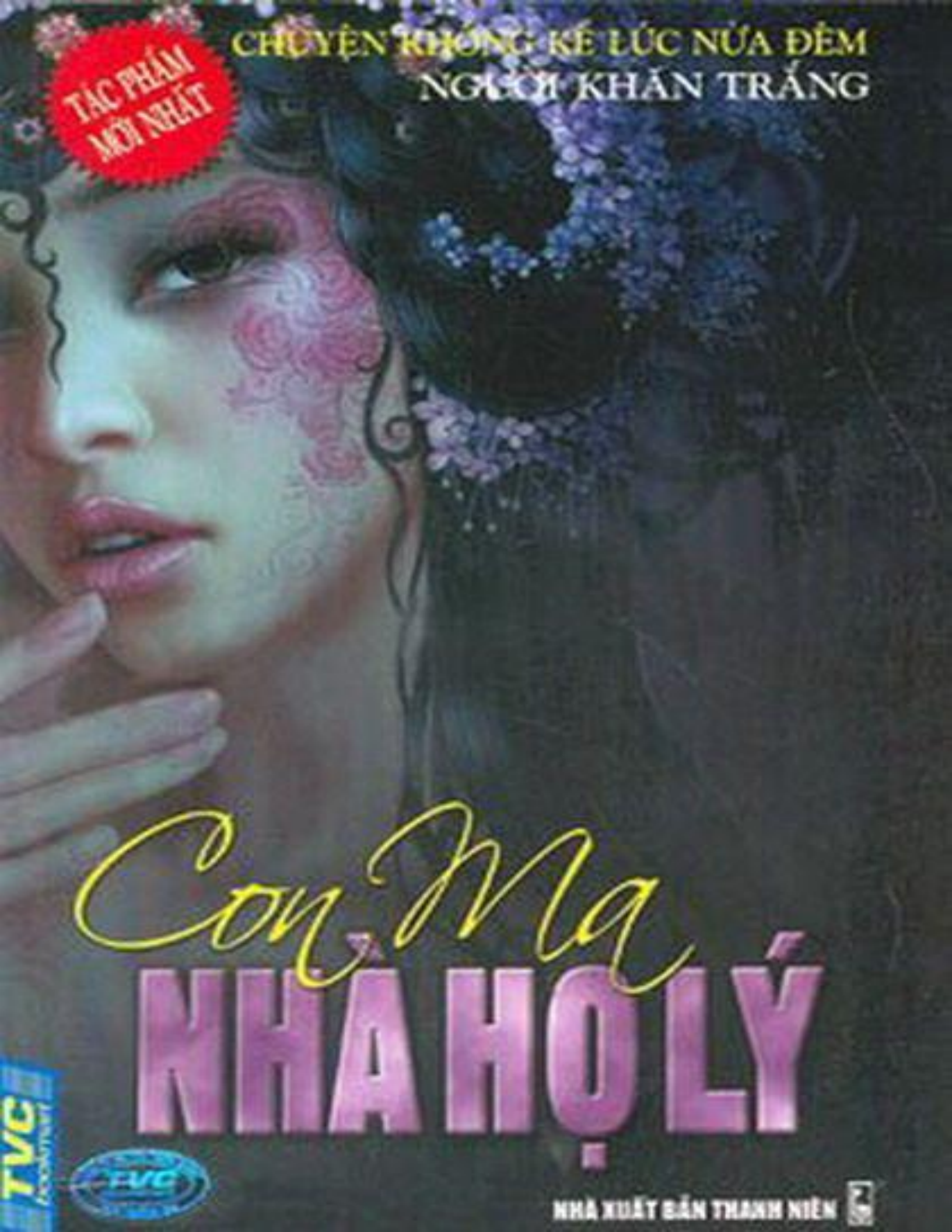

CHUYỆN KHÔNG KỂ LÚC NỬA ĐÊM
NGÔI KHĂN TRẮNG

TÁC PHẨM
MỚI NHẤT

Con Ma
NHÀ HỌ LÝ

TVC
ACCOUNTANT

NHÀ XUẤT BẢN THANH NIÊN

Con Ma Nhà Họ Lý

Người Khăn Trắng

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>

Table of Contents

[CON MA NHÀ HỌ LÝ](#)
[GIỌT MÁU OAN NGHIỆT](#)
[HỒN VỀ NỬA ĐÊM](#)

CON MA NHÀ HỌ LÝ

Hôm qua, khi chiếc xe Traction của cha từ từ ngừng lại trước sân thì Nguyệt Ánh đã có linh tính không hay. Cô nói nhỏ với em gái:

- Chị đoán thế nào cũng có bà ấy về cùng ba.

Lời tiên đoán của Nguyệt Ánh không sai, bởi bước theo sau ông chủ Thiên Thời là một người đàn bà tuy đã trung niên, nhưng từ cách ăn mặc cho tới cách trang điểm đều giống như các cô gái trẻ. Nhất là đôi môi thoa son đỏ chót, mà khi vừa thoát nhìn thấy Lan Anh đã thốt lên ngay:

- Giống như mấy cô đào cải lương!

Vừa nhìn thấy hai cô con gái, ông Thiên Thời đã gọi ngay:

- Hai con ra đây chào dì Hai!

Lan Anh nguyền một cái, nói nhanh với chị:

- Dì cái con khỉ!

Nguyệt Ánh bấu em một cái, vừa nhắc:

- Kê, đừng để ba mất mặt.

Cô kéo Lan Anh bước ra đứng ngay trên bậc tam cấp, chào cha như mọi khi:

- Ba mới về. Thừa dìi...

Lan Anh thì không nói gì, cô chỉ khẽ cúi đầu.

Ông Thiên Thời quay sang người đàn bà:

- Đây là Nguyệt Ánh, Lan Anh, hai đứa con gái mà anh nói với em. Chúng nó...

Ông chưa nói hết câu thì bà ta đã chặn ngang:

- Lần sau có chào hỏi thì cũng nên nhìn thẳng vào người mình đang chào, chớ nhìn ngang liếc dọc thế kia là không phải phép. Con gái phải biết lễ, biết phép để còn lấy chồng sau này!

Chưa gì đã bị bà ta chinh cho rồi, nên Lan Anh không dằn được, lên tiếng ngay:

- Con nhà này không lé mắt, cũng không sợ ai mà phải liếc ngang liếc dọc, chỉ có điều là có cần nhìn hay không mà thôi!

Ông Thiên Thời thấy không khí chưa gì đã căng thẳng, nên vội nói át đi:

- Nguyệt Ánh, Lan Anh đi lo cơm nước để ba đãi dì Hường. Những gì dì Hường nhắc không phải thừa đâu, cũng giống như ba thường nhắc thôi. Đi đi con.

Nguyệt Ánh biết ý cha, nên kéo tay Lan Anh đi:

- Thôi, bỏ đi.

Bữa cơm thì hai cô đã chuẩn bị xong khi nhận được tin cha về cùng với khách. Ban đầu hai chị em không hình dung khách của cha lại quá quắc như thế này, nên đã chuẩn bị tiệc đãi, bây giờ tuy có bực mình, nhưng dù sao thì cũng đỡ phải lo cái việc mà trong lòng hai đứa đều không muốn.

Nguyệt Ánh gọi Sáu Chi, đưa giúp việc và bảo:

- Lát nữa chị lo cho bả, còn tụi em thì khó ở, nên ba có hỏi chị nói tụi em đi nằm rồi!

Cả hai đi thẳng ra sau nhà, nơi có con kênh nhỏ, mà thường khi muốn giải buồn họ đều ra lấy xuống bơi lòng vòng một lúc...

Trong khi đó ở trong nhà bà Hường đã bắt đầu chì chiết:

- Hai đứa con gái của anh coi bộ không ngoan ngoãn như anh nói đâu. Chúng khó dạy à ghen!

Ông Thiên Thời cố xoa dịu:

- Chúng là con nít, có gì mình nói sau. Bây giờ em phải chứng tỏ mình là bà chủ tương lai chứ.

Bà ta trừng mắt nhìn ông:

- Đã là chủ rồi chứ còn tương lai gì nữa.

Ông Thiên Thời nói êm:

- Thì đương kim chủ nhân. Còn trên cả... phó tướng này nữa đó ghen!

Bà ta nguýt một cái sắc như dao cạo, rồi bước thẳng vô căn phòng mà ông Thiên Thời đã dọn trước. Giọng bà ta nghe rất khó ưa:

- Cái phòng gì cũ xì, vậy mà anh nói là phòng của chủ nhân, phòng hạng sang! Như vậy đủ chứng tỏ chủ nhân trước đây không có mắt thẩm mỹ gì hết!

Biết cái kiểu ăn nói này sớm muộn gì cũng đụng chạm với hai cô con gái của mình, bởi chúng nó có thể nhin cái gì được, chứ ai nói chạm tới người mẹ quá cố của chúng thì có chuyện ngay.

Nên ông vội khoả lấp:

- Thì cái gì không hài lòng mình sửa lại từ từ. Chớ ở xứ này nhà tui là số một rồi đó.

Cái phòng ngủ của vợ chồng ông Thiên Thời trước kia, đã được ông cho người sửa lại khá tươm tất, sang trọng hơn với chiếc giường Hồng Kông đặt mua khá nhiều tiền từ Sài Gòn chở về, thay thế chiếc giường ngủ mà ông cùng bà vợ trước sử dụng đã trên mười lăm năm, mặc dù vẫn còn tốt. Ngoài ra ông còn cho thay toàn bộ màn ở các cửa, cũng bằng vải ngoại, mà ông tin rằng chưa có nhà giàu nào ở tỉnh Rạch Giá này có được.

Bà Hường bước vô phòng, chỉ mới nhìn sơ qua đã cau nhàu:

- Màu màn cửa tối mò, cái drap giường cũng vậy, thời buổi này ai xài drap màu trắng nữa, thiếu gì bông hoa đẹp.

Ông Thiên Thời cũng nói cho xong chuyện:

- Không chịu thì đổi cái khác...

Ông mở đèn lên sáng choang cả gian phòng và vào tận phòng tắm, vừa tự hào giới thiệu:

- Cả tỉnh Rạch Giá chưa chắc nhà nào có phòng tắm nước máy, có vòi sen như nhà này. Có cả bồn ngâm nước nữa, tiếng Tây người ta gọi là beignore. Chỉ có ông chủ Thiên Thời này mới dám xài đồ ghen!

Bà ta nguyền ông một cái:

- Cái bồn này bà già trầu của ông trước khi chết đã có ngâm thân chưa, nếu ngâm rồi thì gỡ bỏ ngay, mua cho tui cái khác!

- Làm gì có, tui mới lắp đặt đây mà. Còn nguyên tem luôn!

Lễ động phòng của hai ông bà trắc trở ngay từ đầu như vậy, chủ yếu là do tính khí quá quắt của người đàn bà mới nhập gia này. Vậy mà ông Thiên Thời cũng ráng chịu đựng cho qua. Cũng may khi con Sáu Chi mời xuống ăn cơm thì coi như ông được giải thoát, ông hối:

- Mình xuống ăn cơm rồi còn nghỉ ngơi, anh đói lắm rồi.

Mâm cơm dọn thịnh soạn nhưng chỉ có hai người ăn. Ông Thiên Thời hỏi:

- Hai đứa nó đâu rồi sao không ra ăn luôn?

Sáu Chi đáp:

- Dạ, hai cô nói khó ở rồi đi ra sau nhà. Chắc là đi bơi xuống rồi, vì hồi sáng có mấy người bạn học của hai cô tới, họ có hẹn đi bơi xuống.

Sáu Chi đã bịa chuyện để cho sự vắng mặt của hai cô chủ nhỏ hợp lý, chớ cô còn lạ gì cái nhản mặt khó chịu của cả hai khi đón khách mới hồi nãy. Ông Thiên Thời cần nhần:

- Hai đứa này không biết gì hết, có khách thì phải ở nhà lo chớ!

Bà Hường lại có dịp mắc mớ:

- Thiếu người dạy nên vậy đó! Mà thôi, có mặt tụi nó lại ăn mất ngon!

Sáu Chi nghe nói mà cũng phát tức. Cô ta đã làm cho nhà này kể từ khi bà chủ cũ còn khoẻ mạnh, bà thương cô và ngược lại cô cũng thương bà nhiều. Gần sáu năm ở trong nhà này cô chưa từng bị bà chủ nói nặng lời lần nào, bữa cơm nào bà cũng bắt phải ngồi ăn chung, không phân biệt chủ tớ. Vậy mà nay, từ lúc ngồi xuống mâm, bà Hường này chỉ chăm chú lo trách người này, chê cái kia, chứ không hề quan tâm tới người phục vụ...

Chán nản, Sáu Chi bước tránh ra, đi làm vài công việc lật vạt khác. Và suốt buổi cơm hôm đó cô nghe toàn là lời của bà Hường nói, không nghe ông chủ Thiên Thời nói gì. Câu cuối cùng cô còn nghe rất rõ bà ta bảo:

- Người ăn kẻ làm trong nhà này có lẽ tui phải coi lại, nếu cần thì cho nghỉ, mướn đứa khác tui ưng ý hơn!

Ông Thiên Thời bấy giờ mới lên tiếng:

- Trong nhà này chỉ có thằng Sĩ tài xế là người lái xe cẩn thận, làm nào giờ chưa từng để xảy ra gì, tui ưng ý lắm, còn con Sáu Chi thì là đứa được lòng cả nhà, lại siêng năng, hiền lành, đâu có ai khác mà phải cho nghỉ.

Bà ta cố tình nói cho Sáu Chi nghe:

- Nhưng tui muốn mọi cái trong nhà này phải mới. Người dính tới bà già trầu kia tui hổng ưa.

Sáu Chi nghe mà ức lắm, nhưng cô vẫn cố nhịn. Chờ cho xong bữa cơm, cố dọn dẹp rồi đi tìm hai cô chủ nhỏ. Không thấy hai người ở bờ kênh, Sáu Chi lại đi vòng qua chỗ ngôi mộ của bà chủ.

Nơi mà ngày nào Sáu Chi cũng ra đốt nhang cúng, thậm chí còn ngồi lại lâu hơn hai cô gái con bà.

Khi bước tới nơi Sáu Chi ngạc nhiên khi thấy ở đầu mộ có một bó hoa còn tươi.

- Hoa của ai vậy kìa?

Hoa rất lạ, Sáu Chi chưa từng thấy bao giờ, nên không biết là hoa gì, mặc dù đó chỉ là một thứ hoa cấm chướng mà dân thành thị thường hay dùng.

- Của ai vậy hà?

Từ phía sau lưng chợt có một giọng nói rất lạ:

- Cứ tưởng là sẽ không có người tới để chiêm ngưỡng hoa. Ai ngờ cũng có, mặc dù không phải là...

Sáu Chi bật đứng dậy, ngạc nhiên hỏi:

- Anh là ai vậy, sao đặt hoa trước phần mộ của bà tui?

Khách là một chàng trai cỡ trên hai mươi tuổi, người có vẻ thư sinh, hiền lành, nghe Sáu Chi hỏi đã trả lời rất thành thật:

- Tôi là Hiếu, chắc là chị chưa biết, nhưng ngược lại tôi biết chị là Sáu Chi.

Sáu Chi càng kinh ngạc hơn:

- Sao anh biết tui?

- Nghe Nguyệt Ánh nói.

Sáu Chi hiểu ra:

- À, thì ra anh là bạn của Nguyệt Ánh? Hay của Lan Anh?

Anh chàng tên Hiếu cười rất tươi:

- Đâu chị thử đoán coi tui xứng làm bạn với cô nào?

Sáu Chi rất tự nhiên:

- Cô Nguyệt Ánh thì đã mười chín, còn cô Lan Anh thì mới mười bảy. Vả lại không lẽ em lại có bồ trước chị?

Hiếu kêu lên:

- Sao chị biết tui tui bồ với nhau!

Sáu Chi tâm lý:

- Không có chàng trai nào không phải là bồ hay có tình ý gì đó với một cô gái mà chịu khó mang hoa tới thăm mộ mẹ cô nàng cả! Chắc chắn anh là bồ rồi! Cô Nguyệt Ánh phải không?

Hiếu lại một lần nữa cười hiền hoà:

- Chị đúng là nhà tâm lý đại tài rồi!

Thấy mình đoán đúng, Sáu Chi thích thú:

- Vậy mà lâu nay Nguyệt Ánh kín miệng như bưng! Cô này giỏi thiệt...

Sáu Chi nhìn quanh rồi hỏi:

- Anh gặp cô Hai chưa?

Hiếu lắc đầu:

- Chưa. Nhưng thôi, tôi có việc phải đi ngay.

Phiền chị về nói lại với Nguyệt Ánh là có tôi ghé thăm mộ. Có gì tối sẽ gặp lại sau.

Anh ta nói xong quay bước đi. Nhưng vừa bước mấy bước thì quay lại nói:

- Chị vào nhà ngay, hình như trong nhà đang có chuyện gì, có ai đó la hét om sòm trong đó!

Lúc này Sáu Chi mới lắng nghe và quả là có tiếng gấu ó từ trong nhà vọng ra. Cô chạy vào ngay và đúng lúc ông chủ Thiên Thời chạy ra hỏi liền:

- Mà có thấy giỏ đồ của bà Hường đâu không?

Sáu Chi ngơ ngác:

- Từ lúc bà về tới giờ con có ở trong nhà đâu mà thấy.

Bà Hường bước ra tới, bà tru tréo nhắm vào Sáu Chi:

- Nhà gì trộm cắp như rươi, đồ đạc mới hở ra là mất tiêu liền! Con kia, mày lấy cái giỏ của tao để đâu, nói mau.

Không còn nhịn được nữa, Sáu Chi phản ứng:

- Bà nói thì phải có bằng chứng, không được nói càn! Nhà này từ bao giờ chưa từng có ai là ăn trộm cả, bà chủ trước đây từng để quên mấy chục lượng vàng mà còn không mất nữa là.

Bị phản ứng bà ta quê, nên nổi xung thiên:

- Mày hỗn láo hả con ranh con kia! Tao đuổi mày từ bây giờ!

Sáu Chi không vừa:

- Tui làm là làm cho ông chủ và mấy cô trong nhà này, chứ bộ ham làm cho bà để ăn vàng sao chứ! Tui sẽ nghỉ liền sau khi chờ gặp hai cô chủ tui đã.

- Nhưng tao muốn mày ra khỏi nhà tao ngay!

- Nhà nào của bà? Nhà này là của ông chủ đây và hai cô Nguyệt Ánh, Lan Anh. Chừng nào những người này đuổi thì tui đi liền!

- Nhưng tao...

Ông chủ Thiên Thời phải lên tiếng:

- Chuyện gì cũng từ từ. Con Sáu đây quán xuyến hết công việc trong nhà, nay cho nó nghỉ thì lấy ai làm...

Nghe ông ta nói vậy bà ta tru tréo lên:

- Nếu ông bình nó thì tui sẽ đi cho ông coi!

Bà ta ngoe nguẩy đi vô phòng có lẽ định lấy va li, nhưng chợt nghe bà kêu lên từ trong ấy:

- Ủa, sao lại ở đây!

Ông Thiên Thời bước vào và ngạc nhiên khi thấy cái túi mà bà Hưởng bảo mất hồi nãy đang nằm giữa giường. Bà ta cầm giỏ lên soát lại đồ đạc trong đó rồi thở phào:

- Còn nguyên!

Ông Thiên Thời lắc đầu:

- Vậy mà bà hô hoán!

Bà ta bị bẽ mặt, nhưng vẫn giọng điệu khó ưa:

- Mà không mất của thì cũng phải đuổi con nhỏ hỗn láo đó đi thì tui mới ở trong nhà này!

Ông Thiên Thời phải dịu giọng:

- Được rồi, để mai tui tính.

Ông hỏi lại:

- Trong giỏ có gì mà em la dữ vậy?

Bà ta hạ thấp giọng:

- Cả tài sản của tui ôm theo ông, chớ phải ít đâu! Gần một trăm lượng vàng và cả đồng hột xoàn nữa! Số này tui lấy luôn của lão thầu khoán gởi hùn làm ăn, chưa ăn được mà mất thì có nước tự tử!

Ông Thiên Thời rùng vai:

- Bao nhiêu đó thì ăn thua gì, bà về đây tui còn cho bà gấp chục lần nữa. Nhưng thôi, đem để trong tủ khoá lại đi, rồi ngủ một giấc, sáng mai tính.

Bà ta ôm kè kè cái giỏ, đưa vào tủ đứng cất, khoá lại cẩn thận, rồi nhét xâu chìa khoá vào trong lưng quần.

Suốt từ đó tới đêm, ông Thiên Thời hầu như không rời bà ta nửa bước, cũng không hỏi thăm hai cô con gái đi chơi đã về chưa.

Nửa đêm...

Bỗng dưng bà Hường choàng tỉnh bởi hình như bà vừa bị ai đó thọt léc vào nách. Bà bật ngồi dậy ngơ ngác hỏi:

- Ai làm gì vậy?

Bà nghĩ ông Thiên Thời ngo ngoạy tay chân, nhưng khi nhìn sang, bà ta ngạc nhiên thấy ông đang nằm co dưới sàn, ngủ ngáy khò khò!

Ông Thiên Thời, sao lại...

Bà hỏi chưa dứt lời thì chợt há hốc mồm khi nhìn ra cửa sổ phòng, nơi đó có một người đang ngồi vắt vẻo, quay lưng vô và hầu như chẳng để ý tới gì xung quanh. Hoảng quá, bà ta hỏi bằng giọng run run:

- Ai... ai vậy?

Người kia vẫn không quay lại, cũng không lên tiếng. Rồi bỗng dưng cả thân người nhảy ra phía ngoài!

- Kia?

Bà Hường hốt hoảng chạy ra cửa nhìn xuống. Trước tầm mắt bà ta là một chàng trai trên dưới hai mươi tuổi, đang nằm sấp tay, bất động trên thảm cỏ.

- Ông Thiên Thời! Ông Thiên Thời!

Bà gọi đến mấy lần mà ông Thiên Thời vẫn nằm im, quýnh quá bà ta phải chạy lại lay ông, lúc đó mới phát hiện là người ông lạnh ngắt và hầu như hơi thở sắp tắt!

- Trời ơi!

Tiếng kêu của bà ta khá lớn, nên dẫu không muốn, nhưng Sáu Chi vẫn phải từ phòng mình chạy lên và lên tiếng:

- Cửa khoá làm sao tui vô được!

Bà ta phải bước tới mở chốt cửa vừa nói nhanh:

- Mày coi tiếp tao đỡ ổng lên giường. Không biết bị sao mà người lạnh như thầy ma vậy nè!

Sáu Chi tiếp bà ta kéo ông chủ lên giường, cô nói nhanh:

- Ông lạnh là bị cảm gió rồi, để con đi lấy dầu.

- Khỏi, mày chạy ra cửa sổ coi ai nằm dưới kia kìa!

Sáu Chi quá đỗi ngạc nhiên, nên không kịp hỏi lại, đã bước tới cửa nhìn xuống và cô ngơ ngác hỏi:

- Có ai đâu?

Bà Hường gất lên:

- Mắt mày đui sao không thấy, có thằng nào nằm đó, tao mới thấy nó té từ trên trên này xuống đó!

- Làm gì có?

Không thềm để ý việc ông Thiên Thời đang ưỡn người lên, có dấu hiệu bất thường, bà ta chạy lại cửa sổ nhìn xuống và kinh ngạc.

- Nó mới nằm đó mà? Nó... là ai vậy?

Sáu Chi bực mình:

- Con không thấy thì làm sao biết?

Bà ta gắt lên:

- Tao muốn hỏi trong nhà này có đàn ông nào khác không?

Sáu Chi đáp nhát gừng:

- Không có!

- Ủa... như vậy chẳng lẽ...

Bà ta chợt hốt hoảng nói to:

- Có khi nào...

Bà vừa chạy tới bên tủ áo, vừa run run tra chìa khoá vào mở tủ. Rồi giọng bà ta thất thanh:

- Trời ơi... của cải của tôi!

Trước mắt bà cái túi đựng mấy trăm lượng vàng đã không còn ở chỗ cũ! Bà xốc tung quần áo trong đó lên và kéo cả hộc tủ nhỏ bên trong ra. Vẫn chẳng thấy gì. Số vàng đã không cánh mà bay!

- Thằng đó lấy!

Bà ta tuôn chạy ra ngoài, vòng ra ngoài cửa sổ, chỗ bà thấy chàng trai nằm lúc nãy. Chẳng hề có một dấu vết gì chứng tỏ là vừa có người té xuống. Nhìn quanh cũng chẳng thấy bóng ai.

- Trời ơi!

Bà ta cứ luôn miệng kêu trời và cuối cùng chạy trở lên phòng ngủ. Không nhìn thấy Sáu Chi ở đó, bà gào to:

- Con gì đó, mày vô đây tao hỏi coi!

Phải một lúc sau Sáu Chi mới trở lên. Cô hỏi:

- Bà cần gì con?

Bao nhiêu bạc dọc bà ta đổ lên đầu cô gái:

- Vàng của tao đâu? Tụi bây lấy hết của tao rồi phải không?

Sáu Chi hết nhịn nổi, cô phản ứng liền:

- Ai lấy gì của bà? Bà ăn nói lung tung kiểu đó tui không nhịn à ghen!

Bà ta vẫn bù lu bù loa:

- Quân ăn cướp, tui bây không ăn động được của tao đâu, tao giết,..

Bà lao tới như mù điên, Sáu Chi buộc phải vừa né tránh vừa kêu cứu:

- Cô Hai cô Ba ơi, bà ta giết tui!

Nguyệt Ánh và Lan Anh thề với lòng là sẽ không gặp mặt bà ta nữa, nhưng khi nghe Sáu Chi la hét, họ cùng chạy lên. Nguyệt Ánh hỏi trước:

- Chị bị sao vậy chị Sáu?

Sáu Chi chưa kịp nói thì mẹ Hường đã gầm lên:

- Cả hai đứa mày nữa, tui bây lấy vàng của tao thì mau trả lại đây!

Lan Anh vốn ngang bướng, đã phản ứng liền:

- Bà kia, bà giờ trò gì đây hả? Bà tưởng chị em tui sợ bà sao chứ! Bà...

Vừa khi ấy họ nhìn thấy ông Thiên Thời nằm như chết trên giường thì hết hoảng:

- Ba sao vậy? Ba ơi...

Họ quên hết mọi chuyện, cùng lao vào phòng. Nguyệt Ánh sờ vào người cha, cô hét lên:

- Ai làm gì ba, trời ơi! Mẹ ta phải không?

Lan Anh xốc nổi hơn, cô la làng chói lói:

- Người ta giết ba tôi rồi, bố bà con ơi!

Mẹ Hường lúc này chứng tỏ mình là một con người đáo để, mẹ ta cũng la to hơn:

- Bố thiên hạ ơi, tui nó ăn cắp tiền vàng của tôi! Đồ quân ăn cướp, đồ ác hơn!

Tiếng kêu la của họ vang vọng ra tận bên ngoài, tuy nhiên xưa nay chuyện xảy ra trong ngôi nhà giàu này ít khi được lắng giềng can thiệp, bởi vậy mặc cho họ la, thật lâu sau vẫn không có người tới. Tài xế lái xe cho ông Thiên Thời thì tối về nhà riêng ngủ, phải sáng hôm sau mới đi

làm.

Thấy kêu la chẳng có kết quả gì, mụ Hường xoay qua tru tréo kiểu khác:

- Tụi bây ỷ đông chống lại tao phải không? Nhưng bây nên nhớ, em tao là lính kín của Tây, chỉ cần tao báo cho nó biết tức thì nó gông cổ tụi bây lại hết cho biết tay!

Lan Anh không vừa:

- Không làm chuyện gì bây thì sợ gì lính kín hay lính hở, hổng ai sợ bà đâu!

Bà ta trở lại tủ áo, lấy ra gói vải đựng vàng bị mất lúc nãy, giũ tung nó ra làm bằng chứng:

- Vàng tao mới để trong này, tụi bây không lấy thì ai vô đây lấy? Cái thằng con trai lúc nãy trèo cửa sổ vô, thấy tao bỏ chạy, nhảy xuống đất suýt chết, đúng là đồng bọn với tụi bây rồi! Nó... nó...

Nói tới đây bỗng dừng mụ ta giật mình, khi thấy từ trong túi vải rơi ra một vật. Đó là chiếc đồng hồ đeo tay hiệu Telda.

Mụ ta ngơ ngác:

- Cái này... đâu phải của tao?

Nguyệt Ánh thì kêu lên:

- Cái này... mụ lấy ở đâu ra?

Cô cúi xuống nhặt lên và nhận biết ngay:

- Của Hiếu mà!

Lan Anh cũng nói:

- Vật này do chị tặng cho anh Hiếu hồi anh đi học ở Sài Gòn mà! Từ lâu anh vẫn đeo, sao bây giờ nó lại ở đây? Phải chăng...

Rồi chợt nghĩ ra, Lan Anh chỉ vào mặt bà ta hỏi lớn:

- Bà ăn cắp vật này ở đâu?

Mụ Hường không ngờ mình bị phản pháo khá bất ngờ, nhưng vốn là người đầy kinh nghiệm và gian xảo, nên mụ ta lấy lại bình tĩnh liền:

- Đúng là giữa tụi bây và thằng ăn trộm vừa rồi có thông đồng với nhau rồi! Hãy nói mau, nó té bị thương nặng rồi được tụi bây đem giấu ở đâu?

Nguyệt Ánh hoảng hốt:

- Bà làm gì anh ấy phải không?

Câu hỏi của Nguyệt Ánh vô tình như xác nhận chàng trai kia có liên hệ với mình, nên bị mụ Hường chụp lấy:

Nó là người yêu của mày phải không? Giấu nó ở đâu nói mau, đừng để tao truy ra thì lúc đó có lạy tao, tao cũng không tha!

Nghe bà ta nói người nào đó té trọng thương, Nguyệt Ánh quá sức lo lắng:

- Bà đã làm gì người ta rồi? Tôi sẽ ăn thua đủ với bà...

Sáu Chi chen vào nói:

- Chưa biết người kia là ai, cô đừng để mắc mưu bà ta.

Lan Anh cũng nói:

- Chắc gì đó là anh Hiếu. Em nghĩ mụ này đã lấy cắp cái đồng hồ này ở chỗ nào đó, mình phải bắt mụ ta khai ra ngay!

Cô quay sang mụ ta, gằn giọng:

- Bà tưởng cả vú lấp miệng em được hả! Tui sẽ bắt bà phải nói ra...

Cô thuận tay chụp lấy cây gài cửa, đưa cao nhắm vào bà ta:

- Bà nói ngay không, lấy vật này ở đâu? Bà không nói tui đập một cây này thì chết không kịp trời đâu!

Bà ta lùi một bước, nhưng miệng vẫn tru tréo:

- Mày tính giết người diệt khẩu phải không!

- Tao nói cho mà biết...

Mụ ta bất thần chụp lấy con dao rọc giấy trên bàn và lao nhanh về phía ông Thiên Thời, vừa quát:

- Tụi bây mà áp đảo tao, thì thằng cha tụi bây sẽ không thoát chết đâu!

Nguyệt Ánh ngăn em mình:

- Từ từ đã...

Thấy kể sách này có hiệu quả, mẹ Hương lại làm tới:

- Tụi bây không khai ra vụ ăn cắp vàng thì tao sẽ làm thật thẳng cha tụi bây ngay bây giờ!

Mẹ ta đưa tay lên cao, như sắp vung dao đâm xuống, bỗng lúc đó mẹ hét lên một tiếng:

- Trời ơi!

Rồi ngã ngửa ra phía sau, con dao rớt xuống sàn nhà. Từ khoé miệng mẹ ta tuôn ra hai dòng máu...

* * *

Mặc dù không tìm thấy dấu vết gì của Hiếu, nhưng những gì mẹ Hương nói đã khiến cho Nguyệt Ánh hoang mang. Cô thức suốt đêm để suy nghĩ mà cũng chẳng làm sao hiểu được tại sao Hiếu lại đột nhập vào nhà làm gì, để đến nỗi phải nhảy lầu? Hiếu xưa nay là một chàng trai hiền lành, đứng đắn, từ khi yêu cô đến bây giờ đã hơn ba năm mà chưa một lần dám tới nhà và cũng chưa bao giờ anh đòi hỏi bất cứ điều gì sẵn bậy, chứ đừng nói là chuyện lén lút tới nhà và trèo tường lên phòng ngủ như thế này. Nhưng tại sao chiếc đồng hồ, kỷ vật riêng mà lúc nào Hiếu cũng đeo dính trên tay, lý do nào lại ở trong phòng của ông Thiên Thời, nếu không do chính Hiếu mang tới và vô tình đánh rơi lại. Như vậy vụ mất vàng gì đó mà mẹ Hương nói là có thật và Hiếu là người... đã gây ra?

Chính điều nghi ngờ này đã khiến cho Nguyệt Ánh quyết định phải đi tìm Hiếu cho bằng được. Mặc dù cả nhà Hiếu đã chuyển về một tỉnh khác, chứ không còn ở chung Huyện với Nguyệt Ánh như trước kia, nhưng một khi đã quyết rồi thì cô nhất định đi cho bằng được, mặc cho sức khoẻ của ông Thiên Thời vẫn chưa có dấu hiệu gì khả quan hơn. Phải mất gần một buổi Nguyệt Ánh mới tìm ra nơi cư ngụ của cha mẹ Hiếu, mà cô hy vọng là Hiếu có về đây, bởi hằng năm vào thời điểm này Hiếu vẫn thường về chơi trong mấy tháng nghỉ hè và đã nhiều lần Hiếu đã tìm sang chỗ hẹn ước của hai người để gặp nhau.

Do giữa Hiếu và cô yêu nhau lén lút, cha mẹ hai bên chưa biết, nên khi Nguyệt Ánh xuất hiện trước cửa nhà Hiếu thì người đàn bà đang quét sân nhìn khách với vẻ xa lạ, ngạc nhiên:

- Cô kiếm ai?

- Dạ, con muốn hỏi thăm nhà của bác giáo? Bác có phải là...

- Tui là vợ giáo Chấn, cô kiếm ông giáo nhà tui có chuyện chi không?

Nguyệt Ánh mừng rơn:

- Dạ, con chào bác giáo. Con muốn hỏi có anh Hiếu ở nhà không?

Bà già nhìn sững cô gái vừa hỏi tên con mình mà như nhìn một vật thể lạ nào đó. Bà hơi run giọng hỏi lại:

- Cô... cô là gì của con tôi? Bao lâu rồi cô không gặp nó?

Nguyệt Ánh thật thà:

- Dạ, hơn sáu tháng rồi bác ạ.

Bà già thở hắt ra:

- Thảo nào!

Rồi bà bỗng ghen ngào:

- Cô tới quá trễ rồi!

Nguyệt Ánh hoảng hốt:

- Bác nói sao? Có chuyện gì vậy?

Bà già quay bước vào nhà, nói với lại:

- Cô vô đây.

Mời Nguyệt Ánh ngồi ở bộ ván gỗ ngoài hàng hiên, bà hỏi lại:

- Cô quen sao với thằng Hiếu?

Nguyệt Ánh hơi lúng túng:

- Dạ... tụi con... là bạn thân. Con và Hiếu...

Hiếu ra, bà thở dài:

- Có phải cô tên là Nguyệt Ánh không?

- Dạ, chính con là Nguyệt Ánh. Trước kia con học chung trường với anh Hiếu, nhưng dưới hai lớp chúng con...

Bà chận lời:

- Tui hiểu rồi. Có lần Hiếu nó nói bóng gió về chuyện này và nói rằng khi nào lấy vợ thì nó chỉ

lấy người bạn quen lâu năm mà thôi, không lấy người nào khác.

Nguyệt Ánh xúc động:

- Dạ... con hiểu lòng dạ anh Hiếu. Hè này con định yêu cầu anh Hiếu dẫn về ra mắt bác và cả ba con bên nhà nữa. Anh Hiếu có hứa với con.

Bà già bỗng oà lên khóc nức nở, khiến cho Nguyệt Ánh ngơ ngác:

- Thưa bác... có chuyện gì vậy?

Bà đứng lên bước vào nhà trong rồi đưa tay chỉ lên bàn thờ:

- Nó ở trên đó chờ con lâu nay!

Nguyệt Ánh tròn tròn hai mắt, chết sững giây lâu rồi mới thốt nên lời:

- Bác... bác nói gì? Anh Hiếu... Hiếu sao vậy?

- Nó chết rồi, trong một tai nạn xe hơi cách đây hai tháng. Do nó không nói nên bác đâu có biết cháu ở đâu mà tìm để báo tin. Bởi vậy suốt hai tháng nay nó cứ về hoài, đòi phải đi tìm cháu mà bác biết tìm ở đâu. Bác biết tên cháu là do vậy.

Nguyệt Ánh tưởng đâu trời sập trên đầu, cô gào lên:

- Trời ơi, anh Hiếu!

Rồi cô ngất xỉu. Bà mẹ Hiếu phải đỡ cô lên ghế. Mãi một lúc sau Nguyệt Ánh mới tỉnh lại, cô không tin đó là sự thật, lay tay bà mẹ Hiếu hỏi lại:

- Có thiệt không bác?

Không đợi câu trả lời, Nguyệt Ánh chạy tới bên bàn thờ, chụp lấy bức ảnh thờ của Hiếu và gào lên:

- Tại sao thế này hả anh Hiếu? Tại sao anh không giữ lời với em mà bỏ đi một mình!

Giọng bà mẹ Hiếu vẫn trong nước mắt:

- Nó chết oan nên hồn phách cứ lẩn quẩn quanh đây. Bữa nay cháu tới đây là may mắn cho nhà bác. Con hãy thắp cho nó nén nhang để vong hồn nó yên ổn ở tuổi vàng...

Nguyệt Ánh đốt nhang mà hai tay run run. Bất chợt, cô thốt lên khiến bà mẹ Hiếu giật mình:

- Anh ấy đã tới nhà tìm con!

- Hồi nào?

- Dạ, mới đêm qua.

Cô kể lại chuyện xảy ra ở nhà, nhưng giấu không nói tới vụ bà Hường mất vàng. Tuy nhiên lúc ấy bà già vụt nói:

- Tối qua có cái này để trên bàn thờ, cháu xem coi nó viết cho ai?

Đó là một mảnh giấy với mấy chữ viết vội:

"Nó sẽ giúp cho em nhiều trong những ngày sắp tới. Hãy thường xuyên ra thăm mộ mẹ em."

Nguyệt Ánh lẩm bẩm:

- Anh Hiếu viết cho mình...

Bà mẹ Hiếu không hiểu nên hỏi lại:

- Nó dặn vậy là sao?

Nguyệt Ánh lắc đầu:

- Con cũng chưa biết. Nhưng đúng là Hiếu dặn dò con điều gì đó...

Nguyệt Ánh nhớ lại lời của Sáu Chi kể về việc gặp chàng trai đặt bó hoa cắm chướng trên đầu mộ của mẹ, cô vụt nói:

- Đúng là anh ấy rồi! Và ngôi mộ...

Cô vội chào bà mẹ Hiếu, xong đi nhanh về nhà. Từ đó về nhà có hơn sáu chục cây số, lại đi bằng phương tiện trung chuyển mấy lượt, nhưng vì sốt ruột nên Nguyệt Ánh vẫn cương quyết đi. Mãi đến hơn mười giờ đêm cô mới về tới.

Khi vừa bước vô nhà thì đã thấy Lan Anh cùng Sáu Chi ra đón ở cửa, Nguyệt Ánh ngạc nhiên:

- Sao hai người biết tui về giờ này?

Sáu Chi chưa kịp trả lời thì Lan Anh đã nói:

- Em đang ngủ thì nghe như có ai gọi tên mình, biểu ra đón chị và cùng nhau ra mộ của má!

Nguyệt Ánh ngạc nhiên:

- Ra ngoài mộ giờ này làm gì?

- Em hồng biết, nhưng có ai đó gọi như vậy. Giọng của đàn ông!

Nguyệt Ánh giọng buồn hiu:

- Là của Hiếu đó.

Lan Anh sửng sốt:

- Anh Hiếu... sao rồi?

Nguyệt Ánh buông thõng:

- Anh ấy chết rồi!

- Trời ơi!

Lan Anh kêu lên rồi sững sờ nhìn chị mình. Sáu Chi cũng bàng hoàng hỏi:

- Sao chết vậy?

- Bị tai nạn.

Thuật sơ lại chuyện biết được bên nhà Hiếu cho em gái nghe, Lan Anh vụt nói:

- Có thể ở ngoài mộ mẹ có điều gì đó!

Sáu Chi giục:

- Mình ra ngoài đó coi thử!

Nguyệt Ánh hỏi về cha:

- Ba sao rồi?

Sáu Chi đáp thay:

- Ông chủ không sao, nhưng vẫn mê man. Thỉnh thoảng ông có tỉnh lại, nhưng không nói gì hết, chỉ rưng rưng nước mắt rồi lại lịm đi...

Nguyệt Ánh thở dài, trong khi Lan Anh nói oang oang:

- Em nghi mù ác nhơn đã làm gì đó khiến ba ra nông nổi như vậy!

Sợ giọng nói của Lan Anh quá lớn khiến mẹ Hương trong nhà nghe được, nên Nguyệt Ánh ra dấu cho em nhỏ lại và bảo khẽ:

- Mình sẽ tính sau, bây giờ ra ngoài mộ đã.

Lúc này đã nửa đêm, trời không trăng nên tối mò, nhìn cách vài thước trước mặt không thấy gì. Cũng may cả ba người đã quá quen thuộc khu vườn của mình nên đi không khó khăn lắm. Lát sau họ đã tiến gần tới ngôi mộ. Chợt Sáu Chi nói khẽ:

- Hình như có ai kia!

Theo tay chỉ của Sáu Chi, chị em Nguyệt Ánh nhìn theo và phát hiện có hai bóng người đang lom khom trước đầu mộ. Lúc ấy có giọng nói của nữ từ phía hai người kia phát ra:

- Làm nhanh đi kéo tui nó phát hiện!

Một giọng đàn ông tiếp theo:

- Giờ này chắc họ ngủ say hết rồi, ai mà biết. Con chị lớn thì đi rồi, chỉ có con nhỏ và đứa ở còn lại ở nhà, nhưng hồi chiều tui đã bỏ thuốc mê vô lu nước uống, tui nó ăn cơm rồi uống nước đó, chắc chắn là sẽ ngủ tới sáng cũng chưa dậy nổi!

- Giỏi! Bà giỏi lắm. Có như vậy mới không uống công tui đi thỉnh bùa tặc bên Miên về và chịu cực đào mồ vào giờ này chứ!

- Có vậy tui mới... thương!

Giọng đàn ông có vẻ hờn dỗi:

- Thương mà về ở với thằng già Thiên Thời ấy. Tui nói thiệt, nếu bà không ngăn thì hôm nó lên Sài Gòn rước bà, tui đã cho đàn em làm thịt nó rồi!

- Cái đầu ông đặc sệt, không nghĩ ngợi sâu xa gì hết! Tui không làm như vậy thì làm sao chiếm cái sản nghiệp này được! Chỉ tiếc một điều là ta chưa kịp ra tay thì đã mất mấy trăm lượng vàng rồi. Phen này tui quyết phải lấy lại gấp chục lần cho coi!

- Chính vụ mất vàng này sẽ có lợi cho bà nhiều hơn. Người ta sẽ hiểu là trước khi về đây bà cũng có nhiều tiền của và đến khi lão già Thiên Thời mà chết rồi thì việc bà chiếm gia sản này sẽ không ai dị nghị. Họ nói sao được khi bà cũng đã hy sinh một số tiền lớn rồi! Buông con tép ta sẽ bắt được con tôm càng bà ơi!

Vừa nói chuyện họ vừa ra sức đào, cuốc cật lực. Lan Anh hết hoảng:

- Họ đào mộ của mẹ kia!

Nguyệt Ánh tuy có bình tĩnh hơn, nhưng cô cũng bắt đầu nóng mặt, hỏi Sáu Chi:

- Họ làm gì vậy?

Sáu Chi chưa kịp đáp thì đã nghe giọng của người đàn bà nói nhanh:

- Đặt nó xuống đi!

- Ừ, tui đặt liền!

Chẳng hiểu họ đặt vật gì, mà hình như chỉ đặt cạnh đầu mộ thôi chứ không đào sâu xuống mộ huyệt.

Một vài giây sau đó nghe giọng tên đàn ông:

- Xong rồi. Bây giờ thì chính cái hồn ma của con mụ dưới mồ này sẽ hiện về bóp cổ thằng chồng già của nó, mình không cần ra tay!

Mụ kia hỏi nghe rất rõ:

- Ông liệu bùa này có linh nghiệm không đó? Tui chỉ muốn thằng chả chết cho nhanh, rồi tới phiên mấy đứa con của lão nữa, chứ còn để chúng nó sống ngày nào thì tui không yên.

- Bà yên tâm, bùa này ở bên Miên người ta sùng bái, chỉ cần chôn nó xuống đầu mộ trong vòng hai mươi bốn giờ là sẽ phát huy tác dụng. Vong hồn con mụ này sẽ hiện về và bắt luôn cả chồng con nó đi một lượt. Bảo đảm hiệu quả sẽ làm bà không thể ngờ!

Lan Anh không kiềm chế được, suýt la lên, cũng may là Sáu Chi bịt miệng cô bé lại kịp.

Nguyệt Ánh nói khẽ:

- Mụ này còn hơn rắn độc nữa! Mình phải làm sao, chứ không khéo sẽ chết dưới tay mụ ta mất.

Đằng kia sau khi thực hiện xong mưu đồ, cả hai đứng lên. Lúc này Nguyệt Ánh đã nhìn rõ được mặt người đàn ông, cô kinh ngạc:

- Ông Sĩ tài xế!

Cả Lan Anh và Sáu Chi cũng đã nhận ra. Sáu Chi quá đỗi ngạc nhiên:

- Sao lại là ông ta? Người này lâu nay trung thành với ông chủ lắm mà?

Lan Anh quá tức, cô vụt chạy tới định lật mặt hai con người xảo trá đó. Nhưng lạ làm sao, khi cô vừa nhấc chân lên thì như có ai kéo lại, không nhúc nhích được. Cả Nguyệt Ánh cũng thế, cô chẳng làm sao cử động được, đành phải đứng im. Trong khi đó thì mụ Hường và tài xế Sĩ ung

dung rời khỏi hiện trường. Họ vừa đi vừa nói huyền thuyên đủ thứ chuyện.

Cho đến khi họ đi khá xa rồi chị em Nguyệt Ánh mới nhắc chân lên được, nhưng Sáu Chi đã khuyên:

- Đừng đuổi theo làm gì, mình phải coi họ chôn cái gì ở mộ của bà cái đã.

Sáu Chi giúp hai cô chủ nhỏ bới chỗ đất vừa bị đào lên ở đầu mộ và họ ngạc nhiên khi moi lên được một pho tượng bằng gỗ, dẻo và chạm khắc giống y cái hình người. Dấu trong bóng tối mờ mờ, nhưng vừa thoát trông thấy, chị em Nguyệt Ánh đã kêu lên:

- Hình nhân của mẹ!

Sáu Chi hiểu chuyện, cô khuyên:

- Pho tượng này đã bị yểm bùa, cô không nên giữ trong người.

Nguyệt Ánh lo lắng:

- Nhưng lúc này họ nói đó, cái này họ dùng để trấn yểm làm cho vong hồn mẹ bị sai khiến để về giết ba và tụi em. Vậy mình phải làm sao đây!

Đã từng nghe nói về những pho tượng tà ma, nên Sáu Chi bàn:

- Muốn huỷ hoặc vô hiệu hoá bức tượng này chỉ có mấy ông thầy cao tay ẩn, hoặc...

Thấy Sáu Chi ngập ngừng, Lan Anh giục:

- Chị Sáu nghĩ cách gì đi chứ, chẳng lẽ để cho mẹ bị... hay sao!

Sáu Chi nghĩ rất nhanh:

- Chị nghĩ ra rồi, Lan Anh đưa vật đó cho chị!

Cô cầm lấy pho tượng gỗ chạy bay tới ao nước dơ ở cuối vườn, nơi hằng ngày lũ heo, bò thường trằm mình và phóng uế. Chẳng chần chừ Sáu Chi ném ngay pho tượng xuống đó! Một tiếng rú vang lên từ ao nước, khiến cho chị em Nguyệt Ánh hốt hoảng chạy bay tới, họ ngơ ngác hỏi:

- Chuyện gì vậy chị Sáu?

Sáu Chi lắc đầu:

- Chị không biết, nhưng chắc chắn phải là điều xấu. Hai cô coi kìa.

Từ dưới lớp bùn có một ngọn lửa xanh lè loé lên, rồi thật nhanh, ngọn lửa bay lên cao, biến

mất dạng trong bóng đêm. Sáu Chi chấp tay vái theo hướng đó:

- Hồn bà có thiêng thì xin phù hộ cho ông và hai cô tai qua nạn khỏi.

Lan Anh bị kích động nên nói giọng run run:

- Không lẽ mẹ mình để cho họ biến thành... ma hay sao?

Nguyệt Ánh định nói, nhưng cô chưa kịp mở miệng thì bên tai đã nghe có tiếng của ai đó rất khẽ:

- Cứ làm như không hay biết, rồi sẽ ổn thôi...

Nguyệt Ánh kêu lên:

- Hiếu! Anh ở đâu?

Giọng nói kia là của Hiếu. Nhưng khi Nguyệt Ánh hỏi thì lại im bặt. Lan Anh sợ sệt hỏi:

- Bộ... anh Hiếu thành ma hả?

- Không, chính anh ấy đã giúp chúng ta khám phá ra hành động mờ ám này của mục Hường và tên tài xế khốn kiếp!

Sáu Chi nhận xét:

- Theo những gì mình nghe và thấy được thì giữa bà Hường và ông tài xế đã có sự thông đồng với nhau.

Lan Anh rít lên:

- Đúng là nuôi ong tay áo mà!

Nguyệt Ánh nhớ lại:

- Hèn gì có lúc thấy chú Sĩ cứ rù rì chuyện gì đó với ba, rồi chở ba đi Sài Gòn có khi mấy tuần mới về. Thì ra chú ấy âm mưu bán đứng ba đã từ lâu rồi.

Lan Anh được dịp đay nghiến:

- Lâu nay em đã không ưa cái tay đó, người gì có cặp mắt gian xảo thấy rõ, vậy mà ba cũng tin, chột nhór ra, Nguyệt Ánh hỏi mọi người:

- Ta trở lại mộ của mẹ đi, coi lời dặn của Hiếu còn có gì nữa không.

Họ trở lại và ngạc nhiên khi nhìn thấy một bó hoa cẩm chướng còn tươi, nằm trên đầu mộ.

Nguyệt Ánh nói:

- Hoa này lúc còn sống mẹ rất thích. Cả ba cũng không biết cái sở thích này, chỉ có tui biết do được mẹ kể. Lúc còn con gái mẹ thường được một người con trai tặng cho loài hoa này...

Sáu Chi cũng nói:

- Bữa trước tui cũng gặp loài hoa này trên mộ. Chắc hai lần chỉ là do một người. Nhưng lạ quá, họ xuất hiện và biến mất quá nhanh, chỉ mới đây thôi.

Nguyệt Ánh lẩm bẩm:

- Chẳng lẽ là Hiếu?

Cô nhớ những lời Hiếu viết trong giấy và thầm khấn rằng:

- Nếu là anh thì hãy làm gì đó cho em tin.

Lời khấn thầm của Nguyệt Ánh vừa dứt thì bỗng nhiên bó hoa vút bay lên cao, rồi rơi xuống đúng ngay trước mặt cô. Nguyệt Ánh run lên:

- Đúng là Hiếu rồi!

Cô nhặt bó hoa lên và nói với Sáu Chi:

- Chị với Lan Anh vô nhà xem cha thế nào, đưa ông qua phòng của tui em nằm đỡ cho tới sáng. Còn em thì ở đây có chút việc...

Khi Sáu Chi và Lan Anh trở vô nhà, vừa bước vào phòng thì tá hỏa:

- Ông chủ đâu rồi cô Ba?

Lan Anh hốt hoảng khi không thấy cha mình nằm trên giường:

- Họ đã làm gì ba em rồi?

* * *

Trong khi đó, ở một chợ quê cách nhà ông Thiên Thời khoảng hơn mười cây số, mộ Hường và tài xế Sĩ đang có mặt.

Mộ Hường bọc bệ ra mặt khi phải ở trong một ngôi nhà tồi tàn. Mộ càu nhàu:

- Bộ hết chỗ rồi sao đưa tôi tới ở chỗ này? Dơ dáy lại muỗi mòng nữa, chịu sao nổi!

Tài xế Sĩ an ủi:

- Ở dơ vài bữa thôi, khi nào đạo bùa linh ứng thì mình trở về và tha hồ mà sung sướng!

- Sao ông nói bùa chỉ cần chôn xuống thì sẽ linh ứng ngay mà từ đêm qua tới giờ không thấy gì hết?

- Sao bà biết là không có gì? Nó sẽ hiển linh lên cha con họ, chứ đâu có đựng tới chúng ta.

Tài xế Sĩ đứng dậy, nhìn bóng mặt trời rồi nói:

- Bà ráng ở trong nhà, đừng ló ra ngoài, để tôi ra chợ nghe ngóng tin tức ở nhà lão Thiên Thời xem sao.

- Nhớ mua về cho tui đĩa cơm sườn. Đói quá trời rồi!

Tài xế Sĩ xoa tay:

- Để tui mua đỡ cho bà khúc bánh mì ăn lót dạ được rồi. Đâu có tô, đĩa gì mà mua cơm. Vả lại mua cơm đem về sẽ gây sự chú ý cho người chung quanh đây.

Hắn ta đi khá lâu. Khi trở về với vẻ lo lắng:

- Chẳng hiểu sao lão Thiên Thời đã biến mất, không có ở nhà!

Mụ Hường ngơ ngác:

- Biến đi đâu? Lúc mình đi lão ta còn nằm trên giường và tui đã khoá cửa lại cẩn thận mà.

- Tui mới nghe mấy tay đạp xe lôi truyền miệng nhau là nhà ông chủ Thiên Thời đang rộn lên vì chuyện ông ta bỗng dưng mất tích. Họ đã báo làng lính chia nhau đi tìm. Cầu trời cho họ đừng nghi chúng ta gây ra.

Vẫn quen thói đánh đá, chanh chua, mụ Hường lớn tiếng:

- Cũng tại ông hết, khi không ai biểu trốn ra khỏi nhà chi cho họ nghi! Mình ở nhà và chờ kết quả đến có phải hay hơn không?

Tài xế Sĩ đưa tay chặn ngang miệng mụ ta và nói rất khế:

- Bà biết một mà không biết mười. Nếu chúng ta ở nhà thì khi xảy ra vụ vong hồn vợ lão ra tay thì liệu nó có tha cho mình không, hay là mụ ta sẽ diệt luôn bà và tui nữa?

Mụ Hường rên rỉ:

- Bây giờ rồi rằm thêm nữa rồi. Ông liệu có cách nào trở về được không?

Tài xế Sĩ trấn an:

- Chưa biết lão ấy mất tích do đâu, nhưng cứ cho là do mụ vợ gây ra, như vậy không phải là mình sắp đắc lợi rồi hay sao!

Tuy vậy mụ Hường vẫn lo ngay ngáy trong lòng. Mụ bảo tài xế Sĩ:

- Ông giả vờ như không biết gì, quay về nhà thám thính xem hư thực thế nào? Có ai hỏi ông đi đâu thì nói là bị bệnh bất ngờ nên phải đi nhà thương, giờ mới trở về. Trong lúc đó ông tìm cách tung tin là cả tui cũng bị mất tích nữa, để họ không nghi ngờ.

Thấy tài xế Sĩ còn do dự, mụ đốc thêm:

- Đâu có ai hay biết vụ ông cấu kết với tui. Vả lại ông là người thân cận của ông Thiên Thời, nên chắc chắn hiện giờ họ đang cần ông hơn ai hết. Cứ nghe tui về đi.

Tài xế Sĩ trở về và thở phào nhẹ nhõm khi thấy mọi người trong nhà đều mừng rỡ. Nhất là Sáu Chi, cô ta reo lên:

- Cả nhà đang đợi anh tới để đi tìm ông chủ.

Nguyệt Ánh bấm Lan Anh, không cho nói và nhẹ nhàng bảo tài xế Sĩ:

- Chú Sĩ có biết thường khi ba em đi đâu, ghé nơi nào không? Nếu biết thì chú lái xe đi tìm ba em giùm. Tui em nghi trong lúc không có ai ở nhà thì ba tỉnh lại, rồi trong lúc đầu óc không tỉnh táo, ba đã đi tới nơi nào đó.

Tài xế Sĩ nhân cơ hội nói theo ý của mụ Hường:

- Tui nghi chắc là có điều gì đó bất ổn cho cả ông chủ và bà Hường nữa. Thôi, được rồi, tui sẽ lái xe đi tìm. Nhưng ở nhà nếu có chuyện gì thì các cô cũng đừng hoảng loạn, cứ đóng cửa lại, ở trong nhà chờ tui về.

Khi anh ta lái xe đi rồi Lan Anh mới gầm lên:

- Đồ giả nhân giả nghĩa! Em nghi chính nó và mụ kia đã thủ tiêu ba chứ không ai vô đây!

Sáu Chi trấn an:

- Sở dĩ tui biểu ông ta lái xe đi là để tiện việc mình theo dõi coi ông ta tới đâu. Chiếc xe này ở tỉnh mình chỉ có ba chiếc, mà hai chiếc kia đều thuộc mấy nhà giàu khác, họ thường đậu xe

trước cửa nhà. Bây giờ mình chỉ việc lần theo để hỏi thăm thì người ta sẽ chỉ nơi nào hắn ta lái xe tới.

Lan Anh tiếc rẻ nói:

- Phải biết vậy lúc này em chui vô cốp xe để theo dõi hắn!

Nguyệt Ánh xua tay:

- Một mình ba gặp nạn chưa đủ sao, em còn muốn nấp mạng cho họ nữa à!

Sáu Chi trấn an:

- Theo tui thì mình cứ chờ ở nhà. Mình cấm cửa không cho mụ kia trở về, như vậy nếu lỡ ông chủ có mệnh hệ nào thì mình cũng giữ được tài sản này.

Lan Anh hưởng ứng liền:

- Mụ ấy mà dám vác mặt về đây là em la làng liền, em hô cho thiên hạ biết chính mụ ta đã hại ba!

Cuộc tính toán và chờ đợi của chị em họ cho đến chiều hôm đó vẫn không thấy gì. Cả đêm hôm đó cũng nặng nề trôi qua.

Sáng hôm sau khi trời vừa rạng sáng thì cả nhà đã giật mình khi nghe tiếng huyền náo ngoài cửa.

Khi Sáu Chi ra nhìn thì hốt hoảng báo tin:

- Làm gì mà làng lính đông quá hai cô ơi!

Nguyệt Ánh nhìn kỹ và càng ngạc nhiên hơn khi thấy có cả tài xế Sĩ trong số người đông đảo kia.

- Anh ta bị bắt hay sao vậy?

Nguyệt Ánh chưa tự giải đáp được thắc mắc thì Sáu Chi đã kêu lên:

- Ông Sĩ dẫn lính về nhà đó!

Họ chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe giọng oang oang ngoài cổng:

- Mở cửa ra mau, sở mật thám tới khám nhà đây!

Do có chìa khoá riêng để lái xe ra, đem xe vào hàng ngày, nên tài xế Sĩ đã tự động mở cửa mời

người đàn ông ra vẻ là cầm đầu toán lính mặc thường phục vào. Khi họ bước vô tới bậc thềm thì tài xế Sĩ kê tai Nguyệt Ánh nói nhỏ:

- Hai đứa đừng sợ, người này là em ruột của bà Hường, làm ở sở mật thám Tây trên Sài Gòn, họ về đây là chỉ để bắt người âm mưu hại ông chủ thôi!

Lan Anh nghe lỏm được, cô hỏi liền:

- Ai hại ba tui!

Chỉ tay sang Sáu Chi, tài xế Sĩ nói khẽ:

- Con này đây!

Lan Anh la lớn:

- Làm gì có chuyện đó!

Nguyệt Ánh cũng không còn giữ được bình tĩnh:

- Chú nói bậy gì vậy? Chị Sáu là người ở gần bên tui này từ mấy bữa nay, làm gì có...

Tên cầm đầu nhóm lính, được gọi là thầy Ba Sung, đồng dục lên tiếng:

- Nhân danh chính quyền bảo hộ Pháp, chúng tôi có lệnh bắt đối với bị can Trần Thị Chi, tức Sáu Chi về tội âm mưu bắt cóc người. Lệnh bắt được thi hành!

Hai tên lính kín nhào tới khoá tay Sáu Chi ngay, trước sự phản ứng dữ dội của Lan Anh:

- Sao lại bắt chị ấy? Ba tui đâu phải do chị Sáu bắt cóc, mà chắc chắn là do bà Hường gây ra rồi! Có bắt thì kiếm bà ta mà bắt!

Tên Ba Sung hất hàm cho đám thuộc hạ:

- Giải đi ngay!

Họ áp giải Sáu Chi ra xe rất nhanh và sẵn sàng dùng biện pháp mạnh để ngăn sự phản đối của chị em Nguyệt Ánh. Một tên đã xô ngã cả hai người rồi đóng cổng lại lập tức. Khi họ đi xa Lan Anh mới gào lên:

- Quân dã man, lũ côn đồ!

Nguyệt Ánh giờ hoang mang tột độ, cô chưa biết phải làm sao thì chợt nghe bên tai mình có một giọng nói ầm ập, quen thuộc rất khẽ, hình như chỉ mình cô nghe:

- Lên phòng thờ mẹ trên lầu, đốt ba cây nhang và chờ ở đó. Hai chị em không được đi ra ngoài.

- Anh Hiếu!

Nhìn quanh không thấy ai, Nguyệt Ánh kéo tay em đi:

- Đừng ở đây nữa!

* * *

Bọn thuộc hạ Ba Sung đưa Sáu Chi vào căn phòng tối, nằm biệt lập ở khuôn viên khá rộng.

Nơi đây chúng gọi là cát-sô Địa ngục. Một tên gọi là cai đội Ngô dẫn mặt nạn nhân bằng hai cái tát thật mạnh, vừa đe dọa:

- Tao nói gì nghe nấy, cái là coi như xong đời mày, nghe chưa!

Sáu Chi vốn ngang ngạnh, gan dạ, nên tuy bị hù dọa, cô vẫn hất hàm thách thức:

- Muốn giết thì cứ giết, chớ đừng hòng hù dọa. Tui không biết gì hết nên mấy người đừng tốn công vô ích!

Đội Ngô là một tên ác ôn, từng tra tấn dã man nhiều người dẫu họ không hề có tội, thành có tội, do sợ đòn roi nên khai đại. Hắn cười như ác quỷ:

- Mày cứng đầu, để coi sức chịu được tới đâu.

Hắn vừa định lấy dụng cụ tra tấn ra thì có lệnh của tên sếp, nên phải đi ngay. Không quên khoá cửa lại cẩn thận và dặn mấy tên cai ngục:

- Tụi bây không được cho con nhỏ trong này ăn uống, để tao về sẽ cho nó biết đá biết vàng!

Hắn gặp Ba Sung, tên này ra lệnh:

- Mày cùng với mấy tên nữa đi ngay xuống chợ Nhỏ rước bà chị tao. Đưa thẳng bà ta về nhà của lão Thiên Thời. Nếu có đứa nào chống đối thì bắt nhốt hết. Nếu cần thì có thể bắn hạ chúng tại chỗ, vu cho tội hoạt động chống đối!

- Dạ, em làm ngay!

Phải mất gần một đêm bọn Đội Ngô mới về tới Rạch Giá, từ đó chúng về vùng Chợ Nhỏ chỉ mất vài chục phút. Căn nhà tồi tàn mà mục Hường đang cư ngụ đã được tài xế Sĩ chỉ dẫn cụ thể, nên bọn họ tìm ra không khó. Vốn đã có quen biết với mục Hường trước đây, nên Đội Ngô tin chắc hắn sẽ rước bà này về không có gì trở ngại.

Vậy mà mọi việc lại ngoài dự tính của hắn. Khi mở khoá ngoài, đẩy cửa ngôi nhà vào thì Đội Ngô quá đỗi ngạc nhiên, bởi mẹ đàn bà không có trong đó!

Bà ấy đi đâu được khi đúng như thằng cha Sĩ đã nói là cửa ngoài đã bị khoá, không ai bên ngoài vào được? Không lẽ bà ta tàng hình?

Đội Ngô tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng phải tìm cách liên lạc về cho Ba Sung. Tên trùm lính kín này điên tiết lên, quát tháo om sòm trong ống nghe:

- Tụi bây về đây ngay!

Đội Ngô lại phải ngồi xe quay về ngay, mặc dù đã đi suốt đêm không ngủ rồi. Hắn về tới nơi thì nghe Ba Sung ra lệnh:

- Mày xuống lôi con nhỏ Sáu Chi lên đây!

Nghe lệnh, Đội Ngô đích thân xuống phòng giam biệt lập, mở cửa ra và định nhìn là con nhỏ bị giam đã một ngày một đêm không cho ăn uống, chắc là đang nằm liệt một góc. Nhưng...

- Ủa, kìa!

Trước mặt hắn ta không phải là Sáu Chi, mà là... mẹ Hường!

- Sao lại như vậy?

Mẹ Hường đang nằm thiêm thiếp, khi nghe có tiếng người đã bật dậy, mẹ ngơ ngác:

- Ai đây?

Khi nhận ra Đội Ngô, mẹ ta mừng rỡ:

- Dữ hôn, tới bây giờ tụi bây mới xuống cứu tao!

Đội Ngô hỏi lại:

- Sao bà lại ở đây?

Chưa biết việc mình nằm trong khám, mẹ Hường bù lu bù loa:

- Thằng cha Sĩ biểu tao cứ ở đây, đợi chờ lo giải quyết xong công việc thì trở lại rước, khiến tao chờ đến mỏi mòn, ăn mấy khúc bánh mì khô khốc nuốt nghẹn bản họng luôn. Mau đưa tao về Sài Gòn gặp thằng Ba Sung đi!

Đội Ngô chỉ tay ra ngoài:

- Thì đây là chỗ của ông Sung, chứ bà tưởng mình đang ở đâu?

Lúc này mụ ta mới ngạc nhiên:

- Sao tao lại ở đây? Mà sao chỗ này...

Đội Ngô đành phải nói thật:

- Đây là phòng giam. Khi bà vô đây có gặp con Sáu Chi không?

Mụ ta há hốc mồm:

- Tao bị nhốt vì tội gì?

Đội Ngô phải dài dòng giải thích mụ ta mới hiểu và vô cùng kinh ngạc:

- Sao lại có chuyện này?

Đội Ngô báo cho Ba Sung biết chuyện, hấn gầm lên:

- Đứa nào gan trời dám thả con Sáu Chi? Phải tra cho ra coi đứa nào làm chuyện này!

Tội nghiệp cho mấy tên cai ngục, hết thấy bọn chúng đều ngơ ngác, kêu trời:

- Tội này đâu có biết gì! Chìa khoá phòng giam thì ông Đội giữ, tui tui đâu đứa nào có chìa khác để mở thì làm sao thả người được. Còn chuyện bà này vô nằm trong đó tui tui cũng không hay, chẳng hiểu sao...

Ba Sung cũng bứt đầu gãi tai, chẳng hiểu tại sao?

Tài xế Sĩ lo lắng:

- Tôi đã về nhà lão Thiên Thời rồi, con Sáu Chi không có ở đó. Chắc chắn là như vậy, bởi nhà đó tuy rộng lớn, nhưng không một nơi nào để con ấy trốn được. Vụ này ông Ba coi lại kỹ coi có ai trong đám lính của ông vì thấy con nhỏ có nhan sắc rồi đem giấu để... xài riêng không?

Ba Sung nuốt nước miếng một cách thèm thuồng.

- Con nhỏ ấy tui thấy cũng phải thèm, hưởng hồ là mấy thằng cốt đột kia. Tuy nhiên rõ ràng là không cách nào nó trốn khỏi trại giam được, ngoại trừ có cánh!

Mụ Hường còn lo lắng hơn:

- Con này tuy là đầy tớ trong nhà, nhưng nó khôn lanh nên tui kia dựa vào nó. Nó bày vẽ mọi chuyện để hai con ranh con kia làm theo. Nó mất tích hay chết càng tốt, vì ta nhớ được cái gai

độc.

- Nhưng tui lo là nó... còn sống và âm thầm giúp tui kia!

Ba Sung gạt ngang:

- Chuyện ấy dứt khoát không có!

Anh ta quay sang hỏi Đội Ngô:

- Có tin tức gì của lão Thiên Thời không?

Đội Ngô lắc đầu:

- Dạ, tui em đã cho dò la khắp nơi mà chẳng nghe tin tức gì. Lão ta tên đầy đủ có phải là Lý Thiên Thời không vậy!

Ba Sung bực mình gất lên:

- Chưa cần phải biết rõ lý lịch lão ta đâu! Tìm được lão ta hay cái xác cũng được, tên họ tính sau!

Đội Ngô hạ thấp giọng:

- Nếu đúng lão ta tên ấy thì đã có mộ lão ta trong vườn nhà rồi. Tức lão ta đã chết!

Mụ Hường giật mình:

- Sao có chuyện đó được? Trong vườn nhà lão ta chỉ có ngôi mộ của con vợ lớn của hắn. Ở đó chỉ độc nhất có ngôi mộ đó thôi. Chính tôi với tài xế Sĩ đây đã tới đó...

Tài xế Sĩ cũng xác nhận:

- Đúng là như vậy. Chắc chắn không có ngôi mộ nào khác!

Đội Ngô quả quyết:

- Tối qua người của tui đã leo tường vào vườn và nhìn rõ ở đó có hai ngôi mộ. Một mộ cũ tên Lê Thị Kiểm, còn ngôi mộ mới là họ Lý như tui vừa nói.

Ba Sung cũng ngạc nhiên:

- Hay là lão ấy đã chết! Vậy thì ai chôn, không lẽ hai đứa con gái miệng còn hôi sữa đó?

Mụ Hường lẩm bẩm:

- Đúng là lão ta họ Lý, nhưng không lẽ...

Mụ quay sang tài xế Sĩ:

- Hay là... đạo bùa đã linh ứng? Như vậy... cả mấy đứa nhỏ cũng đã...

Tài xế Sĩ vỗ đùi đánh đét một cái:

- Đúng rồi! Vậy mà qua nay nghĩ không ra! Vong hồn mụ vợ hắn đã làm theo sự sai khiến của đạo bùa và cả nhà ấy đã bị mụ ta bắt theo hết rồi!

Anh ta mừng quá nên quay sang ôm chầm lấy mụ Hường mà không cần giữ gìn trước mặt tên ác ôn Ba Sung! Tên này có vẻ khó chịu, nhưng chỉ nhẹ lắc đầu rồi quay đi chỗ khác. Lát sau hắn ta ra lệnh:

- Thằng Đội Ngô, mày liên lạc với đám theo dõi dưới đó, hỏi kỹ lại coi tình hình ra sao rồi. Hai đứa con gái còn ở trong nhà hay không?

Vừa khi ấy có điện báo về từ Rạch Giá. Đội Ngô đích thân nghe và tái mặt báo lại với sếp mình:

- Thưa sếp, tụi nó báo về là trong vườn nhà đó bây giờ có tất cả... bốn ngôi mộ!

Mụ Hường kêu lên đầu tiên:

- Mộ của ai mà tới bốn cái?

- Dạ, tụi nó có ghi tên tuổi hắn hoi, ngoài hai ngôi mộ như đã nói, hai ngôi mộ mới một là của Lý Nguyệt Ánh, một của Lý Lan Anh.

- Cái gì? Cả nhà chúng nó đã... chết hết rồi sao?

Lần này tới phiên mụ ta ôm cổ tài xế Sĩ hôn lấy hôn để khiến cho Ba Sung phải lên tiếng:

- Chị vừa vừa thôi. Bây giờ việc phải làm là về ngay dưới đó, coi tình hình có đúng như vậy không, rồi cho tiến hành làm thủ tục giấy tờ nguy tạo, để chiếm lấy tài sản của lão họ Lý kia. Mà chị nhớ, mọi việc đều phải tuân thủ theo ý của thằng này nghe chưa!

Anh ta nói như ngầm cho hiểu rằng tài xế Sĩ chỉ đóng vai trò phụ mà thôi. Tài xế Sĩ hiểu điều đó, nhưng hình như anh ta cũng biết vị thế của mình, nên nhất thời cam chịu...

Ba Sung ra lệnh:

- Đội Ngô dẫn theo hai đứa nữa, hộ tống bà chị tao về đó lo cho xong mọi việc. Ngày mai tao sẽ về sau.

Hắn đứng lên đi về căn phòng riêng dành cho sắp ở trụ sở, vừa dặn kỹ lần nữa:

- Nhất định phải xác minh cho chắc chắn về cái chết của nhà đó. Sau đó phải bằng mọi cách ém nhẹm mọi tin tức, không để cho thiên hạ bàn tán. Còn chị Hường nữa, cũng phải làm bộ thương xót, khóc lóc cho thiệt một chút, chớ đừng chưa gì đã mừng vui, hí hửng ra mặt, thiên hạ sẽ nghi ngờ, nghe chưa!

Tuy là chị, nhưng nhất nhất mọi việc mục Hường đều phải nghe theo thằng em ác ôn, đầy quyền lực này. Bởi vậy mục nói xuôi theo:

- Chị biết mà...

Cả bọn lên xe đi ngay.

Ba Sung một mình trở về phòng riêng. Vừa mở cửa bước vào hắn đã suýt kêu lên, bởi trước mắt hắn là một cô gái đang trong tư thế gợi tình, nằm trên giường mà... không có gì che chắn! Người đó lại là.. Sáu Chi mới lạ!

- Cô... cô là?

- Là Sáu Chi, tội phạm mà anh Ba đang cho truy tìm đây!

- Nhưng... nhưng sao cô lại...

Thì trốn từ phòng giam tối tăm, chật chội sang đây để... hầu ông anh không được sao? Em đâu có bỏ trốn luôn!

Đã bị cô người làm này hớp hồn ngay khi vừa bắt về đây, giờ lại đứng trước cô ta trong tư thế...chết người như thế này, bảo sao Ba Sung còn giữ được vẻ hùng hổ, dữ dằn nữa! Hắn cười hềnh hếch:

- Em làm anh hết hồn. Còn bây giờ...

Sáu Chi nũng nịu:

- Hồi này anh bước vô cũng làm cho em hết hồn! Em cứ bị ám ảnh cái bộ mặt hung dữ, cô hồn của tên đội gì đó...

- Đội Ngô. Hắn tuy vậy chớ không dám làm gì em đâu. Chẳng qua...

- Nhưng hôm qua hắn ra lệnh giam em trong đó, không cho ăn uống và con hăm bóp cổ em chết nữa!

Ba Sung nheo mắt:

- Doạ em thôi, chớ ai nỡ hành hạ một người đẹp như vậy!

Vừa nói hần vừa sà xuống định dang tay ôm lấy tấm thân trần đó, nhưng Sáu Chi đã nhanh hơn, cô lặn vào sát vách, vừa đẩy đưa:

- Làm gì gấp dữ vậy! Người ta nói mấy người thấy gái như mèo thấy mỡ là người chỉ muốn hưởng thụ nhục dục thôi chớ không hề có tình cảm gì! Mà em thì... em muốn được anh Ba thương yêu, chiều chuộng thật tình kia.

Ba Sung vốn là tên háo sắc, già không bỏ, nhỏ không tha, nên hần làm sao không hưởng thụ cho bằng được cái miếng mỡ ngay trước miệng mèo như thế này. Do đó hần cũng đẩy đưa:

- Ừ, thì chỉ vì... anh thương em mà!

Hần bất thần chụp được Sáu Chi và ghì cứng. Cô gái chỉ chống cự lấy lệ, sau đó nằm im, khiến cho Ba Sung khoái chí:

- Như vậy có phải là ngoan không. Chiều anh đi rồi anh cất nhắc cho làm... bà này bà nọ, chớ ai lại cứ đi ở đợ hoài. Nhan sắc của em còn hơn cả con ông chủ em nữa!

- Nhưng...

Bỗng dưng cô nàng oà lên khóc, khiến Ba Sung hốt hoảng:

- Em sao vậy?

Cố dần cơn xúc động, Sáu Chi ghen ngào nói:

- Tuy muốn thoát kiếp tôi đòi, nhưng em vốn trọng tình nghĩa, nên em lo cho những đứa con ông Thiên Thời...

Ba Sung cười hô hố:

- Em còn bận tâm làm gì những đứa đó cho mất công! Họ đã...

Hần chưa kịp nói ra thì Sáu Chi đã chặn lời:

- Trước khi hiến dâng cho anh, em muốn xin anh một điều. Nếu anh đồng ý thì từ nay em sẽ thuộc về anh mãi mãi... còn bằng không thì em thà cắn lưỡi chết tại đây, chớ quyết không để anh làm nhục!

- Chuyện gì?

- Em muốn anh ký lệnh tha cho tất cả người trong nhà họ Lý.

Ba Sung trợn mắt:

- Anh chưa bắt họ thì tha cái gì?

- Em biết tuy chưa bắt họ, nhưng anh đã có lệnh cho câu lưu họ về tội gì đó do bộ hạ anh chụp cho họ một khi bà chị anh chiếm được tài sản của ông Thiên Thời. Em còn chút tình cảm với họ, cũng muốn trả ơn họ đã nuôi nấng em từ lâu nay. Anh đồng ý đi thì em sẽ chấp nhận để cho anh muốn làm gì thì làm và em cũng chẳng bao giờ xen vô chuyện của bà Hường với ông Thiên Thời nữa.

Bình thường ai mà nói câu này thì lập tức bị hấn trừng trị ngay, nhưng bây giờ thì hấn thoải mái, gật đầu ngay:

- Được, anh hứa.

Hấn nghĩ là Sáu Chi chưa hay chuyện cả nhà họ Lý đã chết hết, nên mới xin như vậy. Còn bây giờ hấn có ký một chục cái lệnh thì cũng chẳng ăn thua gì, lại được lòng người đẹp! Hấn bảo:

- Để xong việc này anh sẽ làm theo lời em!

Sáu Chi chìa ra một tờ giấy đã đánh máy sẵn:

- Em biết thế nào anh cũng đồng ý nên đã thảo sẵn tờ giấy này, anh coi lại rồi ký tên và đóng dấu cho em, trước khi chúng ta... mây mưa một trận toi bời!

Ba Sung lấy viết trong túi áo ra ký liền cái rẹt, chưa kịp nói gì thêm thì Sáu Chi đã chỉ vào học tử bàn viết:

- Con dấu của anh lúc nào cũng để trong đó, đóng luôn đi!

Hơi ngạc nhiên về sự rành rẽ của cô nàng, nhưng vì ham muốn nhục dục nên Ba Sung làm theo mà không suy nghĩ. Xong đâu đó hấn nheo mắt:

- Còn gì nữa không!

Sáu Chi nhắm mắt lại, đáp rất ngọt ngào:

- Tùy anh thôi...

Ba Sung như con hổ đói vồ mồi. Hấn chiếm đoạt, hưởng thụ như chưa bao giờ được hưởng. Hấn hoàn toàn bất ngờ trước sự hấp dẫn, quyến rũ cực kỳ của bông hoa đồng nội, điều này càng làm cho hấn tiếc sao mình không chiếm đoạt sớm hơn!

Và cũng chính vì quá say đắm cuộc mây mưa nên Ba Sung quên không hỏi lý do nào Sáu Chi đã

thoát ra khỏi phòng giam? Và đó là hậu quả mà sau đó chỉ chưa đầy nửa giờ, hắn đã phải nhận lãnh...

Lúc ấy là vào giữa trưa...

Theo quy định lâu nay, mỗi khi tên sếp ác ôn này vào phòng riêng đóng cửa lại thì mọi người muốn vào phải gõ cửa, nhưng chỉ được gõ khi không thấy bóng đèn đỏ bên ngoài đang sáng lên.

Còn khi đã có đèn đỏ thì dẫu có chuyện gì gấp cũng không được gõ hay gọi. Do đó suốt hơn hai giờ liền Ba Sung ở trong đó thì hầu như mọi công việc liên quan tới hắn ta đều ngừng trệ. Một vài nhân viên có hồ sơ trình ký hoặc trực tiếp xin chỉ thị đều phải sốt ruột chờ. Một thư ký riêng của Ba Sung đã lằm bằm:

- Chơi bời gì mà giữa giờ làm việc chẳng biết! Điều này mấy cái lệnh giam người lấy ai đâu ký quyết định?

Tài xế riêng của hắn ta thì lo lắng điều khác:

- Không khéo thì khi bà nhà tới đây sẽ nổ ra chiến tranh cho coi!

Vài người nghe điều đó đều thích thú:

- Chà, cuộc đụng độ sẽ gay cấn, nảy lửa đây.

Và họ chờ để xem...

Đúng bốn giờ thì bà vợ của Ba Sung xuất hiện. Chẳng biết do có việc cần đột xuất hay do ai đó báo tin... mà khi vừa xuống xe ngoài cổng, mẹ Anna đã xộc thẳng vào phòng riêng của chồng.

Tên tài xế tuy lâu bầu chuyện sếp mình mê đắm tửu sắc, nhưng khi thấy ông ta sắp nguy thì đã vội phá lệ, vừa gõ cửa phòng vừa la lớn:

- Bà Anna tới sếp ơi!

Vẫn không nghe động tĩnh bên trong, khiến anh này phải la lên lớn hơn:

- Bà sếp tới ông sếp ơi!

Không nghe trả lời, tên tài xế nghĩ ông sếp mình đang mê trận quên đời nên đập cửa ầm ầm với lời báo động dồn dập:

- Bà tới ông ơi! Bà tới!

Mẹ Anna trừng mắt và quát:

- Mày báo động hả, mở cửa ra!

Nhưng cửa đã khoá bên trong. Mụ Anna quát:

- Lấy búa đập cửa ra!

Ai dám làm chuyện đó, cho nên mọi người đều lần lượt tản đi chỗ khác và biến luôn, bởi họ biết cuộc đại chiến giữa hai người sẽ biến họ thành nạn nhân bất đắc dĩ!

Điên tiết vì chẳng có ai giúp sức, mụ Anna tự tay cầm một cục đá to đập vào cánh cửa gỗ và sau ba bốn cú đập mạnh, cánh cửa đã bung ra mà vẫn chẳng nghe bên trong có phản ứng gì.

Khi cửa mở toang ra, mụ Anna không tin vào mắt mình khi nhìn thấy trên chiếc giường nhỏ phía sau bàn làm việc của chồng là một... bộ xương người!

- Trời ơi! Bớ người ta...

Lúc này nhiều nhân viên mới dám chạy trở lại và đến phiên họ kinh hãi! Tên tài xế riêng của Ba Sung run run giọng nói:

- Rõ... rõ ràng hồi nãy... ông sếp vô trong đó mà... ổng vô... và đâu thấy trở ra...

Khi thấy có đông người tới mụ Anna mới dám bước tới gần chỗ bộ xương, nhìn kỹ và thét lên:

- Trời ơi, ông Sung!

Trên cổ tay của bộ xương vẫn còn mang chiếc đồng hồ Oméga bằng vàng, vật quen thuộc của chồng, mà mụ Anna vừa nhìn thấy đã nhận ra ngay! Mụ ta lại nhìn lên cổ, sợi dây chuyền vàng hình mỏ neo có khắc tên mụ và ba Sung lại càng khẳng định bộ xương này là của Ba Sung!

- Trời ơi!

Mụ ta ngã lộn ra và nằm bất động...

* * *

Bọn Đội Ngô phải phá cổng rào mới vào được nhà ông chủ Thiên Thời. Họ không gặp ai trong nhà, sau một hồi tìm kiếm, tài xế Sĩ nhắc:

- Mình ra sau vườn coi mấy ngôi mộ xem. Tại sao mấy đứa con lão ta cũng chết?

Khi họ ra ngoài chỗ khu mả thì vô cùng sửng sốt khi có bốn ngôi mộ nằm song song nhau. Một cái của bà Kiềm, một của ông Thiên Thời, còn hai cái kia thì của Nguyệt Ánh và Lan Anh.

Tài xế Sĩ thắc mắc:

- Họ chết thì có thể do bị vong hồn của vợ ông Thiên Thời, nhưng ai đã chôn họ mới là việc lạ.

- Ai đã vào đây?

Một tên nói:

- Nhà này chỉ còn duy nhất con Sáu Chi là còn sống, chẳng lẽ là nó làm việc này?

Đội Ngô phản bác:

- Không thể là nó, bởi thời gian xảy ra ở đây thì con nhỏ đó còn bị giam ở trên kia.

Tài xế Sĩ nhắc:

- Nhưng anh quên là nó đã thoát ra mà mình vẫn chưa biết là đi đâu hay sao?

Đội Ngô bức dọc:

- Không nói lời thôi nữa, hay đào mồ tui nó lên coi, biết đâu đây là một âm mưu thì sao?

Nghe cũng có lý, nên bọn ba bốn tên hè nhau đào lần lượt bốn ngôi mộ. Tuy vậy cả bọn vừa đào mà vừa run, bởi việc đào mộ đối với chúng là một chuyện xưa nay chưa từng làm!

Ngôi mộ đầu tiên bọn chúng đào là mộ có bia đề tên Lan Anh. Đội Ngô nói giọng mất dạy:

- Nghe nói con nhỏ này đánh đá lắm, đào lên xem thử khi chết mặt mày có còn dữ dằn hay không?

Nhát cuốc của tên lính vừa chạm vào nắp quan tài, bỗng hấn bật bắn ra xa đến gần hai thước!

Tên thứ hai la lên:

- Coi chừng rắn!

Hắn nói và chưa kịp nhảy lên thì đã bị một con rắn cắn vào chân, rồi một con nữa cắn vào cổ tay hắn một nhát nữa! Tài xế Sĩ nhìn thấy từ trong quan tài bò ra toàn là rắn, hắn nhảy lùi ra và la lên:

- Chạy đi, rắn đầy kia kìa!

Cả hai tên thuộc hạ của Đội Ngô đều bị rắn cắn nằm tại chỗ. Riêng Đội Ngô thì nhờ lẹ chân chạy theo tài xế Sĩ nên không bị gì. Tuy nhiên hắn run như cầy sấy, vừa lắp bắp:

- Những con rắn này... phải chăng là... quỷ ma!

Tài xế Sĩ đột nhiên nói trong hốt hoảng:

- Không lẽ... điều ấy xảy ra?

Đội Ngô vừa chạy vừa hỏi:

- Chuyện ấy là chuyện gì!

Tài xế Sĩ nhớ lại khi thỉnh đạo bùa Miên, ông thầy đã có nói rõ: "Lá bùa này linh nghiệm thì vong hồn người chết sẽ bị sai khiến, còn ngược lại thì sẽ có hậu quả khôn lường.... Hậu quả khôn lường đó phải chăng là... những con rắn này!

Ý nghĩ của hắn chưa dứt thì đã nghe Đội Ngô hét lên một tiếng rồi ngã lăn ra đất. Một con rắn rất to đang quấn chặt lấy cổ hắn!

Trong phút chốc đã có ba người trong nhóm đào mộ đã bị rắn cắn chết, bảo sao tài xế Sĩ không sợ điếng hồn! Hắn gần như chạy không nổi, phải lết đi từng bước...

Phải đến khi lết được vô tởm thêm nhà thì hắn đã kiệt sức, gục xuống.

Trong mơ hồ hắn cảm giác như có người đứng trước mặt mình. Người đó cất tiếng gọi khe khẽ:

- Thằng phản bội, hãy đền mạng!

Cố nhướng mắt lên, tài xế Sĩ càng hốt hoảng, bởi người đang đứng kia chính là... bà chủ đã quá cố của hắn, vợ ông Thiên Thời!

- Bà... bà...

- Nuôi mày là nuôi ong tay áo, nuôi khỉ dòm nhà. Mày đã bán đứng chủ mày, cũng như trước kia mày bỏ thuốc độc trong thức ăn cho tao ăn, để dọn đường cho con quỷ cái Hai Hường xâm nhập nhà này! Mày còn độc hơn những con rắn độc ngoài kia nữa!

Tài xế Sĩ vẫn cố nói:

- Tha cho con bà ơi... con xin làm bất cứ gì bà sai biểu... Con phải làm như vậy chẳng qua là do hoàn cảnh gia đình con quá túng bấn, nên con mới tán tận lương tâm...

Hắn nói tới đó thì bỗng nhiên kêu hét lên một tiếng và cả thân người run lên bần bật rồi nằm im như xác chết...

* * *

Buổi sáng trời thật trong. Mặt trời vừa lên khỏi ngọn tre phía sau vườn thì cũng là lúc có một người xuất hiện trước bốn ngôi mộ. Quỳ xuống trước mộ bà chủ Thiên Thời, người đó giật mình khi thấy đã có một bó hoa cắm chướng đặt ở đó từ lúc nào rồi.

- Cậu Hiếu còn nhanh hơn tôi nữa!

Người đó từ từ giở chiếc nón đội che gần kín mặt xuống, để lộ ra khuôn mặt hiền hoà, xinh xắn.

Đó là sáu chi!

Cô quay lại phía sau nói lớn:

- Mời hai cô ra đây!

Có hai người xuất hiện tiếp theo. Đó là Nguyệt Ánh và Lan Anh!

Cả hai ôm chầm lấy Sáu Chi mừng mừng tủi tủi:

- Chị Sáu! Tội này cứ ngỡ là sẽ không bao giờ còn gặp lại chị nữa!

Sáu Chi vuốt tóc hai cô gái:

- Tội nghiệp hai cô chủ nhỏ của tôi! Phải để hai cô phải chịu khổ sở, sống chui rúc trong căn phòng thờ tối tăm trên lầu là việc bất đắc dĩ... Chẳng qua cũng là để tránh tai hoạ mà thôi. Giờ thì xong hết cả rồi....

Sáu Chi móc trong túi ra một tờ giấy rồi đặt ngay mộ của bà Thiên Thời, vừa bảo hai cô gái:

- Các cô lạy bà đi. Chính bà đã giúp cho việc này đây.

Nguyệt Ánh và Lan Anh cùng lạy theo Sáu Chi. Bỗng tờ giấy mà Sáu Chi vừa lấy ra đó bốc cháy như được ai đó đốt lên! Sáu Chi nói:

- Đó là tờ giấy mà tên Ba Sung đã viết theo lệnh của bà, ra lệnh bãi bỏ sự truy cứu ông chủ và hai cô!

Nguyệt Ánh ngơ ngác:

- Truy cứu gì?

Theo xúi bẩy của thằng tài xế Sĩ, tên Ba Sung ra lệnh cho thuộc hạ truy nã các cô và ông chủ về tội danh mà hắn tự đặt ra, nhằm có cớ bắt giam và thủ tiêu. Vong hồn của bà đã hiện ra cứu tôi khỏi trại giam, rồi bà còn giả làm tôi, gặt cho tên Ba Sung giở thói dê xồm ra nữa... Lúc đầu bà chỉ muốn gặt hắn, để hắn ký giấy tha cho ông và cô thôi, chứ không có ý hại hắn, chẳng ngờ hắn say máu làm tới, xúc phạm tới bà, cho nên bà đã hoá kiếp cho hắn và sau đó trừ diệt luôn mấy

tên ác ôn, côn đồ, cả thằng phản bội Sĩ nữa. Bởi vậy giờ đây tờ giấy này không còn cần nữa.

Rồi Sáu Chi vái riêng với bà chủ mình:

- Thưa bà, theo lệnh bà con đã giấu những người thân của bà được an toàn. Nay họ đứng trước mặt bà đây, xin bà tiếp tục phù hộ cho họ...

Nguyệt Ánh oà lên khóc:

- Má ơi, sao má không về giúp tụi con sớm hơn, suýt nữa tụi con đã chết dưới bàn tay của bọn quỷ sứ kia rồi!

Lan Anh cũng khóc theo:

- Mấy bữa nằm chui trong phòng, nghe bên ngoài tụi lính kín đi rầm rập, con sợ muốn chết, tưởng tiêu đời rồi. Còn ba nữa, ổng chưa đi nổi ra đây vì ba bốn ngày không ăn...

Sáu Chi lại nói:

- Tất cả là nhờ bà che chở cho đó. Sở dĩ lâu nay bà không về giúp các cô được là cũng bởi khi chôn bà, thằng tài xế Sĩ đã lén bỏ một lá bùa dưới gối bà nằm, do vậy hồn phách của bà không thể nào liên lạc được với người thân. Khi thằng Sĩ và mụ Hường kia chôn lá bùa tiếp theo để sai khiến bà về hại chồng con thì bị mình phát hiện kịp thời và đem quăng xuống vũng nước dơ, vô tình hoá giải tác dụng của chúng và nhờ vậy cũng giải thoát luôn cho hồn phách của bà bị giam cầm từ lâu. Bà thoát được nên mới cứu được cả nhà. Trong chuyện này còn phải kể luôn công của cậu Hiếu nữa...

Nghe nhắc tới Hiếu, Nguyệt Ánh kêu lên:

- Mấy hôm rày sao em không còn nghe Hiếu về nữa?

Chỉ sang mấy ngôi mộ bên cạnh, Sáu Chi nói:

- Chính vong hồn của cậu ấy đã thực hiện những ngôi mộ này, nhằm che mắt bọn ác ôn kia. Trong mộ không hề có xác ai hết, chỉ có lũ rắn độc. Lan Anh le lưỡi sợ hãi:

- Mộ không chôn người thì để làm gì, sao không cho đào lên đi, san phẳng để đỡ phải sợ!

Sáu Chi nghiêm giọng:

- Lúc trước thì không có ai, chỉ có rắn độc nhưng nay thì có chôn người rồi.

Nguyệt Ánh ngạc nhiên:

- Ai trong đó?

- Chính là ba tên thuộc hạ của Ba Sung! Chúng bị rắn độc cắn chết và cậu Hiếu đã chôn chúng luôn trong đó!

Nguyệt Ánh trầm ngâm:

- Đâu có thể để xác bọn chúng trong vườn nhà mình được. Phải làm cách nào đó.

Sáu Chi cười nói:

- Đợi qua bốn mươi chín ngày thì cậu Hiếu của cô sẽ đưa chúng nó đi xa. Cậu ấy chu toàn lắm...

Nguyệt Ánh nói thật khẽ:

- Anh ấy vốn là người như vậy...

Cô quay sang hướng khác, nói vọng vào:

- Em sẽ ở vậy mãi để dành cho anh...

Sáu Chi nắm tay hai cô, hỏi:

- Phải vô để mừng ông thoát nạn đi chứ!

Họ vừa bước vô nhà thì đã thấy ông Thiên Thời ngồi ở ghế trường kỷ. Mặt ông tuy có xanh xao, nhưng vẫn có nụ cười thật tươi. Ông ôm cả hai cô con gái mình vào lòng:

- Ba xin lỗi hai con...

Lan Anh lại oà lên khóc! Nguyệt Ánh phải lên tiếng:

- Như vậy là mừng rồi, con khóc nỗi gì nữa!

Vừa khi ấy có tiếng của một người ăn xin từ ngoài cổng vọng vào: Xin quý bà quý cô rủ lòng thương, bố thí cho kẻ hèn này vài đồng xu lẻ, ít hột cơm thừa để sống qua ngày...

Sáu Chi vội nói:

- Đó là mù Hai Hường! Từ khi Ba Sung bị hoá kiếp thì mù ta trở thành điên dại, đi lang thang xin ăn. Vong hồn bà chủ cho tui biết, đó là cái quả mà bà ta phải nhận lãnh, để trả cho những ác nghiệp mà mình đã gây ra.

Ông Thiên Thời nhìn ra, chột thờ dài. Rồi bảo:

- Ba mê muội, suýt nữa nghe bà ta mà hại các con rồi...

Nguyệt Ánh lên tiếng liền:

- Chẳng qua ba bị họ bỏ bùa, sai khiến thôi. Nay má đã giúp ba gỡ được rồi, còn lo gì nữa!

Ông Thiên Thời đứng lên, tuy yếu, nhưng vẫn đi được:

- Dẫn ba ra thăm mộ má các con.

Trong lúc đó thì giọng xin ăn của mụ Hai Hường xa dần và có lẽ đó là lần cuối mụ ta tới chốn này...

GIỌT MÁU OAN NGHIỆT

Bản nhạc cuối cùng vừa chấm dứt thì cũng là lúc Bích Trâm nghe nhói đau ở bụng dưới. Cô buông ta người khách nhảy ra và nói lầu bầu mấy tiếng rồi bước nhanh về phía quầy. Tài phán Marie Lan tinh mắt nhìn thấy đã tiến ngay lại hỏi nhanh:

- Em sao vậy Bích Trâm?

- Em... em...

Cố nói không thành lời, bởi lúc đó cơn đau quặn lên dữ dội. Marie Lan giục người quản lý quầy rượu:

- Anh giúp đưa nó vào phòng trang điểm, nhanh lên.

Bích Trâm hầu như không còn biết gì sau đó...

Khi cô mở mắt ra thì vô cùng ngạc nhiên khi thấy mình nằm trong một gian phòng rất lạ. Chung quanh không có ai khác...

Cố nhận diện xem nơi này là đâu, nhưng Bích Trâm không tài nào đoán ra, bởi từ cách trang trí, cho đến những đồ vật cố định đều khá lạ mắt, nếu không nói là vô cùng lập dị, chiếc giường ngủ không làm gỗ hay sắt thông thường, mà hầu như toàn bộ thiết kế bằng một chất liệu giống xương hay ngà vô cùng sang trọng. Toàn phòng không có lấy một chiếc tủ áo hay bàn viết, bàn phấn như các phòng khác. Cho nên nhất thời chưa thể đoán đây là căn phòng của nam hay nữ.

Cũng may, khi nhìn ra cửa sổ, Bích Trâm nhận ra một búi tóc giả đang máng ở đó, cô buột miệng:

- Là nữ!

Có nghĩa là cô đang nằm trong một phòng ngủ của nữ. Là ai? Nhất định không phải là Marie Lan rồi, bởi người tài phán này sống với chồng con ở một khu lao động nghèo, mà căn phòng này mới nhìn đã biết là thuộc một ngôi nhà sang trọng bậc nhất!

Nhớ lại mang máng chuyện đã xảy ra, Bích Trâm đưa tay sờ bụng dưới của mình, cô vẫn còn cảm giác ê ẩm và bất giác tự nhủ:

- Không lẽ mình... bị đánh rồi sao?

Cố nhớ lại lần chung chạ gần nhất với Linh, lần đó cả hai đã rất cẩn thận, tuy không dùng biện pháp tránh thai, nhưng nhất định không thể xảy ra hậu quả được, bởi Linh là người có nhiều kinh nghiệm, mà Bích Trâm thì đâu phải tay mơ.

Năm năm vào nghề vũ nữ đã dạy cho cô nhiều bài học về cách sống, cách tự bảo vệ mình... Như vậy cơn đau bụng vừa qua đâu phải là triệu chứng có bầu hay cái gì có liên quan?

Nhớ tới Linh, Bích Trâm đâm ra lo. Đã từ hơn tuần nay Linh không ghé vũ trường hay nhà cô.

Điều này trái với trước đây, cứ một đêm không ghé qua vũ trường thì hôm sau thế nào anh chàng cũng mò tới căn nhà thuê của người yêu và những lần như vậy anh thường ở lại cả ngày. Linh chưa có vợ, sống đời sống nghệ sĩ, tuy không giàu có nhưng cũng thông dong, thương Bích Trâm thật lòng và hai người hứa chắc với nhau là cưới năm nay sẽ chính thức làm đám cưới và khi ấy Bích Trâm sẽ bỏ hẳn nghề vũ nữ.

Giấc mộng con mà hai người dự tính không phải là chuyện viển vông, bởi cả hai đều thật lòng và có quyết tâm. Nhất là với Bích Trâm, mặc dù cô được tiếng là một hoa khôi của vũ trường Melody, có hàng tá đàn ông thèm thuồng, đeo đuổi, nhưng cô chỉ yêu mỗi mình Linh và quyết chung thủy với anh chàng.

Một tiếng động ở cửa phòng khiến Bích Trâm giật mình, cô quay lại vừa kịp nhìn thấy một bóng người lướt qua cửa sổ. Chủ nhà chẳng?

Cô lên tiếng:

- Ai ngoài đó vậy?

Không có tiếng đáp lại, Bích Trâm bước nhanh ra định mở cửa, nhưng cửa khoá chặt, mà nhìn quanh lại không thấy chìa khoá, cũng không biết cách nào mở được cửa, nên Bích Trâm đành phải đứng trong nhìn ra cửa sổ và hỏi lại lần nữa:

- Ai ngoài đó vậy?

Vẫn im lặng. Bích Trâm đành đứng chờ người ra với thắc mắc càng nhiều hơn. Lúc này cô mới tò mò nhìn búi tóc treo lủng lẻo trên song cửa. Một lọn tóc dày và dài, được búi lại thành một búi, nó không giống như kiểu đầu tóc mướt của các phụ nữ nông thôn, mà lại giống với kiểu tóc giả của các tiệm uốn tóc hay dùng để gắn vào đầu cho những người cần thêm tóc giả để bói.

Không dám đụng vào, tuy nhiên có lẽ do cơn gió thổi qua, nên búi tóc rơi xuống sàn, Bích Trâm đành phải cúi xuống nhặt lên và định máng lại chỗ cũ, nhưng chợt cô nhìn thấy có một mảnh giấy nhỏ dính kèm theo búi tóc. Buộc lòng phải nhìn mảnh giấy và Bích Trâm giật mình:

- Sao lại có tên Linh ở đây?

Trên mảnh giấy ghi vồn vẹn hai chữ gửi Linh.

- Linh nào?

Bích Trâm tự hỏi và vô tình cầm luôn búi tóc trên tay một hồi lâu. Cuối cùng cô chợt hiểu ra, kêu lên:

- Đây là căn phòng của Linh?

Từ khi quen nhau tới nay đã gần hai năm, chưa lần nào Bích Trâm theo Linh về nơi ở riêng của anh, lý do là Linh ngại, bởi nơi anh ở là nhà của một người dì ruột, theo lời Linh nói thì bà ấy lại khó tính, hay thắc mắc này nọ về cuộc sống riêng tư của anh, nên Linh định khi nào hai người chính thức tính chuyện hôn nhân thì sẽ dẫn Bích Trâm về giới thiệu luôn.

- Thì ra anh ấy dối mình là nhà nghèo, chứ thật ra nhìn phòng này thì anh ấy đâu có nghèo!

Bích Trâm lẩm bẩm rồi cầm búi tóc quay trở lại giường. Bấy giờ cô mới thắc mắc dữ hơn về búi tóc này. Cô nào gọi cho Linh để làm gì, bởi tóc này chỉ để dành cho phụ nữ? Mà Bích Trâm thì chưa bao giờ nói với Linh về việc cô cần một đầu tóc giả, bởi tóc Bích Trâm vốn dài và đẹp, nếu không muốn nói là quyến rũ, nhiều người thèm thường mà không có được!

- Tóc này để làm gì?

Bích Trâm cứ lặp đi lặp lại câu hỏi trong đầu cho đến khi hai mắt cô như có ai đó kéo trĩ xuống.

Cơn buồn ngủ bất chợt kéo đến, khiến cho Bích Trâm dù mới vừa tỉnh lại sao cơn ngất, cũng không thể cưỡng lại được...

* * *

- Tỉnh lại đi chứ, ngủ gì mà li bì vậy?

Nghe giọng nói quen quen, Bích Trâm từ từ mở mắt ra, cô giật mình khi thấy đứng trước mặt mình là chị Marie Lan và Lan Ngọc, một đồng nghiệp.

Marie Lan càu nhàu:

- Mà sao vậy Bích Trâm, đau bệnh gì mà nằm cả hai ngày hai đêm, bữa nay nếu tao với con Lan Ngọc không tới đây thì chắc mày ngủ luôn quá!

Bích Trâm ngơ ngác nhìn quanh, cô nhận ra đây là căn phòng của mình và hoảng hốt:

- Em về đây hồi nào? Ai đưa em về?

Marie Lan lắc đầu:

- Con quý này mê ngủ đến không còn nhớ gì hết. Thì con Lan Ngọc và thằng bảo vệ vũ trường đưa mày về chớ ai.

- Về đâu?

- Thì về đây chớ về đâu nữa! Đêm hôm đó mày bị đau bụng rồi ngất đi, tao tính biểu tụi nó chở đi nhà thương, nhưng sau đó thấy mày không đến nỗi nào, nên mới biểu con Lan Ngọc hộ tống mày về luôn nhà.

Quay sang Lan Ngọc, Bích Trâm hỏi dồn:

- Mày đưa tao về đâu?

Lan Ngọc phá lên cười:

- Con khỉ này đầu óc có vấn đề rồi. Thì về đây chớ về đâu.

Bích Trâm nhớ lại căn phòng lạ, cô kêu lên:

- Tôi ở căn phòng đó và bị khoá chặt cửa không ra được!

Marie Lan cũng cười to:

- Con này bị rối loạn thần kinh rồi! Chắc là do mê sáng lâu quá mà ra.

Rồi chị quay sang Lan Ngọc trách:

- Sau bữa đó em không ở lại với nó cho đến lúc nó tỉnh hẳn đã?

Lan Ngọc kêu lên:

- Ở luôn tới bữa nay à? Tối đó em thấy nó thở đều nghĩ chắc sau khi cơn đau giảm sẽ tỉnh lại, mà nhà em có việc nữa, nên em mới bỏ về. Vả lại ở chung nhà với nó còn có bà chủ nhà mà, có gì họ sẽ giúp nó...

Bích Trâm nói lớn:

- Không phải căn phòng này! Em ở...

Chợt nhớ lại búi tóc, cô quay quanh giường tìm và reo lên:

- Nó đây rồi!

Bích Trâm nhặt lấy búi tóc nằm cạnh gối đưa lên nói:

- Vật này em lấy đi trong căn phòng ấy đấy!

Nhìn búi tóc, Marie Lan ngạc nhiên:

- Của ai vậy?

- Em cũng không biết, nhưng chắc chắn là của một cô gái nào đó.

Rồi cô kể lại khá tỉ mỉ chuyện mình nằm trong căn phòng lạ đó. Nghe xong Lan Ngọc kêu lên:

- Nó kể nghe giống như trong chuyện Liêu Trai quá!

Marie Lan cũng nói:

- Giống như người ta mơ gặp ma, thậm chí còn... ăn nằm với ma nữa!

Biết họ chế nhạo mình, Bích Trâm gất lên:

- Không phải là mơ đâu! Nếu mơ thì làm sao có lọn tóc thật này ở đây?

- Nhưng nếu là thật thì... chuyện ấy là chuyện gì? Bây giờ mày thấy trong người ra sao, có cảm giác như vừa... ăn nằm với ma không?

Bích Trâm la lên:

- Chị nói bậy! Ăn nằm đâu mà ăn nằm...

Tuy nói vậy nhưng cô cũng đưa tay sờ xuống bụng dưới của mình. Cảm giác đau đau như bữa tối đó đã hết hoàn toàn.

Lan Ngọc hỏi:

- Bữa đó mày đau gì vậy? Có phải bị... kẹt rồi đau không?

- Đau có, tao mới vừa hết mà.

Marie Lan bảo:

- Nó giống như người bị hư thai vậy đó!

- Làm gì có!

Cả Marie Lan và Lan Ngọc đều phá lên cười:

- Tụi tao tưởng đâu mà ham hố rồi vương bầu chớ! Cũng may, chớ nếu thiệt thì hết làm ăn, đói nhăn răng con oi!

- Mấy người nói bậy...

Bàn ra tán vào lại càng làm cho Bích Trâm thêm rối. Cô cứ thắc mắc hoài chuyện căn phòng lạ và búi tóc:

- Như vậy là sao? Nếu là giấc mơ thì làm sao lộn tóc còn ở đây?

Marie Lan cũng tán đồng:

- Chuyện này hơi lạ... Theo tao, con Bích Trâm hỏi lại bà chủ nhà xem, búi tóc này của ai. Có thể bà ta biết...

Bà chủ nhà sau đó lắc đầu bảo:

- Phòng cô Bích Trâm mỗi khi đi là khoá kín lại, đâu có ai vào đó được. Mà trong nhà này cũng chẳng ai có búi tóc đó.

Lan Ngọc nhắc:

- Mày liên lạc với Linh xem, hỏi anh ấy coi có phải căn phòng trong giấc mơ của mày có phải là của anh ấy không?

Bích Trâm lắc đầu:

- Tao không biết nhà của anh ấy.

- Vậy thử tìm anh ấy xem.

Bích Trâm vẫn lắc đầu:

- Hơn tuần nay tao không gặp Linh. Hình như là anh ấy đi xa ở đâu đó.

Mọi người rơi vào bế tắc. Lát sau Marie Lan mới nói:

- Thôi, tốt hơn hết là bây giờ con Bích Trâm hãy nghỉ ngơi cho khoẻ rồi tối nay đi làm trở lại. Hai hôm rồi khách cứ hỏi em hoài, lão chủ vũ trường cần nhân quá trời.

Hai người bạn về rồi Bích Trâm cứ nằm đó mân mê búi tóc. Chẳng hiểu sao trong lòng cô cứ bị ám ảnh bởi khuôn mặt của một cô gái nào đó, mà mỗi lần cô ta hiện ra thì y như là Bích Trâm nhìn thấy tóc của cô ta bay bay theo gió, giống hệt như búi tóc trong tay mình. Phải chăng...

Bích Trâm tự hỏi nhiều lần, nhưng cuối cùng đành phải tự an ủi:

- Chịu thôi. Có thể là một giấc mơ.

Tuy nhiên, đến chiều hôm đó, trong khi đang trang điểm chuẩn bị đi làm thì bất ngờ bà chủ nhà bước vào đưa một mảnh giấy:

- Có người nhờ gọi cho cô.

Trong giấy ghi vắn tắt mấy dòng: Có tin của anh Linh rất gấp. Vậy hết giờ làm việc ở vũ trường tối nay, Bích Trâm ra chỗ góc đường, đón chiếc xích lô của người đàn ông mặc áo đỏ, đội nón rộng vành, họ sẽ đưa tới chỗ Linh đang dưỡng thương. Anh ấy đang đợi Bích Trâm.

Bích Trâm rất sốt ruột, nhưng chẳng cách nào hơn, nên đành phải đi làm và đợi đến nửa khuya. Sau buổi tối có hai người đàn ông vốn ái mộ Bích Trâm tới mời đi ăn tối, nhưng Bích Trâm đã khéo léo từ chối. Cô bảo:

- Em còn bệnh, nên phải về nhà ngay.

Người khách mời đưa cho Bích Trâm một xấp tiền giấy khá nhiều:

- Nghe em bệnh, anh gọi chút ít để em thuốc men và bồi dưỡng.

Bích Trâm không nhận thì người đó cứ nhét đại vô tay cô và đi thẳng ra xe rất nhanh. Đến khi xem lại Bích Trâm quá đỗi ngạc nhiên khi phát hiện lẫn trong xấp tiền có một mảnh giấy nhỏ ghi mấy chữ:

"Hãy coi chừng, đừng lên chiếc xích lô đó!"

Bích Trâm chạy theo ra ngoài thì người đàn ông đã biến mất. Cô thần thờ một lúc rồi quá giang xe một đồng nghiệp khác đi về thẳng nhà, thay vì ra chỗ góc đường. Ngang qua đó Bích Trâm thấy đúng là có một chiếc xích lô với người đạp xe mặc áo đỏ, đội mũ rộng vành!

Còn đang hoang mang chưa biết phải làm gì thì vừa khi mở cửa phòng vào, Bích Trâm sững sờ khi thấy có một cô gái lạ đang ngồi đợi sẵn trong phòng!

- Cô là ai?

Cô gái đẹp lạ lùng, mà mái tóc dài rủ xuống khuôn mặt thanh tú đã khiến cho Bích Trâm phải thốt lên ngay:

- Phải cô là...

Bích Trâm muốn hỏi cô ta có phải là cô gái mà cô mơ màng thấy trong lúc hoang mang hay

không? Thì cô ta đã chủ động lên tiếng:

- Đúng ra cô phải tới chỗ tôi, chứ không để tôi cất công tới đây như đã hẹn!

Bích Trâm giật mình:

- Cô là người đã hẹn tôi tới để gặp Linh?

- Gần như là vậy. Thật ra thì người hẹn thật sự với cô là Linh chứ không phải tôi. Chẳng qua tôi muốn nhân cơ hội đó để gặp cô và giải quyết một vài việc cần phải giải quyết.

Bích Trâm hốt hoảng:

- Linh bị bệnh thật sao Anh ấy...

- Có thể nói là anh ta bị bệnh khá nghiêm trọng. Nhưng chuyện của tôi còn quan trọng hơn, cho nên tôi muốn cô gặp tôi trước.

Bích Trâm qua lo lắng, nên giọng gay gắt:

- Cô là ai và đã làm gì Linh? Anh ấy phải chẳng chẳng đã bị hãm hại?

Cô gái cười nửa miệng:

- Nói hãm hại thì e không đúng. Đây chẳng qua là anh ta đang trả giá cho những gì mình đã gây ra thôi! Cô chính là người sẽ cứu được anh ta, nếu...

Cô ta bỏ lửng câu nói càng khiến cho Bích Trâm sốt ruột thêm:

- Có chuyện gì cô nói ra đi, rồi chỉ cho tôi chỗ của Linh?

Cô gái hất mái tóc dài ra sau, bất ngờ cả một bên tóc phía trái rơi ra, để lộ một bên đầu bị trổng, vì một phần tóc đã bị cắt, Bích Trâm chưa kịp hỏi thì cô ta đã nói:

- Bên tóc này đang nằm trong tay cô đó, chắc cô nhớ búi tóc lấy được trong căn phòng đó chứ?

- Nó... nó là của cô?

- Cô thử lấy ra đây và tôi gắn vào xem có đúng hay không?

Không đợi Bích Trâm lấy, cô ta đã đích thân lấy nó từ bên cánh gối của Bích Trâm và đặt nó lên chỗ tóc bị khuyết. Nó vừa vặn y chang!

Giọng cô ta nghe chua chát:

- Khi người con gái không tiếc gì hết, kể cả mái tóc cha mẹ sinh ra trên đầu, để chứng minh tình yêu, mà người con trai vẫn nhẫn tâm bỏ đi theo mối tình khác, thì theo cô, cô phải xử ra sao?

Câu hỏi đột ngột làm cho Bích Trâm lúng túng:

- Chuyện đó... chuyện ấy... thật là đáng trách!

- Đáng hận mới đúng! Mà cô có biết người gây ra đó là ai không?

Tuy có ngờ ngợ, nhưng Bích Trâm lắc đầu:

- Tôi... chưa rõ.

- Thăng Linh khốn kiếp của cô đó!

Vừa dứt lời thì cô ta đứng bật dậy, nhìn thẳng vào mắt Bích Trâm, rít lên:

- Gieo cái gì ắt phải gặt cái nấy! Cô nói với nó là giọt máu nó đang để lại trong người tôi, bây giờ tôi trả lại cho nó!

Bích Trâm ngơ ngác nhìn chung quanh, cứ ngỡ có một đứa hài nhi nằm ở đâu đó. Nhưng thật bất ngờ, cô gái chỉ thẳng vào bụng của Bích Trâm, giọng lạnh lùng:

- Nó đang nằm trong bụng cô đó!

Bích Trâm hoảng hốt:

- Tôi... tôi làm sao? Tôi đâu có... bầu?

Cô gái cất lên một tràng cười dài:

- Cô đã cướp thằng đàn ông của tôi, dẫu rằng cô vô tình đi nữa, thì cô phải cùng lãnh hậu quả với thằng đàn ông chó kia? Cô phải mang giọt máu mà lúc chết tôi đã lỡ mang được năm tháng. Bây giờ nó sẽ tiếp tục lớn lên trong bụng cô và cô phải sinh dưỡng nó cho đến lúc nào nó biết được ai là kẻ đã gây ra cái chết cho mẹ nó!

- Kìa, cô...

Bích Trâm kêu lên, định giải thích cho rõ mối quan hệ của mình với Linh, thì cô gái đã cất giọng:

- Tôi là một hồn ma, nên những gì tôi làm bây giờ cô không cưỡng lại được đâu! Nhưng cảm thông cô là người chỉ vô tình, cho nên tôi chỉ nhờ cô mang hộ cái thai này, rồi sinh nở nó, chớ không làm hại cô. Với điều kiện là...

Cô gái vừa bước ra cửa vừa quay lại dặn:

- Với điều kiện là cô không được có bất cứ hành động nào chống lại tôi hoặc tìm cách trục cái thai ra!

Trước khi biến mất, cô ta còn nói rõ:

- Nói tên tôi là Mỹ Lan thì Linh ắt biết!

Cô ta thoát cái đã mất bóng ngoài cửa. Bà chủ nhà cũng vừa chạy vô, ngơ ngác hỏi:

- Lúc này cô hay ai đó la hét gì trong này vậy?

Bích Trâm một tay ôm lấy bụng mình, vừa nói, giọng thất thần:

- Dạ, đâu có gì...

* * *

Cuối cùng thì Bích Trâm cũng gặp được Linh, khi anh chàng tìm tới nhà. Anh vô cùng ngạc nhiên khi ghé vũ trường và nghe tin Bích Trâm đã nghỉ làm, do vậy anh phải tìm về nhà. Anh càng sững sờ khi nhìn thấy Bích Trâm mang cái bụng bầu!

- Kìa, tại sao em...

Bích Trâm biết thế nào Linh cũng ngạc nhiên như vậy, nên cô đã sẵn câu giải thích:

- Trước khi nghe em nói về cái thai trong bụng này, thì em hỏi anh có nhớ gì về cô gái tên Mỹ Lan không?

Vừa nghe nhắc tới cái tên đó tức thời Linh sửng sốt:

- Sao... sao em biết người ấy?

- Điều này không quan trọng, trước hết anh phải trả lời em về cô gái tên Mỹ Lan đã?

- Anh... anh có quen...

- Hơn cả quen nữa phải không?

Linh đành phải thú nhận:

- Đúng, anh có quan hệ tình cảm với cô ấy trước đây.

- Rồi sao lại xa nhau?

- Tại vì...

- Anh hết yêu cô ta, hay bị phụ tình?

Linh nhìn vào Bích Trâm rồi trả lời một cách hơi gượng:

- Cô ấy... bỏ anh.

- Bỏ anh trong khi bụng mang thai hơn bốn tháng sao?

Câu hỏi làm cho Linh thất sắc:

- Em gặp cô ta? Và cô ta đã... nói điều đó?

Bích Trâm ngồi xuống đối diện với Linh, đưa tay chỉ vào bụng:

- Cái thai gần năm tháng của anh để trong bụng cô ấy bây giờ đang nằm trong bụng em đây!

Linh ngỡ Bích Trâm nói đùa, nên bật cười to:

- Em học ai cái kiểu nói đùa đó vậy, Bích Trâm?

Bích Trâm nghiêm giọng:

- Chính cô Mỹ Lan dạy em nói như vậy. Và anh hãy nhớ lại, cách đây chưa đầy hai tuần thì hai đứa mình còn chần gối với nhau, bụng em đâu có to như bây giờ! Cái bụng bầu này em có được là sau đêm em bị ngắt và được ai đó đưa về căn phòng lạ chỉ có một chiếc giường...

Linh hốt hoảng:

- Em cũng đã tới đó? Căn phòng có chiếc giường bằng gỗ?

- Chính xác. Anh đã từng ở đó với Mỹ Lan?

Linh như cái bong bóng xì hơi, giọng thều thào:

- Mọi việc đều diễn ra ở đó. Và cũng chính nơi đó anh đã phạm tội...

Bích Trâm ngạc nhiên:

- Anh phạm tội với ai?

Linh thở dài:

- Thì với Mỹ Lan chứ còn với ai nữa! Hôm đó khi anh gặp em, khiêu vũ với em trong vũ trường

xong, lúc đi ra về thì gặp một chiếc xích lô do người đàn ông...

Bích Trâm cắt ngang lời:

- Người đàn ông mặc áo đỏ, đội nón rộng vành!

Linh thất sắc:

- Em cũng đã gặp anh ta?

Bích Trâm lắc đầu:

- May là em chưa gặp, bởi đêm đó em được một người khách nào đó vừa cho tiền vừa báo tin, dặn không cho em tới. Nhưng...

Bổng cô kêu lên:

- Lần đó thì không, nhưng trước đó, lúc em bị ngất đi thì... không lẽ người ấy đã đưa em về căn phòng ấy?

Cô kể lại cho Linh nghe mọi chuyện. Anh chàng quả quyết:

- Chính là như vậy rồi! Đêm hôm đó anh cũng bị bí mật đưa về nơi ấy và tại đó anh gặp Mỹ Lan.

- Sao cô ấy cũng ở chỗ đó?

- Bây giờ anh mới suy ra ai đó đã bí mật đưa Mỹ Lan về đó, rồi bắt anh tới, chỉ nhằm mục đích buộc anh phải chung chăn gối với Mỹ Lan!

Bích Trâm đâu dễ tin lời biện bạch đó, cô nhẹ lắc đầu:

- Lâu nay em cứ tin rằng anh là người trung thực, không biết nói dối, nào ngờ cuối cùng thì anh cũng để lộ nguyên hình. Anh nói vậy là để nói rằng chỉ vì bắt buộc nên anh mới ăn nằm với cô Mỹ Lan và sau đó để cô ấy mang bầu chứ gì?

- Nói có thể em không tin. Nhưng anh cũng xin nói hết đầu đuôi... Nguyên gia đình của Mỹ Lan trước đó đã muốn ép anh lấy Mỹ Lan, chỉ vì Mỹ Lan giao thiệp rộng, và có yêu một người đàn ông lớn tuổi đã có vợ và là một tay trùm giang hồ, chuyên làm ăn phi pháp, cha mẹ cô ấy không muốn con gái mình lấy một người chồng như vậy, nên cố tình gài cho anh và Mỹ Lan dính với nhau, đặt hai người tụi anh vào thế kẹt, phải lấy nhau nhằm chia cắt chuyện yêu đương linh tinh kia.

- Anh nhớ ra rồi, tại ngôi nhà đó, vào một đêm thanh vắng, chỉ có hai người tụi anh và... hình như cả hai đã bị cho uống thuốc kích thích, để rồi... mọi chuyện đã xảy ra mà bản thân anh cũng không làm sao kiềm chế nổi!

Linh ngừng lại một lát rồi tiếp:

- Một lần, rồi hai lần... và sau nhiều lần như vậy. Cho đến một hôm anh được Mỹ Lan báo tin rằng cô ấy đã có bầu được hai tháng. Đó là một tin sét đánh đối với anh, bởi khi đó anh đang tới với em, quyết tâm xây dựng lâu dài với em, người mà anh đã xác định chính là vợ anh sau này! Trong một lúc mất tự chủ và cãi nhau vì anh nghĩ mình bị lợi dụng, nghi ngờ cái thai chưa chắc là của anh, nên anh lớn tiếng, rồi Mỹ Lan cũng lớn tiếng lại, kèm theo những lời thách thức, do đó anh tát cô ấy mấy cái. Mỹ Lan không nhịn, thế là cô ấy lao vào anh, trên tay cầm một con dao rọc giấy, vừa hăm dọa. Trong lúc giằng co, anh đã lỡ tay đẩy con dao trúng vào cổ cô ấy và đâm rất sâu! Cô ấy chết ngay sau đó, khiến anh hoảng sợ bỏ chạy đi.

- Anh trốn luôn, bởi vậy nhiều ngày anh đã không tới với em được...

Bích Trâm bật khóc:

- Cuối cùng tội của anh mà em phải nhận hậu quả. Anh thử tưởng tượng xem, mai mốt em sẽ sinh ra một đứa con... mà thì phải làm sao?

Linh cũng lo sợ:

- Điều này... quả tình anh không nghĩ tới. Anh cũng không biết phải làm sao. Chỉ hy vọng rằng em không phải mang giọt máu ma trong người, mà đó thật sự là giọt máu của anh!

Bích Trâm rên rỉ:

- Thì đúng là giọt máu của anh chứ còn ai vô đây? Nhưng là giọt máu chuyển từ bụng một hồn ma sang cho em!

Linh đau khổ thật sự, anh chợt đứng lên và nói nhanh:

- Anh sẽ đi gặp cô ấy!

Bích Trâm hốt hoảng:

- Gặp một hồn ma, bằng cách nào?

- Anh sẽ tới căn phòng đó!

- Anh biết chỗ?

Linh lắc đầu:

- Chính xác thì anh không biết, nhưng anh tin là mình sẽ tìm ra và sẽ gặp Mỹ Lan. Anh sẽ nói phải quấy với cô ấy, chứ không thể để em chịu vạ lây như thế này!

Bích Trâm ngăn:

- Anh không nên. Xem chừng cô ấy hận anh lắm, sẽ không để anh yên đâu.

Linh vẫn quả quyết:

- Bằng giá nào thì anh cũng phải làm.

Anh đi ra và còn nói một câu mà Bích Trâm chắc sẽ nhớ rất lâu:

- Anh mãi mãi yêu em. Những gì anh làm, anh hứa với em không phải là lời hứa suông hay xạo sự. Anh yêu em.

Linh bước đi mà còn quay nhìn lại cô với ánh mắt rất lạ...

* * *

Bích Trâm rất đỗi ngạc nhiên khi vừa bước ra khỏi nhà đã gặp ngay một người đàn ông có tuổi bước tới chào và tự giới thiệu:

- Tôi là Đỗ Văn, người đã ái mộ cô từ lâu. Nay khó khăn lắm mới tìm được nhà, vậy xin cô dành cho ít thời gian.

Bích Trâm từ sau khi nghỉ làm vũ trường đã rất ngại gặp lại người quen cũ, cho nên cô cố tình né tránh:

- Tôi đang bệnh, vậy phiền ông để tôi đi khám bệnh đã.

Nhưng người đàn ông đã rất nhanh tay, nhét vào tay Bích Trâm một mảnh giấy và nói cũng rất nhanh:

- Cô đi ra đường sẽ gặp nguy. Nửa đêm nay cô sẽ sinh và nhớ là khi sinh con phải bọc nó trong một chiếc khăn màu đen hay vật gì đó màu đen cũng được. Như thế mới bảo đảm mạng sống cho cả hai!

Nói xong ông ta leo lên xe và đi mất. Bích Trâm thừ người nhìn theo một lúc rồi chột rùng mình.

Sau đó cô cảm thấy bất an nên quay trở về nhà.

Vừa gặp bà chủ nhà bước ra, bà ngạc nhiên hỏi:

- Bụng bầu bì như vậy sao đi đâu không kêu xích lô mà đi, lại đi bộ chi cho mệt vậy?

- Dạ, con chỉ đi gần thôi.

Bà kéo tay Bích Trâm vô nhà:

- Lâu nay cô dọn tới ở mà chưa có dịp vô nhà chơi. Nay nghỉ ở nhà, nằm hoài trong phòng tù túng lắm, vậy thưởng xuyên qua bên đây chơi với bác cho vui. Bác ở có một mình, mà thấy cháu hiền lành dễ thương, nên mến...

Không từ chối được nên Bích Trâm đành phải theo vào phòng khách ngôi nhà lớn. Bà chủ nhà tỏ ra thân thiện:

- Ban đầu khi biết được cháu làm nghề gái nhảy thì ý bác không muốn cho thuê căn phòng đó bởi nói thiệt, bác có hơi ác cảm với cái nghề ấy. Tuy nhiên, khi cháu vô ở được vài tuần thì bác lại đổi ý, còn muốn hạ tiền nhà cho cháu nữa, nhất là mấy bữa thấy cháu bệnh. Mà nè...

Bà hơi ngập ngừng một lúc rồi mới hỏi:

- Hỏi thiệt cháu, mới mấy tuần trước bác đâu thấy cái bụng của cháu, mà sao nay lại... lớn như sắp sinh vậy? Hay là cháu nai nịt để đi làm?

Bích Trâm đáng lý ra nên giấu, nhưng chẳng hiểu sao cô lại tuôn ra hết, kể cho bà chủ nhà nghe chuyện cô đang gặp phải. Nghe xong bà hết hoảng:

- Như vậy là không xong rồi! Mang thai của quỷ ma thì... làm sao cháu sống được! Mà còn nguy hiểm nữa...

Bà vừa kéo tay Bích Trâm vừa nói:

- Đi với bác lại chỗ này, bác có biết một ông thầy chuyên trừ tà yểm quỷ, phải nhờ ông ta giúp cháu mới được!

Bích Trâm hoảng hốt:

- Không được đâu, con đã hứa với người bắt con mang hộ cái thai này rồi. Con mà làm trái lời thì... con sợ lắm!

Cô giật tay ra và mất thăng bằng ngã vào vách, nơi có đặt chiếc đi văng gỗ, Bích Trâm bị té ngồi xuống đó và một cách ngẫu nhiên cô nhìn lên vách tường, nơi có treo ảnh chân dung lớn của một người đàn ông. Vừa trông thấy Bích Trâm đã kêu lên:

- Người... người này... là... là...

Thấy Bích Trâm có vẻ sợ, bà chủ nhà nói liền:

- Đó là chân dung của ông nhà tôi.

Bích Trâm ngỡ ngác:

- Ông ấy... có phải tên là Đỗ Văn không?

Bà chủ nhà giật mình:

- Lâu nay ông ấy không còn ở nhà nữa, sao cháu biết?

- Cháu mới vừa gặp bác ấy ngay trước cửa nhà. Bác ấy còn giúp cháu...

Cô đưa ra mảnh giấy vừa rồi. Bà chủ nhà đọc xong chợt kêu lên:

- Những gì cháu kể hồi nãy có thể đúng với đứa con riêng của ông ấy!

Bích Trâm ngỡ ngác:

- Chuyện thế nào cháu không hiểu?

Ngập ngừng một lúc rồi bà chủ nhà mới kể:

- Ông Đỗ Văn chồng bác cách nay hơn một năm bị bác đuổi ra khỏi nhà bởi lý do là... có gia đình riêng với người đàn bà khác đã từ lâu mà tới lúc ấy bác mới phát hiện được. Ông ấy có với người đàn bà kia một đứa con gái năm nay tuổi cỡ bằng cháu. Mà nghe nói cách nay hơn hai tháng đã xảy ra một vụ gì đó, khiến cho đứa con gái đó bị chết thảm! Ông ấy buồn lắm và có về đây một lần xin bác cho trở lại, nhưng bác vẫn cương quyết không chấp nhận. Lúc nãy cháu gặp có thể là ông ta lại muốn về đây để xin xỏ nữa...

Vừa khi ấy chợt có tiếng đẩy cánh cổng sắt, bà chủ nhà giật mình hỏi:

- Lúc nãy cháu vô nhà có khoá cổng lại không?

Bích Trâm kêu lên:

- Dạ, cháu vô ý quên rồi...

Vừa lúc một người đàn ông xuất hiện. Bích Trâm sững sờ:

- Ông Đỗ Văn!

Bà chủ nhà trừng mắt:

- Ai cho phép ông trở về đây!

Ông ta nói nhanh:

- Tôi không yên tâm nên đánh bạo vô nhà để báo cho cô gái này một tin xấu. Cậu người yêu của cô đang gặp nguy hiểm!

Bích Trâm kinh hãi:

- Sao, anh Linh...

- Cậu ấy đang ở nhà tôi và sẽ bị con Mỹ Lan nó giết chết!

Rồi ông giải thích nhanh để mọi người hiểu:

- Mỹ Lan là đứa con riêng của tôi, cách nay hơn một tháng, nó đã bị chết trong một lần cãi nhau với người yêu là cậu Linh. Người mà sau này tôi mới biết cũng chính là người yêu của cô Bích Trâm đây. Chuyện con Mỹ Lan chết thì coi như xui rủi, nên tôi cũng không khó dễ hay truy cứu gì cậu Linh, nhưng con nhỏ thì không. Nó... thành oan hồn và quyết phải báo thù! Cái vong của nó linh lắm, cứ hiện lên và tìm cách báo oán người đã làm cho nó chết, cũng như những người liên quan tới kẻ nó muốn hại. Tình cờ tôi biết cô Bích Trâm đây bị nó đưa về nhà và ra tay hãm hại bằng cách khiến cô này mang cái thai của nó và sẽ là mầm họa cho cậu Linh sau này. Tôi thương con, nhưng không muốn nó ra tay độc ác, hại người, bởi vậy tôi luôn lên tìm cách cứu cô đây và cả cậu Linh nữa. Nhưng chẳng hiểu sao lúc nãy cậu ấy lại tự tìm tới nhà và gây sự với con Mỹ Lan. Mà như vậy thì chỉ có chết mà thôi!

Bích Trâm quên rằng mình đang mang bầu, cô vụt chạy ra ngoài, miệng nói lảm nhảm:

- Linh ơi đừng... đừng làm thế!

Ông Đỗ Văn phải chạy theo và nói:

- Cô đâu có nhớ chỗ đó, để tôi dẫn đường cho!

Bích Trâm bước đi như kẻ mộng du...

* * *

Một người đàn bà tuổi cỡ bà chủ nhà của Bích Trâm đứng ngay trước nhà, vừa thấy ông Đỗ Văn về thì mừng rơn:

- Tôi sốt ruột hết sức, sao ông đi gì mà lâu dữ vậy? Mà cô gái đó đâu, ông có dẫn về không?

Nhìn sang Bích Trâm bà vui hẳn lên:

- Đây rồi. Nhưng... sao lại là người có bầu? Nó biểu kiếm mấy cô gái làm nghề vũ nữ, càng trẻ đẹp chừng nào tốt chừng nấy mà...

Ông Đỗ Văn vội kéo tay bà vào một góc nhà, nói nhanh:

- Tôi không thể làm theo lời nó được! Lần trước chính vì thương nó, muốn nó không quậy phá mà tôi đã hại cô này, khiến cho cổ mang cái thai oan nghiệt của nó. Dòng máu ma đang trong người cô ấy!

Rồi ông quay sang Bích Trâm nói rất khẽ:

- Lúc này tôi ngăn không cho cô đi là vì vậy. Tôi không nỡ tiếp tay cho con Mỹ Lan hại người nữa. Chúng tôi khổ lắm cô ơi...

Người đàn bà lúc này cũng đã hiểu và cũng khóc với ông. Một lúc sau họ cùng thổ lộ:

- Mỹ Lan là con gái chúng tôi. Nó vốn là đứa bú sữa bình, quen được nuông chiều nên hư hỏng. Nó quan hệ tình cảm tùm lum nên lỡ mang bầu với một thằng không ra gì, đến khi chúng tôi hay được thì đã muộn, cho nên chỉ còn cách là tìm một người con trai làng hoàng ép nó phải lấy, để cứu danh dự nhà này. Nào ngờ...

Bà khóc nức nở, nói tiếp:

- Oan hồn nó thành ma hiện về và bắt ba nó đây phải đi tìm những cô gái làm nghề vũ nữ, mà nó cho là đã giành người yêu với nó, để báo oán!

Bây giờ Bích Trâm mới lên tiếng:

- Sao cô ấy không tự đi tìm, mà phải nhờ đến bác trai đây?

Ông Đỗ Văn nói:

- Oan hồn nó chỉ linh ứng trong phòng nơi nó bị chết mà thôi.

- Nhưng cô ta đã tới tận nơi cháu ở một lần hôm trước!

Bà vợ nức nở:

- Chỉ bởi lần đó nó sốt ruột, muốn đạt được mục đích sớm nên mới xuất vong đi liều. Bởi vậy khi trở về nó suýt nữa đã... tiêu tán hồn phách!

Bà nói điều này ra rồi như biết mình đã lỡ lời, nên vội im lặng. Ông Đỗ Văn sau mấy giây lưỡng lự đành phải tiết lộ hết:

- Hồn phách của nó tuy quậy phá, nhưng với người ngoài, còn với chúng tôi thì nó vẫn là đứa con gái duy nhất, dầu biết nó chỉ còn là hồn ma bóng quế, nhưng chúng tôi vẫn không nỡ để nó biến đi.

Bà chỉ tay vào phòng trong:

- Có thằng Linh tới, đang ở trong đó. Thấy nó cũng tội nghiệp, nhưng tôi không thể can được...

Ông Đỗ Văn chép miệng:

- Oan nghiệt!

Rồi ông quay sang Bích Trâm, nói khẽ:

- Nó đã bắt cô mang giùm giọt máu nợ của nó trong người thì chắc nó sẽ không hại cô nữa đâu, vậy may ra đích thân cô vào trong đó năn nỉ nó đừng giết hại cậu Linh, hy vọng nó sẽ nghe...

Bích Trâm nói nhanh:

- Cháu sẽ làm, dầu có chết cũng được. Cháu phải cứu anh Linh.

Vừa dứt lời Bích Trâm đã chạy nhanh vào nhà trong, mặc dù không nhớ lối vào. Cũng may, cô nghe văng vẳng giọng của Linh trong một gian phòng phía tay trái. Đẩy mạnh cửa vào, Bích Trâm sững sờ khi trước mặt mình hiện ra căn phòng giống hệt như căn phòng hôm trước!

Linh đang quỳ gối trước chiếc giường trống không, nhưng cứ nhìn nét mặt thất thần của anh cũng đủ biết là Linh đang sợ hãi tột cùng!

- Linh! Sao anh...

Lời Bích Trâm chưa dứt thì mấy chiếc gối từ trên giường đã bay vù vù nhắm thẳng vào cô. Bị xô ngược về sau, Bích Trâm bàng hoàng chợt hiểu đây là căn phòng của hồn ma cô Mỹ Lan.

Bỗng nghe Linh cất tiếng:

- Xin cô tha cho Bích Trâm, cô ấy là người hiền lương, vô tội. Tôi xin nhận hết mọi trách nhiệm, kể cả việc nuôi đứa con trong bụng cô ấy, miễn sao cô đừng bắt cô ấy phải tiếp tục mang bầu...

Một giọng sắc lạnh vang lên:

- Không mang bầu thì làm sao sinh con được! Chỉ bắt nó mang bầu và sinh con đã là nương nhẹ lắm rồi, chớ đúng ra hễ đứa nào là vũ nữ thì phải giết hết! Những đứa này chuyên làm mê đắm đàn ông, khiến họ bỏ bê gia đình, phụ rẫy người yêu.

- Nhưng... cô ấy còn phải làm để sống. Vả lại mang cái thai đó, khi đẻ ra thì...

- Máu ma mà do người đẻ thì vẫn là người, có sao đâu.

Bích Trâm cũng sụp xuống lạy mấy lạy liền, van xin:

- Tôi xin chấp nhận mang thai đứa bé này và sinh nở đàng hoàng theo ý cô. Chỉ xin cô đừng hại anh Linh. Cô phải để anh ấy sống mà làm lụng nuôi đứa nhỏ, chớ đời vũ nữ của tôi từ nay coi như hết. Tôi lạy cô...

Linh giành nói:

- Có giết thì hãy giết tôi, còn cô ấy xin hãy để cho sống. Tôi van cô...

Linh lao tới quỳ chấn ngang trước mặt Bích Trâm. Phần cô vũ nữ thì cũng cương quyết không kém, cô bất thần lao tới phía trước có lẽ muốn giành chết với người yêu. Nhưng do bụng có mang nặng nề nên vấp chân, Bích Trâm ngã chúi nhủi đầu xuống sàn nhà, bụng đập xuống thật mạnh.

Một tiếng thét kinh hoàng vang lên, cùng lúc ở phần bụng dưới của Bích Trâm máu tràn ra, thấm ướt cả một vũng!

Tiếng thét tiếp theo là của người khuất mặt Mỹ Lan. Tiếng thét không hiểu ý nghĩa là gì, chỉ biết sau đó thì căn phòng tối sầm lại, cùng lúc với những tiếng động ầm ầm liên tiếp. Hình như mọi cửa sổ, cửa cái đều đang bị đập mạnh.

Vừa lúc có tiếng kêu của vợ chồng ông Đỗ Văn:

- Mỹ Lan ơi, dừng!

Họ xuất hiện ngay cửa phòng và chỉ kịp nhìn thấy một luồng sáng lập loè thoát ra khỏi cửa sổ!

- Mỹ Lan!

Giọng bà mẹ gào lên rồi quy xuống. Ông Đỗ Văn cũng đổ xuống bên cạnh vợ, thều thào:

- Nó... nó đi rồi. Nó vĩnh viễn đi rồi...

Một luồng khí lạnh thổi qua, khiến hai ông bà đều chìm vào cơn mê, đầu óc lơ mơ...

Khá lâu sau...

Lần lượt Linh mở mắt trước. Rồi tới Bích Trâm...

Và sau cùng vợ chồng ông Đỗ Văn tỉnh lại...

Khi cả bốn người hoàn hồn thì căn phòng đã sáng trở lại. Có tiếng trẻ con khóc oe oe khiến Linh giật mình kêu lên:

- Con... con nít! Trời ơi, Bích Trâm sinh rồi!

Có lẽ cú té ngã vừa rồi đã làm động cái thai và Bích Trâm đã sanh non! Bà mẹ Mỹ Lan hốt hoảng:

- Thai mới năm tháng mà sinh sao được!

Nhưng lúc ấy tiếng khóc lại vang lên nữa. Linh nhìn xuống thấy một hài nhi đỏ hỏn nằm trên sàn, nó đang huơ đập và khóc dữ dội, chứng tỏ là một hài nhi còn sống. Anh quýnh lên:

- Đứa bé còn sống!

Chẳng hiểu sao lúc ấy Bích Trâm cũng bật dậy và một cách tự nhiên, cô bế đứa bé lên, nhẹ nhàng lấy vạt áo màu đen của mình trùm nó lại, vừa thốt lên:

- Tội nghiệp...

Ông Đỗ Văn mau mắn chạy đi, lát sau ông trở lại với chiếc khăn màu xanh đen, đưa cho Bích Trâm và giục:

- Mau trùm lại cho cháu!

Lúc ấy hầu như ai cũng quên thân phận của đứa bé. Hay đúng hơn, họ không muốn nghĩ đó là một giọt máu ma!

* * *

Đứa trẻ sinh thiếu tháng tưởng khó mà nuôi được, nào ngờ sau đó nó sống khoẻ và lớn rất nhanh! Chỉ mới một tháng tuổi mà trông con bé chẳng khác một đứa trẻ bốn năm tháng, khiến ông bà Đỗ Văn cũng phải vui mừng:

- Vậy là mình có cháu rồi!

Ông Đỗ Văn muốn nhắc bà vợ về gốc tích của đứa trẻ, nhưng nhìn nó thấy thương quá nên ông cũng không nỡ nói ra. Linh thì hết nhìn Bích Trâm rồi nhìn đứa bé, anh thốt lên tự tấm lòng:

- Mình có con rồi!

Bích Trâm cũng âu yếm ôm con vào lòng, nói như bất cứ người mẹ nào vừa có đứa con đầu lòng:

- Hãy ngoan đi cục cưng của mẹ.

Đứa bé nhoẻn miệng cười và chớp chớp mắt liên mấy cái, như nghe và hiểu được những lời người lớn vừa nói. Đặc biệt là kể từ sau khi khóc lần đầu khi mới sinh ra, đến nay được một tháng mà nó chưa hề khóc tiếng nào!

Linh khẽ nói với Bích Trâm:

- Nó thương hai vợ chồng đang thất nghiệp, nên không làm khó mình đó em!

Ông Đỗ Văn đề nghị:

- Dẫu sao đây cũng là cháu của chúng tôi, nên từ nay cho chúng tôi nhận nó là... cháu ngoại và hai cháu cứ ở lại đây mọi thứ tôi lo.

Nhìn ánh mắt chân thành của ông bà, Bích Trâm và Linh nhẹ gật đầu:

- Chúng cháu xin nhận. Cho đến khi nào đứa bé cứng cáp thì chúng cháu sẽ liệu...

- Không liệu gì hết. Chúng tôi không còn con cái nào khác, nên hai đứa như con ruột của nhà này!

Bỗng đứa bé cười thành tiếng rồi đưa tay huơ huơ nhiều cái như đồng tình! Bà mẹ Mỹ Lan phải kêu lên:

- Cháu tôi nó nhận lời bà ngoại nó rồi!

* * *

Tuy cố quên nguồn gốc của đứa bé, nhưng cứ thỉnh thoảng Bích Trâm vẫn giật mình khi nhớ lại. Cô tâm sự với Linh, nhưng anh chàng vẫn lặc quan nói:

- Mặc kệ. Với tấm lòng thành, mình cứ van vái và cầu mong cho Mỹ Lan thương tình, để mọi việc trôi qua êm thấm...

Chẳng hiểu có phải do lòng thành của họ, hay do Mỹ Lan đã vĩnh viễn đi về cõi hư vô, mà sau đó nhiều ngày, mọi việc vẫn bình lặng trôi qua...

Đứa bé lớn lên bình thường không có biểu hiện của dòng máu ma. Nó phát triển bụ bẫm, trí não thông minh và được mọi người yêu quý.

Khi bé được ba tuổi thì Linh và Bích Trâm mới dám tổ chức lễ cưới. Ông bà Đỗ Văn đứng về phía nhà gái, tác hợp cho hai người. Con bé Thu Minh chạy lăng quăng theo chân bố mẹ khiến mọi người thích thú, khen không ngớt lời...

HỒN VỀ NỬA ĐÊM

Nhìn đồng hồ trên tường đã hơn chín giờ mà cô con gái rượu vẫn chưa dậy, bà Huyện Xuân lo lắng:

- Hẹn với người ta mười giờ rưỡi, mà giờ này con Cẩm Hồng vẫn chưa thức thì làm sao đi cho kịp.

Cẩm Nhung, cô chị lớn bênh em:

- Hôm qua đi cả ngày, nó mệt nên cho nó ngủ thêm chút nữa. Mình đi xe hơi chớ xuống ghe gì đâu mà má lo.

Bà Huyện vẫn không an:

- Đi xe nhưng đường xá gồ ghề, đâu có lẹ hơn đi ghe. Đây qua đó không khéo phải mất hơn hai giờ đồng hồ!

Cẩm Hồng đã dậy, từ trong phòng bước ra mà vẫn con ngáp dài:

- Đi qua dự tiệc chớ có phải đi hỏi vợ đâu mà má làm dữ quá trời!

Nhìn thấy bộ dạng con gái, bà Huyện Xuân la lớn lên:

- Sao chưa thay đồ mà còn ở đó con... con khỉ!

Bà tính mắng con, nhưng mấy khi bà nặng lời với cô con gái rượu mà cả ông bà đều cung như cung trướng này. Vả lại, hôm nay nhìn thấy con trong bộ đồ ngủ mỏng manh, khiêu gợi, tự dưng bà cũng xao xuyến... Bà chép miệng:

- Có con gái như miếng thịt mỡ như mỳ, nếu không gả chồng cho sớm thì chắc tao với ba mỳ mất ăn mất ngủ rồi mau già cho coi!

Cẩm Nhung cũng nói:

- Con gái út má như vậy mà lo gì không lấy được chồng mà má cứ quỳnh cả lên! Việc gì má phải đưa Cẩm Hồng qua bên đó chào khách, phải để cho họ đến cầu cạnh mình chớ!

Bà Huyện Xuân nhẹ giọng:

- Bộ tao không biết sao mà phải nhắc. Sở dĩ mình phải qua tận bên đó là vì bữa nay có mặt cả nhà của quan chủ tỉnh, trong đó có thằng con trai mới về nhậm chức. Không phải riêng má, mà còn hàng chục người khác cũng chờ dịp này. Lát nữa mà có đi theo thì sẽ thấy, bữa nay chẳng khác gì cuộc thi... hoa hậu cho coi!

Cầm Nhung quay sang em gái:

- Vậy lát nữa mà bạn bộ đồ của lão gì đó đi Tây về tặng hôm trước nhé, cho tụi nó lé mắt luôn! Mà bạn đồ đó thì tao bảo đảm hoa khôi xứ Nam kỳ lục tỉnh này đều thua xa!

Cầm Hồng không hứng thú lắm với bữa tiệc này, nhưng nghe chị nói cũng nheo mắt cười:

- Chơi thì chơi, sợ gì!

Ba mẹ con vừa ra tới cổng thì gặp ngay một chiếc xe trâu chở đầy lúa đang chạy ngược chiều với tốc độ kinh hoàng, cứ nhắm thẳng hướng xe của họ mà lao vào. Bà Huyện Xuân hốt hoảng la lớn:

- Coi chừng!!!

Tiếng la của bà chỉ đủ cho tài xế Ba Hỉ lách xe sang trái một chút, chưa thể né kịp đà lao tới như tên bắn của hai con trâu điên! Trên xe mọi người đều nhắm mắt lại... chờ chết! Nhưng vừa lúc đó thì nghe rầm một tiếng như trời long đất lở, ba người choàng mở mắt ra và... tưởng như mình đang mơ, chiếc xe trâu lật nằm chống gọng ở dưới ruộng phía tay phải, phía trước xe hơi chở họ có một người đang đứng dang rộng tay như che đỡ khiến, hai con trâu điên không đụng được vào xe!

Có gần chục người gần đó bu lại, ai cũng hết vía:

- Trời ơi, không thể tưởng tượng nổi! Chiếc xe trâu của Bảy Hồ lao như tên bắn, hất người đánh xe té cách mấy chục thước và cứ tưởng là lao thẳng vào xe hơi của bà Huyện, nào ngờ...

Họ nhìn người đàn ông có tuổi đang còn đứng dang tay như nhìn một vị thiên thần. Có người thốt lên:

- Chẳng hiểu ông ấy từ đâu xẹt ra, chặn ngay đầu hai con trâu nổi điên như người tụt sập! Vậy mà không ngờ hai con trâu vừa nhìn thấy ông ta thì đã lách sang bên kia và sẵn đà lao thẳng xuống ruộng luôn!

Lúc này bà Huyện Xuân mới kịp hoàn hồn, bà ló đầu ra ngoài xe la oé lên:

- Xe điên hay sao mà chạy như vậy chứ!

Bảy Hổ, chủ nhân chiếc xe gây tai nạn mình mấy lăm lem bò từ mé ruộng lên, khúm núm trước bà Huyện:

- Dạ xin lỗi bà. Hai con trâu đang đi bình thường, chẳng hiểu tại sao lại nổi điên mà chính con cũng không làm sao kiểm soát được nó. Cũng may có ông đây...

Lúc này người đàn ông kia mới quay lại, nói đỡ cho Bảy Hổ:

- Một khi trâu mà gặp ma thì có giết chết nó cũng chạy! Số của bà và các cô còn lớn, nên vừa rồi mới thoát khỏi nạn tai.

Ông nói xong cúi chào bà Huyện một cách trịnh trọng. Bà Huyện Xuân bỗng kêu lên:

- Thầy... thầy là thầy Hai Hội ở... ở...

Người đàn ông đó gật đầu:

- Trí nhớ bà Huyện tốt quá. Đã gần năm năm rồi còn gì...

Ông vừa dậm bước đi thì bà Huyện Xuân gọi giật lại:

- Thầy ở Trà Vinh mà sao đi qua đây? Để tôi cảm ơn thầy...

Bà định bước xuống xe thì ông ấy quay lại, nói một cách tự nhiên:

- Nếu bà và các cô đây không phiền thì tôi xin quá giang ra tới cầu đúc, trên đường đi tôi sẽ nói thêm câu chuyện có liên quan tới quý vị.

Bà Huyện Xuân phải quay sang hai con, nói để họ không thắc mắc:

- Thầy Hai đây ngày trước cũng từng cứu mạng má và ba con một lần rồi. Hồi đó nếu thầy không báo trước thì ba má đã bị bọn cướp giết chết ở nhà ông bà nội các con rồi!

Ông thầy cười hiền hoà:

- Chuyện cũ rồi. Nhưng nó có liên quan tới chuyện vừa rồi...

Bà Huyện giật mình:

- Hai câu chuyện hoàn toàn khác nhau, lại xảy ra ở hai thời điểm quá xa nhau, sao lại có liên quan?

Tài xế Ba Hỉ cho xe chạy chậm ra hướng cầu đúc để chủ và khách dễ nói chuyện. Bà Huyện Xuân hỏi:

- Thầy nói rõ coi, sao lại liên quan?

Ông thầy chợt nhìn vào Cẩm Hồng rồi nói:

- Vừa rồi hai con trâu kéo xe nhắm vào cô này, chớ không phải bà! Cũng giống như ngày xưa, tai nạn nhắm vào ông Huyện mà suýt nữa bà bị họa lây!

Cẩm Hồng từ nào giờ không quen với chuyện này, nên vừa nghe nói đã kêu lên:

- Ông nói gì vậy? Bộ điên sao...

Bà Huyện Xuân hốt hoảng:

- Đừng hỗn con, thầy đây...

Nhưng ông thầy không chút phật ý, từ tốn nói:

- Không sao, chuyện chưa đến thì làm sao những người trẻ như cô đây hiểu thấu. Nếu bà và cô không phiền lòng, tôi sẽ nói thẳng ra điều biết được. Nhất là chuyện vừa rồi, chẳng phải khi không mà hai con trâu nổi điên và nhắm vào xe của bà đâu!

Cẩm Hồng cau mày, tỏ vẻ khó chịu, nhưng bà Huyện Xuân thì nói liền:

- Thầy Hai cứ nói đi!

- Cô đây bị ma ám!

Câu nói thẳng đó khiến cho Cẩm Hồng chẳng những không sợ mà còn nổi điên:

- Ông này... không được nói bậy nghe chưa!

Lúc ấy xe vừa ra tới cầu đúc, ông thầy ra dấu cho ngừng lại, rồi nói trước khi bước xuống xe:

- Hai con trâu lúc nãy bị ma khiến nên tự dưng nó nổi điên và lao vào xe hơi, đáng lý hai xe đã đụng nhau và chuyện gì xảy ra chắc quý vị đều biết! Tuy nhiên, do cái mạng của bà Huyện đây còn quá lớn, nên cũng như lần trước, khi tên cướp cầm con dao bầu định xả xuống chém ông Huyện thì bị cái vong của người khuất mặt đỡ cho, nên ông bà toàn mạng. Thật ra lần đó, cũng như lần này tuy tôi là người đứng ra che chắn, chớ thật ra người che đỡ đó là người khuất mặt, tôi chỉ là người được lệnh làm thay thôi...

Ông nói tới đó thì bước xuống xe và cúi đầu chào rất trân trọng:

- Xin cảm ơn bà Huyện. Bà nên cẩn trọng và đề phòng điều không hay vẫn còn đeo đuổi. Nhưng hy vọng cái mạng lớn của bà vẫn đủ sức che chở cho người thân của mình!

Ông nói xong quay bước đi rất nhanh. Bà Huyện Xuân nhảy xuống xe định chạy theo, nhưng đã chậm. Ông ta đã biến mất vào dòng xe cộ đang chạy.

Cẩm Hồng cầu nhàu:

- Má tin chi những lời nhảm nhí đó!

Riêng Cẩm Nhung thì có vẻ hoang mang:

- Ông thầy này nói thấy ghê quá!

Bà Huyện Xuân dăm chiêu một lúc rồi nhẹ giọng nói:

- Ông nhắc chuyện năm xưa má thấy đúng. Hồi đó xảy ra chuyện đám cướp của giết người đó đột nhập vào nhà ông bà nội con, ngoài cướp tài sản chúng còn cố ý giết người nữa. Mà người chúng nhằm trước tiên là ba con, bởi khi ấy ba con vừa được ông nội giao cho cai quản sản nghiệp, quyền lực và tiền của nằm trong tay khá nhiều, bởi vậy bọn cướp nhắm vào ông, muốn bắt cóc ông để tống tiền, nhưng bị ông chống cự nên thẳng đầu đảng giơ dao tính chém, may nhờ ông thầy Hội này xuất hiện như một vị thần tiên, đã kịp đá văng cây dao bầu dài cả thước đang xả xuống đầu ba con! Cũng như lần này...

Bà nhớ lại chiếc xe trâu hồi nãy mà rùng mình:

- Ông ấy lại một lần nữa cứu mình!

Cẩm Nhung hỏi:

- Má biết nhà của ông ấy ở đâu không, bữa nào mình đem lễ vật tới tạ ơn.

Bà Huyện Xuân lắc đầu:

- Má chỉ biết tên ông ta là Hai Hội, nên gọi là thầy Hai Hội, chứ nhà cửa ở đâu, làm nghề gì thì má hoàn toàn mù tịt.

Cẩm Hồng vẫn nói với giọng thiếu thân thiện:

- Ôi, biết làm gì mấy ông thầy đó cho thêm mệt!

Cô nàng dựa lưng ra băng ghế, lát sau là thở đều trong giấc ngủ ngon. Bà Huyện Xuân lắc đầu:

- Con này sắp lấy chồng tới nơi mà chỉ biết ăn với ngủ!

Phải mất hơn một tiếng đồng hồ xe mới tới nơi. Khách khứa đã tới hầu như đủ hết. Trong số này có cả ông Huyện Xuân, bởi ông đi dự họp ở tỉnh rồi cùng về với chủ nhân bữa tiệc hôm nay,

ngài phó tỉnh trưởng và là anh ruột của ông. Vừa thấy vợ con vào tới Huyện Xuân đã lên tiếng ngay:

- Nãy giờ ở đây chỉ nhắc mỗi mẹ con bà thôi, làm tui phát ghen!

Bà Huyện Xuân cười xã giao:

- Chắc là nhắc vì mẹ con tui đi trễ! Thành thật xin lỗi quý vị.

Có một vị tướng tá oai vệ vội lên tiếng:

- Có trễ mấy mà tới đủ mẹ con là được rồi!

Nhìn lại người vừa nói, bà Huyện Xuân vội giục hai con:

- Chào ngài tỉnh trưởng đi con!

Cầm Hồng chưa kịp chào thì vị đó đã bước tới nắm tay, vừa giới thiệu với mọi người:

- Nãy giờ tôi chờ đợi chỉ để nói với mọi người, đây là con dâu của tôi!

Quá bất ngờ ngay cả với vợ chồng Huyện Xuân, chớ đừng nói là Cầm Hồng. Cô nàng lúng túng thấy rõ:

- Dạ... dạ...

Ngài tỉnh trưởng nói to hơn, cố ý để cho cả bữa tiệc nghe, bởi lúc ấy mọi con mắt đang đổ dồn về phía ông:

- Tôi chưa hỏi ý anh chị Huyện, nhưng xin mạo muội nói thẳng, người mà chúng tôi chọn để cưới cho trai mình là cháu Cầm Hồng này! Xin mọi người cho một tràng pháo tay!

Tiếng vỗ tay ầm vang. Nhưng chen lẫn trong những tiếng hoan hô đó cũng có không ít những tức tối. Bởi có đến gần một chục gia đình dẫn con gái tới chỉ mong nhận được lời tuyên bố như vừa rồi. Họ thất vọng và đâm ra ganh tị với mẹ con bà Huyện Xuân.

Tuy vậy, khi Cầm Hồng được mời tới bàn dành riêng cho ngài tỉnh trưởng và gia đình ngài, thì hầu như mọi người đều phải trầm trồ khi nhìn thấy bộ váy màu cánh sen mà cô nàng mặc, nó đẹp và sang trọng, ăn đứt những bộ cánh của con gái các nhà quyền quý khác trong bữa tiệc.

Quả là Cầm Nhung có cặp mắt tinh đời, khi khuyên em gái chọn bộ cánh này. Lúc này đứng đằng xa nhìn em gái ngồi chung với gia đình tỉnh trưởng, Cầm Nhung nói khẽ với mẹ:

- Má nhìn coi kìa, có bao cặp mắt đang ganh tị với nó và bà tỉnh trưởng đang nhìn nó đầy say mê, thật không uổng công đi bữa nay!

Trong lúc đó thì ở bàn riêng, bà tỉnh trưởng giải thích việc vắng mặt của cậu con trai là nhân vật chính bữa nay:

- Nó đi mua hoa dành riêng tặng cho cháu!

Cầm Hồng quả thật bất ngờ, cô không tin là mình nghe đúng:

- Ảnh nào biết con đâu mà mua hoa tặng?

Bà tỉnh trưởng nói:

- Tuy chưa gặp cháu lần nào, cũng chưa biết đẹp xấu ra sao, chỉ mới nghe bác nói sơ qua mà nó đã mê rồi! Thằng này giống tánh ba nó, làm gì là làm cái rụp, không chần chừ!

- Dạ....

Trong lúc họ đang nói chuyện thì chợt có nhiều cô ồ lên và cười tươi khi thấy một chàng trai xuất hiện với bó hoa đại thật lớn trên tay. Bà tỉnh trưởng bảo:

- Thằng Toàn nhà bác đó!

Toàn bước thẳng tới chỗ Cầm Hồng ngồi và thật tự nhiên đưa bó hoa:

- Tuy không phải hoa hồng hay hoa lan, nhưng đây là tấm lòng thành, mong cô nương nhận cho!

Bà tỉnh trưởng thêm vô:

- Đây là Cầm Hồng, con gái cưng của bác Huyện Xuân, người mà ba má đã chọn làm con dâu, vậy con phải gọi khác chớ, sao lại là cô nương được!

Toàn tỏ ra lịch lãm:

- Nếu được phép thì xin gọi... em nhé?

Cầm Hồng vốn là gái tân thời, từng giao tiếp bạn trai nhiều. khi đi học trường Tây ở Sài Gòn, nhưng phải công nhận anh chàng này quả là lịch lãm và... có duyên. Cô nhoẻn miệng cười đáp lại:

- Dù hoa không quý, nhưng tấm lòng thì quý gấp chục lần hơn! Xin cảm ơn anh Toàn!

Cô nhận bó hoa và rất lịch sự đưa lên mũi ngửi ngay và bất chợt nhìn thấy một mảnh giấy nhỏ gắn kèm rất kín đáo ở giữa bó hoa. Không cần lấy ra, Hồng cũng đọc được mấy chữ viết tháo:

- Không nên lấy người này.

Cô định lờ đi, nhưng lúc ấy bà tỉnh trưởng đã nhìn thấy, vội hỏi:

- Cái gì vậy con, sâu hả?

Cầm Hồng lúng túng:

- Dạ không...

Tờ giấy nhỏ vô tình rơi ra và Toàn chụp được lại càng khiến Cầm Hồng mất tự chủ, cô lắp bắp:

- Cái... cái đó.

Cô định chụp lại, nhưng Toàn đã đưa lên nhìn kỹ... và cười xoà:

- Tờ giấy trắng!

Tưởng đó là tờ giấy khác, Cầm Hồng lén nhìn lại và vô cùng ngạc nhiên khi mảnh giấy lúc nãy không còn nữa!

Thấy Cầm Hồng có vẻ không tự nhiên, sắc mặt hơi tái đi, Toàn rất tâm lý giằng lại bó hoa và lên tiếng ngay:

- Con hơi hồ đồ, một đoá hoa hương sắc như vậy mà để cho cầm những cánh hoa dại trong tay khác nào hạ thấp người đẹp! Thảo nào lúc nãy khi con đang hái hoa ngoài vườn thì có một ông già đã ngăn con lại, bảo rằng đừng tặng người đẹp loài hoa này.

Câu nói chỉ lờ mờ như vậy, nhưng bỗng Cầm Hồng vụt hỏi:

- Có phải một ông già có búi tóc trên đầu không?

Toàn ngạc nhiên:

- Ủa, sao em biết ông này? Chắc là người thân?

Cầm Hồng càng mất tự nhiên:

- Không... không phải. Ông ấy...

Ông tỉnh trưởng phải chen vào nói:

- Bất cứ ai thấy con hái hoa dại để tặng người đẹp cùng đều khuyên như vậy thôi! Ba cũng thế và ba khuyên con nên chuộc lỗi bằng cách lái xe đưa Cầm Hồng ra chợ thị xã để tìm mua hoa quý thay ngay bó hoa này, coi như là chuộc lỗi!

Bà tỉnh trưởng cũng tán đồng:

- Phải đó. Để má xin phép ông bà Huyện cho. Bà chưa kịp bước sang thì cả vợ chồng Huyện Xuân đã nhanh nhẩu bước tới và nói liền:

- Cần gì phép tắc. Cháu Toàn cứ đưa Cẩm Hồng đi. Nhưng hai bác xin nhắc, con gái bác nó còn khờ và nhút nhát lắm, cháu chớ có ăn hiếp tội nghiệp nó!

Toàn đưa Cẩm Hồng đi trước nhiều cặp mắt khó chịu, tức tối...

* * *

Cẩm Hồng nhìn chiếc xe mui trần thì thích thú lắm, reo lên:

- Xe của anh hả, tuyệt lắm...

- Em thích lái không?

Còn gì bằng, Cẩm Hồng hí hửng:

- Em biết lái, anh để cho em lái.

Cô ngồi vào trước tay lái và tỏ ra sành điệu khi nổ máy và phóng vèo ra đường như một tay lái chuyên nghiệp, trước sự thán phục của Toàn:

- Em lái còn cứng hơn anh nữa. Đường ở đây hẹp và nhiều xe thô sơ đi ẩu quá, anh không dám lái nhanh.

Câu nói đó còn hơn một lời khen, khiến cho Cẩm Hồng hứng chí, nhấn ga sâu hơn. Chiếc xe lao đi vun vút giữa đường quê, lại do một cô gái lái nữa, nên mọi người đi đường đều đưa mắt nhìn và thán phục ra lời:

- Con gái mà giỏi quá, lái xe còn hơn đàn ông!

Một ai đó nhận ra người lái, nên nói:

- Con gái út ông Huyện Xuân đó, dân nhà giàu đó mà.

Cẩm Hồng được khen, lại được lái chiếc xe đời mới, nên có lúc cô nhấn ga lên gần một trăm cây số giờ. Ngồi bên cạnh Toàn vừa định nhắc thì bất chợt từ lề đường có một con bò chạy vút ra.

- Coi chừng!

Tiếng cảnh báo của Toàn vừa phát ra thì đầu xe đã lao sát vào con bò. Một cú đụng mạnh chắc

chấn sẽ xảy ra và việc gì thì đã rõ...

Cả Cẩm Hồng và Toàn đều chỉ biết nhắm mắt lại giao mạng sống cho số phận...

- Trời ơi, không tưởng tượng được!

Giọng của ai đó vang lên, vừa lúc cả hai người trên xe mở mắt ra. Trước họ, ngay đầu xe đang có một người đứng chặn ngang. Cẩm Hồng kêu lên:

- Ông thầy Hai!

Toàn cũng đã nhận ra, anh vô cùng ngạc nhiên:

- Ông lão anh vừa mới gặp ở chỗ hái hoa.

Ông thầy Hai lẳng lặng bước tránh ra khỏi đầu xe, tiến về phía con bò đang nằm im dưới ruộng.

Bằng một động tác nhẹ nhàng, ông vỗ lên lưng con vật và nó bật dậy ngay, chạy một mạch như chẳng có việc gì xảy ra. Mấy người bên đường trầm trồ:

- Nếu không có ông lão này đẩy con bò ra kịp thì chiếc xe đã đụng thẳng vào rồi và... xe lật là cái chắc!

Ông thầy không quay lại, bước thẳng theo con đường đi... Lúc này Toàn mới lên tiếng gọi:

- Ông ơi!

Anh định nói lời cảm ơn, nhưng ông ta đã khuất phía xa... Cẩm Hồng không còn ác cảm với ông như trước nữa, cô nhìn theo và lẩm bẫm:

- Ông này lạ quá....

Phải mất hơn mười phút sau thì cả hai mới lấy lại bình tĩnh để tiếp tục lái xe ra thị xã. Họ tìm mua được một chục bông hồng ở một vườn trồng hoa, chứ không cần phải vào chợ. Mà thật ra nếu không có một người khách lạ bên đường chỉ cho họ biết vườn trồng hoa, thì họ có tìm tới sáng hôm sau cũng không có bông hoa nào ở thị xã bởi nơi này không hề có chỗ bán hoa tươi như ở Sài Gòn.

Lúc hai người dừng lại một quán nước bên đường để uống, thì ai cũng khen hoa đẹp. Hỏi mua ở đâu, Cẩm Hồng nói là mua ở vườn trồng hoa thì ai nấy đều ngạc nhiên:

- Ở xứ này làm gì có nhà vườn trồng hoa? Lại là loại hồng nhung này, rất hiếm thấy, ngoại trừ...

Rồi người đó hỏi thẳng:

- Có phải hai cô cậu hái ở khu mộ của gia đình ông đốc phủ Hải không?

Cẩm Hồng ngỡ ngàng:

- Tui đâu biết phần mộ đó? Vả lại, rõ ràng chúng tôi vừa mua ở vườn hoa cách đây hơn nửa cây số mà!

Người nọ quả quyết:

- Dám cá một ăn một trăm là hoa này ở nghĩa trang nhà đốc phủ Hải chứ không ở đâu khác! Ở đó sáng nào khóm hồng trồng trước mộ cũng nở rộ rỡ mà có ai dám vô hái đâu. Cô cậu nghĩ cũng gan thiệt!

Người đó nói rồi bỏ đi. Cẩm Hồng tức tối:

- Ăn nói vô duyên!

Cô ta tức lên, lộ hẳn tính nóng mà từ nãy giờ cố kiềm chế, bằng động tác ném bó hoa ra phía sau xe! Toàn phản ứng tức thời, bằng cách đưa tay ra chụp được, vừa nói:

- Bó hoa đẹp mà em!

Anh ta tuy chụp lại được bó hoa, nhưng một ngón tay đã bị gai hoa hồng đâm phải, kêu lên:

- Ui!

Một giọt máu nhỏ ra rơi dính vào ngực áo, Toàn vừa bị đau vừa phát cáu:

- Cái hoa này...

Anh ta kịp dừng lại sự bực dọc, nhưng cũng đủ cho Cẩm Hồng áy náy:

- Em xin lỗi, tại vì em...

Toàn lịch sự:

- Không sao, anh chỉ khó chịu vì cái áo...

Cẩm Hồng tấp xe vô lề và nhanh nhẹn lấy ra chai Aceton rửa móng tay, rồi khá tự nhiên dùng khăn tay của mình thấm nước tẩy đó tẩy chỗ vết máu. Cử chỉ dễ thương đó của cô đã khiến cho Toàn không tự chủ được, sẵn hai mặt sát nhau, anh chàng bất thần ghì vào và đặt lên đó một nụ hôn nồng cháy!

Cẩm Hồng không kịp phản ứng, hoặc là không muốn chống cự, thế là họ cứ thân nhiên ôm hôn nhau khiến cho nhiều người đi đường phải đỏ mặt! Nụ hôn kéo dài đến vài chục giây, đến khi

rời nhau ra thì Cẩm Hồng như bừng tỉnh, cô nhấn ga cho chiếc xe lao đi vun vút và suốt quãng đường về nhà nụ cười luôn nở trên đôi môi cô nàng...

Thỉnh thoảng nhìn sang, cô thấy Toàn đang nhắm nghiền mắt lại, hình như đang tận hưởng hương vị của đôi môi còn đọng lại...

Họ về đến nhà thì đã thấy rất đông người đứng đợi. Đích thân bà tỉnh trưởng đứng giữa mọi người nói lớn:

- Trong lúc hai đứa con vắng mặt, hai bên cha mẹ đã thoả thuận xong với nhau là nội tháng sau đám cưới sẽ được cử hành! Hai đứa sẵn đây xuống chào bà con cô bác đi!

Cẩm Hồng rất tự nhiên mở cửa xe bước xuống, nhưng Toàn thì vẫn ngồi yên.

- Về tới nhà rồi, anh xuống đi chứ?

Cẩm Hồng nhắc, nhưng Toàn vẫn nhắm nghiền mắt, bất động. Linh tính báo có điều gì đó bất trắc, Cẩm Hồng phải chồm vào xe lay vai anh chàng:

- Anh Toàn...

Bị cái đẩy nhẹ của Cẩm Hồng, nhưng Toàn đã ngã dựa vào cửa xe, khiến bà mẹ anh ta hốt hoảng:

- Sao vậy Toàn?

Toàn được đưa ra khỏi xe trong trạng thái hầu như lịm đi. Chính bà Huyện Xuân phải lên tiếng hỏi:

- Nó bị sao vậy Cẩm Hồng?

Cô nàng quýnh lên:

- Con đâu biết. Tụi con vừa đi mua xong hoa hồng và mới đây ảnh còn cười nói bình thường mà...

Chợt nhìn thấy một ngón tay của con trai bị sưng vù to như trái chuối, ông tỉnh trưởng rú lên:

- Nó bị sao vậy?

Họ tức tốc đưa Toàn vào phòng trong, nhưng ông tỉnh trưởng đã ra lệnh:

- Đưa nó đi bệnh viện ngay. Coi chừng bị con gì đó cắn. Rắn độc cũng nên!

Cẩm Hồng hốt hoảng:

- Không phải con gì cắn đâu, ảnh chỉ bị cái gai bông hồng đâm phải thôi!

Con trai cưng của ngài tỉnh trưởng mà bị nạn thì cuộc cứu cấp phải biết! Hầu như tất cả các xe hơi tới dự tiệc đều hộ tống đưa Toàn đi bệnh viện tỉnh cách đó gần sáu chục cây số!

Một giờ sau...

Trong lúc mọi người còn đang căng mắt ra chờ ngoài hành lang bệnh viện thì chợt nghe tiếng gào thét của bà tỉnh trưởng từ bên trong phòng cấp cứu! Rồi một cô y tá từ trong đó hốt hải chạy ra, chỉ nói vắn tắt:

- Bệnh nhân tên Toàn đã tử vong!

* * *

Suốt ba đêm kể từ khi đi đưa tang của Toàn về, không phút nào bà Huyện Xuân an giấc. Hễ cứ vừa nhắm mắt lại thì hầu như những hình ảnh lạ lùng lại hiện ra. Ban đầu bà ta giấu chồng con về những điều mình gặp trong giấc mơ, nhưng rồi cũng phải nói ra, bởi đêm nào ông Huyện Xuân cũng bị giật mình nhiều lần và đều ngạc nhiên khi nghe bà cứ lảm nhảm gọi tên ai đó. Ông gạn hỏi thì cuối cùng bà đành thú thật:

- Hễ cứ nhắm mắt lại thì tui thấy có một người với bộ mặt đầy máu hiện ra. Người đó hỏi tôi có nhớ Sáu Ngọc không?

Ông Huyện Xuân chau mày:

- Sáu Ngọc là ai?

Bà lắc đầu:

- Tôi làm sao nhớ được...

- Sao tôi nghe bà gọi tên ai là Nương Tử?

Bất chợt bà rú lên:

- Ai gọi Nương Tử?

- Thì bà gọi chớ ai. Nương Tử là người nào mà lâu nay tôi đâu hề nghe bà nhắc?

Bà Huyện Xuân vẫn lắc đầu:

- Tôi đâu biết...

Tuy nhiên, chợt bà kêu lên:

- Trời ơi, Nương... Nương Tử phải không?

Bà ôm đầu vài giây rồi nói như đang nằm mơ:

- Phải rồi... cô đào hát... cô đào hát...

Nói tới đó bỗng nhiên bà ngã lăn ra rồi bất tỉnh! Ông Huyện Xuân hốt hoảng gọi người nhà cứu chữa cho vợ, nhưng càng xoa dầu, đánh gió bao nhiêu thì bà lại càng chìm sâu trong cơn mê...

Phải đến chiều hôm đó tự dưng bà tỉnh lại và nói như chưa có việc gì xảy ra:

- Dọn cơm cho tôi ăn đi, đói quá!

Ông Huyện Xuân thở phào:

- Bà làm tôi hết hồn! Làm lỡ chuyến đi lo cái vụ xuất cảng gạo cùng với ông phó tỉnh trưởng mất rồi.

Bà Huyện Xuân tỉnh táo:

- Thì bây giờ ông đi cũng còn kịp mà. Biểu tài xế lái xe chạy tối thì sáng mai tới trên đó rồi.

- Bà liệu sức khoẻ có ổn chưa thì tôi mới dám đi?

- Ông khéo lo, bệnh tôi như giả đò, ăn nhắm gì!

Ông Huyện Xuân đi lúc ba giờ thì bốn giờ bà Huyện Xuân cũng đi. Hai cô con gái ngạc nhiên hỏi thì bà dặn:

- Má đi về Trà Vinh có chút việc. Nếu ba tụi bây có điện về hỏi thì đừng nói. Nhớ nghe chưa!

Cầm Hồng từ sau tai nạn của Toàn thì hầu như nằm vùi trong phòng riêng, ăn uống bữa được bữa không... Còn Cầm Nhung thì cũng giống như mẹ mình, cứ thấy ác mộng và đầu óc hoảng loạn, cứ kêu nhức đầu và hoa mắt... Nghe mẹ nói đi xa, Cầm Nhung cố gượng nói với bà:

- Con Cầm Hồng kỳ lắm, nó cứ ôm mặt khóc rồi bỏ ăn bỏ uống kiểu này con e nó bệnh nặng cho má coi. Hay là má gọi nó trở lên Sài Gòn học tiếp đi, để nó quên chuyện kia...

Bà Huyện Xuân nói xuôi theo:

- Thì tao cũng tính như vậy, nhưng để sau khi tao đi Trà Vinh về đã.

- Chuyện nhà rối rắm, đau bệnh tùm lum mà ba má đều đi hết, con làm sao lo cho xuể đây?

Tuy nói vậy nhưng khi mẹ đi rồi Cẩm Nhung cũng rút vô phòng riêng của mình, không màng gì tới chuyện nhà.

Bữa cơm chiều không ai dọn là cái chắc, bởi cô người làm cũng đã xin nghỉ mấy hôm về thăm mẹ bệnh nặng. Cẩm Nhung biết như vậy nhưng vẫn nằm im trong phòng cho tới khi trời bên ngoài đã tối.

Đang nằm, Cẩm Hồng bỗng bật dậy, bởi mùi thức ăn thơm phức bay vào tận phòng ngủ. Người yếu và ăn uống thất thường mấy bữa nay, vậy mà cô cũng ráng bước ra ngoài, hỏi lớn xuống bếp:

- Ai nấu món gì mà thơm dữ vậy, cho con ăn cơm với!

Nếu có ở nhà thì bà Huyện Xuân đã mừng rơn, bởi việc ăn uống của cô con gái út là chuyện bà quan tâm hơn hết trong nhà này. Hỏi mà chẳng nghe ai đáp, Cẩm Hồng bước thẳng ra nhà bếp, cô nhìn thấy một mâm cơm với khá nhiều món ăn đã dọn sẵn, còn bốc khói. Đang đói bụng, nên Cẩm Hồng không đợi, vừa ngồi vào bàn ăn vừa nói vọng lên nhà trên:

- Con đói nên ăn trước nghen!

Cô ngồi ăn một cách ngon lành, chợt Cẩm Nhung bước xuống, kinh ngạc kêu lên:

- Trời sập tới nơi rồi sao bữa nay mày nấu cơm hả Cẩm Hồng?

Không nhìn lên, Cẩm Hồng đáp:

- Má nấu, chứ có rảnh đâu mà nấu. Công nhận bà già nấu món sườn ram mặn ngon thiệt!

- Mày nói ai nấu? Má đi từ hồi bốn giờ, khi đó cơm chưa nấu thì làm sao là má được?

Cẩm Hồng bây giờ mới ngẩng lên:

- Vậy ai nấu cơm rồi còn dọn sẵn nữa. Đừng nói là chị nghe!

Cẩm Nhung bước tới nhìn các đĩa thức ăn rồi kêu lên:

- Mấy món này nhà mình đâu có sẵn mà nấu!

- Cá chẽm chiên nè, gà ác tiềm nè, mày không thấy những món này phải nhà hàng Tàu mới có không?

- Sao bữa nay lại có và dọn sẵn ở đây?

Lúc này Cẩm Hồng mới để ý, cô lẩm bẩm:

- Nãy giờ em đói nên ăn đại, đâu có để ý...

Bị mất hứng nên tuy bụng còn đói, nhưng Cẩm Hồng ngưng ngang không ăn nữa. Cô nàng còn cảm thấy nhồn nhợn trong cổ họng, nên buông đũa đứng dậy, bước ra cửa sau. Định đứng một lúc cho thoáng rồi trở vô, tuy nhiên chẳng hiểu sao Cẩm Hồng lại đi thẳng ra bên trái khu vườn, rồi mở hẫc cửa hông, nơi thông ra một khoảng đất trống mà lúc nhỏ cô nàng hay ra đó chơi đùa, chỉ mấy năm nay do lớn và phần đi học xa luôn, nên cô ít có dịp ra đây.

- Cô út!

Tiếng ai đó gọi khiến Cẩm Hồng giật mình nhìn lại. Một cô gái trẻ, ăn mặc đáng nhà quê, nhưng khá xinh xắn từ xa đi lại, miệng cười rất tươi lặp lại câu nói vừa rồi:

- Cô út Cẩm Hồng phải không?

Chưa từng quen biết mà cô ta lại gọi tên mình một cách thân mật, tự nhiên, làm cho Cẩm Hồng hơi lúng túng:

- Chị là ai vậy?

Cô gái đáp rất lịch sự:

- Tôi lớn hơn cô út hai tuổi, cho nên gọi tôi là chị cũng được. Tôi là Hoa Liên, tuy lạ mà quen.

Cách trả lời ỡm ờ của cô nàng, khiến Cẩm Hồng phật ý:

- Chị nói rõ mình là ai và gặp tôi với ý gì?

Cô ta vẫn cười vui:

- Tôi vừa nói rồi, là Hoa Liên, tức hoa sen. Tới đây để dọn bữa cơm cô vừa ăn trong nhà!

- Chị...

Cẩm Hồng giật mình, nhìn sững người con gái, vừa lắp bắp hỏi lại:

- Mâm cơm trong nhà... là của chị?

- Cô ăn có ngon không!

Cẩm Hồng gay gắt giọng:

- Tôi hỏi chị chưa trả lời, mâm cơm đó...

- Thì do tôi dọn ra mời cô. Bởi biết cô đã ba ngày chưa ăn uống gì.

- Nhưng sao chị biết tôi cần ăn cơm và làm cách nào chị vô nhà tôi được?

Chỉ cánh cửa hông, cô nàng đáp tỉnh bơ:

- Thì bằng cửa này, giống như cô vừa ra.

- Nhưng sao nhà tôi mà chị...

Cô gái giờ mới áp tới sát Cẩm Hồng, hạ giọng:

- Cậu Toàn sai tôi làm!

Đang bực bội, bỗng Cẩm Hồng bước thụt lùi, ngơ ngác:

- Chị nói... ai?

- Cậu Toàn, con ông bà tỉnh trưởng!

- Trời ơi, chị là...

Cẩm Hồng bước lui mấy bước, vấp vào một gốc cây suýt té, trong khi đó giọng cô gái vẫn đều đều:

- Cậu ấy lo cho sức khỏe của cô, nên sai tui mỗi ngày phải dọn cơm mời cô. Đây là những thức ăn đặt nấu ở tiệm cao lầu ở thị xã, họ làm vừa ngon vừa sạch sẽ, cô cứ yên tâm mà ăn, không phải lo gì hết.

Rồi như đoán được tâm trạng của Cẩm Hồng, cô nàng lại tiếp, nói rõ hơn:

- Cậu ấy tuy chết rồi, nhưng vẫn hiển linh, vẫn thương cô, muốn luôn luôn được chăm sóc cho cô.

Sau khi lấy lại thăng bằng, Cẩm Hồng vụt chạy vào trong, thuận tay đóng sầm cửa lại. Cẩm đầu đi thật nhanh, nghĩ là đã cắt được cái đuôi. Nào ngờ, khi tới nửa khu vườn thì đã thấy cô gái lúc nãy đứng áng ngay trước mặt.

- Sao lại chạy trốn người đang giúp em?

Nghĩ chỉ cần la lớn lên thì Cẩm Nhung trong nhà sẽ nghe thấy, nên Cẩm Hồng gào thật to:

- Chị Cẩm Nhung ơi!

Gọi đến lần thứ ba mà vẫn không nghe Cẩm Nhung lên tiếng hoặc chạy ra, lúc này Cẩm Hồng

hoi hoang mang, nên cô đành phải hỏi lại:

- Chị là gì của anh Toàn?

- Cô không cần phải biết, chỉ hiểu là Toàn đang là một vong hồn chết oan. Anh ấy đang cần một chỗ dựa ở chốn trần gian này, mà cô là người đó. Cô không làm được chuyện này sao, khi vì cô mà anh ấy phải chết.

- Sao lại tại tôi? Anh ấy bỗng dưng bị chết, chứ nào tôi có làm gì đâu?

- Vậy ai để cho cái gai hoa hồng đâm vào tay anh ấy?

- Chị nói...

Cầm Hồng muốn cãi, nhưng chợt ngừng ngang, trước mắt cô hình ảnh ngón tay sừng vù một cách bất thường của Toàn hôm đó còn ám ảnh Cầm Hồng cho tới bây giờ.

- Anh ấy...

Giọng cô gái nghiêm túc hơn:

- Toàn chỉ mới là nạn nhân đầu tiên của cô thôi. Còn nữa...

Hết sức chịu đựng, Cầm Hồng gần như la lên:

- Chị không được nói linh tinh nữa! Chị đi đi và nói với hồn anh Toàn của chị là tôi không cần ai chăm sóc hết! Tôi tự lo được rồi...

Cô vụt chạy thật nhanh vào nhà. Chẳng thấy Cầm Nhung đâu, mà mâm cơm trong nhà bếp cũng không còn.

- Chị Cầm Nhung!

Đi thẳng lên phòng riêng của Cầm Nhung thì cửa phòng mở toang, Cầm Nhung chẳng hiểu đã đi đâu.

Chưa bao giờ Cầm Hồng cảm thấy sợ hãi như lúc này. Xưa nay cô không hề tin có hiện tượng ma quỷ, vậy mà giờ đây cô phải đối diện với một hồn ma!

- Má ơi!

Bất giác Cầm Hồng phải gọi đến mẹ mình.

Chợt có tiếng nói từ phía sau:

- Mẹ cô hiện đang đối diện với nguyên nhân gây ra hậu quả mà cô phải gánh chịu ngày hôm nay, phải ba bữa nữa mới về, có đâu mà cô gọi.

- Còn bà chị quý hoá của cô thì mới xách giỏ đi, chưa biết lúc nào mới về!

Cầm Hồng quỳnh lên:

- Sao kỳ vậy? Sao cả nhà...

Cô gái kia gằn giọng:

- Tôi nói rõ cho cô biết, trong số những người đàn ông mà cô từng trải qua, chỉ có anh Toàn là người xứng đáng. Cuối cùng anh mới là người cứu cô ra khỏi bến mê!

Nói xong cô ta dậm bước đi thì lần này Cầm Hồng đã chủ động gọi lại:

- Cô nói anh Toàn, có thật không!

- Muốn biết thật hay không thì trở về phòng sẽ biết!

Bóng cô ta lẩn khuất trong vườn cây. Cầm Hồng chạy vội về phòng mình và cô sững sờ trước bó hồng nhung đang nằm trên gối. Nó giống hệt với bó hoa mà bữa đó Toàn đã mua để tặng cô.

- Anh Toàn!

Trong phòng không có ai khác.

Không dám đụng vào bó hoa, bởi hậu quả bữa trước còn làm cho Cầm Hồng sợ, cô đứng tần ngần trước giường mình khá lâu, chưa biết phải làm sao lấy bó hoa đi chỗ khác thì bỗng như có ai đó di chuyển nó đi, từ bên giường chỉ trong nháy mắt bó hoa đã nằm gọn trên bàn phấn.

- Toàn, em vẫn nhớ anh. Đừng làm em sợ.

Tự dưng toàn thân Cầm Hồng lạnh run, cô phải leo lên giường, trùm kín mền và thốt nhiên lại gọi Toàn:

- Hãy phù hộ cho em, Toàn ơi!

Nhờ mấy lần gọi tên Toàn mà Cầm Hồng phần nào yên tâm. Cô có cảm giác như trong phòng mình có ai đó đang đi lại, có lúc như có hơi thở cạnh bên mình... Toàn chăng?

Cầm Hồng thầm mong như vậy. Như thế còn hơn là để cô một mình mang nỗi sợ hãi khôn cùng. Và nhờ vậy mà suốt đêm hôm đó cô ngủ được yên. Sáng dậy, chưa bước xuống giường thì cô đã ngủ được mùi thức ăn. Khi nhìn về phía chiếc bàn nhỏ trong phòng cô thấy có một mâm thức ăn sàng chờ sẵn!

Lần này không ngại như hôm qua, Cẩm Hồng ngồi ăn một cách tự nhiên...

* * *

Bà Huyện Xuân trở về xóm cũ, mà đã hơn hai mươi lăm năm bà không về, khiến cho nhiều người ngạc nhiên. Nhưng sững sốt nhất có lẽ là bà Tư Trầu ở cạnh đình làng. Bà cứ nhìn vị khách sang trọng vừa bước vô cửa mà tưởng như trong mơ:

- Có phải bây là... con Hai Thắm không?

- Dạ, đúng rồi con là Hai Thắm đây.

Người dẫn đường cho bà vào đây đã phải lên tiếng nhắc:

- Bây giờ cô ấy là bà Huyện, người ta quen gọi là bà Huyện Xuân, chứ đâu còn là Hai Thắm như ngày xưa nữa.

Bà Tư Trầu vẫn quen lối bố bã xưa nay:

- Tao đâu có biết nó làm bà nghề ông tưởng gì chỉ nhớ là con Hai Thắm thôi. Mà nhớ được cũng là nhờ cái nốt ruồi con ve trâu trên trái tai kia kìa!

Bà Huyện Xuân đưa tay lên sờ vào nốt ruồi ở gần vành tai, rồi cười:

- Bà Tư nhớ dai thiệt. Trong lúc với mấy người kia con phải nhắc tới đủ thứ họ mới nhớ ra. Gần ba chục năm rồi còn gì...

Cuộc hội ngộ tuy có bất ngờ, nhưng do đã sinh ra và lớn lên đến năm hai mươi tuổi ở xứ này, nên chỉ sau một lúc là nhiều người đã tới thăm và hỏi chuyện thân tình hơn. Bà Huyện Xuân phải lên tiếng:

- Tôi có chút việc muốn hỏi thăm bà Tư, nên xin hẹn với bà con chiều nay hay sáng mai sẽ tới tềng nhà thăm. Tôi còn ở lại đây vài hôm nữa.

Khi mọi người tản ra hết, bà Huyện Xuân mới hỏi thẳng:

- Bà Tư còn nhớ cô đào hát Sáu Ngọc không?

Nghe nhắc cái tên đó, bà Tư Trầu giật mình, nhìn trước nhìn sau rồi mới đáp:

- Con nhỏ chết linh lắm!

Bà Huyện Xuân tái xanh mặt:

- Chết khi nào bà nhớ không?

Mọi chuyện như hiển hiện ngay trước mắt bà già tuổi đã trên tám mươi, bà thở đi nói:

- Ngay khi mà đi lấy chồng được vài tháng.

Bất giác bà Huyện Xuân kêu khẽ:

- Thảo nào?

- Mà còn nhớ nó sao? Nó chết cũng bởi vì mà...

Câu nói của bà già càng làm cho sắc mặt bà Huyện Xuân thêm tái xanh:

- Con đâu có ngờ... con tưởng đâu có ấy đã lấy chồng khác rồi...

Bà Tư Trầu thở dài:

- Lấy chồng sao được khi mối tình lớn nhất của nó là thằng Ba Thành đã bị mà giành mất! Nó buồn, nó hận đời nên bận nguyên bộ đồ màu đỏ rồi lao vào đàn trâu cổ khiến lũ trâu hoảng loạn, húc nó chết, thân thể treo lơ lửng trên sừng trâu, phải hạ con trâu mới lấy được xác nó!

- Trời ơi, chuyện một cô gái bị trâu chém chết năm đó là Sáu Ngọc sao?

Bà Tư Trầu ứa nước mắt:

- Lúc ấy mà đã theo chồng về làm ở toà bố tỉnh Trà Vinh, nên đâu có rõ vụ ấy. Chính là con Sáu Ngọc đó! Mà cũng lạ, sao mà giật thằng Ba Thành trong tay con Ngọc, mà sau đó ở đây người ta đồn mà lấy thằng công chức làm ở toà bố tên là Xuân? Có phải rồi mà cũng bỏ thằng Ba Thành không? Sao bỏ dễ quá mà giành giật chỉ làm cho con Sáu Ngọc nó mất mạng và thảo nào nghe nói thằng Ba Thành sau đó buồn tình đi làm ăn cướp, giết người...

Điều tiết lộ này khiến bà Huyện Xuân hoảng:

- Bà Tư nói Ba Thành... đi ăn cướp sao?

- Ủa, mà không biết chuyện ấy hả? Nghe nói chính nó đã gây ra mấy vụ cướp lớn ở thị xã Trà Vinh thời mấy chục năm trước! Mà cũng tội cho thằng đó, vốn hiền lành, lại sa vào con đường ấy chỉ vì chữ tình. Vì mà đó, Hai Thắm à!

Bà Huyện Xuân sững sờ:

- Ăn cướp, giết người... trời ơi!

Bà Tư Trầu ngạc nhiên:

- Mà sao vậy Thẩm?

Bà Huyện Xuân đang nhớ lại cái đêm bọn cướp bịt mắt xông vào nhà ba chồng của bà và một tên đã đưa dao bầu chém thẳng xuống đầu của vợ chồng bà, may nhờ người mà được biết là thầy Hai Hội cứu kịp thời.

Trong lúc bà Huyện Xuân còn thả hồn về quá khứ thì bà Tư Trầu lại nói:

- Nghe nói sau này thằng Ba Thành bị lính bắn chết khi chặn đoàn xe chở tiền của nhà nước.

- Trời ơi!

Trước sau gì bà Huyện Xuân cũng chỉ biết kêu trời. Bởi trong lòng bà quá khứ đầy tội lỗi đang sống lại. Cả hai cái chết của hai người tên Sáu Ngọc và Ba Thành đều do bà gây ra cả. Nhất là Ba Thành, sau một thời gian chung sống từ mối tình cướp giật trong tay cô đào hát nghèo Sáu Ngọc, bà đã bỏ rơi người tình để chạy theo người công chức giàu có sau này là ông Huyện Xuân.

- Thôi, nhắc lại chuyện cũ để nhớ thôi, chớ đã lâu quá rồi, mọi thứ đã trở về cát bụi, đâu còn nghĩa lý gì nữa. Mà nè con Hai, mày lại về đây hỏi con Sáu Ngọc làm gì?

Bà Huyện Xuân giọng thều thào:

- Cháu có chuyện này... chẳng hiểu sao từ lâu cháu không thấy cô Sáu Ngọc, mà gần đây đêm nào cháu cũng mơ thấy. Cô ấy khiến cháu mất ăn mất ngủ, cháu định về đây hỏi bà ngày mất của cô ấy để cúng và xin thỉnh cái vong của cô đưa vô chùa.

Bà Tư Trầu chép miệng:

- Từ ngày chết thảm, con Sáu Ngọc hiển linh và cả làng này ai cũng sợ nó! Do nó chết trên sừng trâu, nên sau này cứ hiện hình trên lưng trâu, xua trâu chạy khắp làng đuổi thiên hạ chạy cong đuôi. Cũng may là nó chưa giết chết ai...

Bà Tư Trầu chột chùng giọng xuống:

- Mà cũng kỳ lạ lắm, mấy người bị trâu đuổi hầu hết là đàn bà. Mà người nào khi sắp bị trâu húc phải cũng đều nghe một giọng nói kỳ lạ, nghe rất giống giọng của con Sáu Ngọc, nó nói: Không phải!

- Không phải! Rồi tha cho những người bị nó rượt!

Bà Huyện Xuân kinh hãi:

- Con trâu điên! Phải chăng...

Bà nhớ lại bữa xe mình đang đi thì bị hai con trâu lao vào, suýt chết.

- Đúng rồi!

Bà Tư Trầu hỏi lại:

- Mà nói đúng cái gì?

- Dạ... dạ không.

Bà Huyện Xuân tính rút lui, nhưng chợt rùng mình khi nhớ tới chi tiết bà Tư Trầu kể Sáu Ngọc hay hiển linh và đứng trên lưng trâu rượt đuổi mọi người trong làng này, nên bà lo sợ, lưỡng lự... thấy vậy bà Tư Trầu lên tiếng:

- Hay là tối nay mày ngủ lại đây cho vui. Tuy mày với con Sáu Ngọc cháu tao có mối hiềm khích, nhưng tao vẫn coi mày như con cháu trong nhà. Tao mừng gặp lại mày, như từng thấy lại con Sáu Ngọc vậy.

Bà Huyện Xuân cảm động, nhưng trong lòng vẫn không yên. Bà cảm nhận cuộc báo oán của vong hồn Sáu Ngọc như đang cận kề bên mình...

Ở lại đây ngủ thì không thể, nhưng còn về thì... lỡ xảy ra chuyện thì sao?

Còn đang lưỡng lự, bỗng có một bóng người bước vô. Vừa quay lại nhìn, Bà Huyện Xuân đã hết hồn:

- Là... thầy Hai Hội đây sao?

Bà Tư Trầu càng kinh ngạc hơn:

- Anh... anh Hai? Anh là ba con Sáu Ngọc?

Hai Hội giọng từ tốn:

- Chính là tôi. Mấy chục năm rồi tôi mới có dịp tới cảm ơn bà về những ngày bà đã cưu mang con Sáu Ngọc, khi nó bỏ nhà theo gánh hát lang bạt đây đó.

Bà Huyện Xuân thất kinh:

- Ông đây là... cha của cô Sáu Ngọc?

Ông chưa kịp trả lời thì bà Tư Trầu đã kêu lên:

- Ông đã... chết từ trước khi con Sáu Ngọc mất lặn mà! Phải vậy không?

- Phải!

Câu trả lời gọn lỏn đó làm cho bà Huyện Xuân điếng hồn:

- Thì ra ông là... là...

- Là một hồn ma! Chớ nếu không phải ma thì làm sao mấy lần cứu cô và gia đình được!

Ông quay sang bà Tư Trầu, nói:

- Bữa nay tôi có việc nói riêng với bà Huyện đây, vậy xin phép bà, ngày mai tôi sẽ tới gặp lại.

Ông quay sang bà Huyện Xuân giục:

- Bà ra ngoài tôi cần nói chuyện. Đừng sợ, con Sáu Ngọc sẽ không làm gì khi có tôi bên cạnh, bà cứ yên tâm.

Bà Huyện Xuân sau một lúc lưỡng lự mới dám bước theo ông ra ngoài. Trời tối đen, nên cơn sợ của bà càng tăng thêm. Nhưng ông thầy Hai đã trấn an:

- Hồn ma cũng có nhiều loại thiện, ác giống như loài người. Đúng là oan hồn con Sáu Ngọc nó có hung ác, nó cố theo dấu chân của bà để quyết tâm báo thù, nhưng vẫn còn có tôi, một hồn ma biết thể nào là oán nên cời chớ không nên buộc, nên bà cứ yên tâm, con Sáu Ngọc không làm hại bà lúc này được đâu.

Đi một lúc, tới trước một ngôi miếu vắng, ông già nói:

- Bà ở đây, rồi tôi cho bà gặp hai đứa nó.

- Dạ, gặp ai?

- Con Sáu Ngọc và thằng Ba Thành!

Bà Huyện Xuân hốt hoảng:

- Ông... ông hại cháu sao?

Ông già giọng nhân từ:

- Ta đã nói rồi, ta là một hồn ma chỉ biết giúp người thôi chớ chưa hại ai bao giờ. Hôm nay ta muốn nhân tiện giải toả mối hằn thù giữa bà và tụi nó. Mấy lần tụi nó tìm cách báo thù bà và cả con gái bà nữa, ta đều xuất hiện kịp thời, ngăn chặn được. Tụi nó tuy có tức tối, nhưng cuối cùng cũng nghe lời ta, đồng ý sẽ bỏ qua, với điều kiện...

Ông ngừng nói, đưa mắt nhìn sang bà Huyện Xuân và lát sau lại tiếp:

- Tụi nó muốn bà đích thân xây lại ngôi miếu hoang này, để tụi nó có chốn nương tựa, như vậy coi như bà đã chuộc lỗi rồi.

Bà Huyện Xuân mau mắn:

- Dạ, con xin nghe theo.

Ông già tiếp lời, giọng tình cảm hơn:

- Con Sáu Ngọc là con gái út của tôi. Năm nó lên tám tuổi thì gia đình tôi gặp nạn phá sản và do tôi còn thiếu nợ ông chủ tỉnh một số tiền lớn, nên bị ông ấy siết nợ, lấy nhà và bỏ tù tôi. Quá uất ức nên tôi tự sát trong nhà lao. Ở nhà vợ con tôi lao đao, khổ sở, con cái tứ tán mỗi đứa một nơi. Con Sáu Ngọc đi theo gánh hát là vì lý do đó...

Bà Huyện Xuân vụt hỏi:

- Bởi đó nên ông mới hại con trai ông tỉnh trưởng để trả thù?

Ông già chùng giọng xuống:

- Không phải tôi làm, mà do thằng Ba Thành. Nó vừa báo thù cho tôi, vừa báo thù bà... qua con gái của bà. Nói thiệt, tôi chậm chân một chút nên cậu Toàn mới chết, chớ tôi không muốn hại ai hết. Nhưng mà thôi, âu cũng là duyên số. Và ít ra bà cũng nên chịu thiệt thòi đôi chút, để từ nay giải toả hết...

Ông ngừng một lúc, rồi tiếp bằng giọng nhẹ nhàng hơn:

- Cũng tội nghiệp cho cậu Toàn, con nhà quyền thế mà tánh tình dễ thương, nên tôi đã cho sắp đặt để từ nay cậu ấy vẫn ở bên con gái bà, miễn là cô ấy đừng lấy chồng khác...

Bà Huyện Xuân lo lắng:

- Chẳng lẽ đời con gái tôi phải chịu goá bụa suốt hay sao?

Ông già thở dài:

- Đó là một chút đánh đổi mà bà phải nhận. Còn nếu không làm như vậy thì con gái bà sẽ có không dưới sáu đời chồng, lại khổ sở long đong. Tuy bà chọn thôi...

Bà Huyện Xuân đành phải gật đầu:

- Dạ, con xin nghe...

* * *

Có một chuyện rất lạ xảy ra trong nhà Huyện Xuân mà nhiều người thắc mắc, nhưng chẳng ai biết được nguồn cơn, đó là việc cô con gái rượu của họ vĩnh viễn không lấy chồng. Có người không tin chuyện ấy, bảo rằng với nhan sắc như Cẩm Hồng mà chịu ở góa thì có trời mà tin!

Vậy mà nhiều năm sau vẫn chẳng thấy cô ta chồng con gì. Đùng một cái, hai năm sau người ta thấy có hai đứa bé con hơn một tuổi xuất hiện trong nhà. Rồi khi chúng biết đi, biết nói, có dịp bước ra ngoài, ai có hỏi cha chúng là ai thì cả hai đều trả lời không cần suy nghĩ:

- Chúng con là con của ba Toàn.

Gia đình Huyện Xuân cũng chẳng cần giải thích thêm. Họ chấp nhận như vậy.

Phần Cẩm Hồng thì từ đó sống lạc quan, không mấy khi bước ra khỏi nhà vào ban ngày. Chỉ có người trong nhà mới biết, cứ vào nửa đêm thì cô ta sửa soạn, trang điểm thật tươm tất và đẹp lộng lẫy, hỏi để làm gì thì cô đáp trong hạnh phúc:

- Giờ đó anh Toàn mới về.

Mỗi tình kỳ lạ ấy kéo dài qua năm tháng...

Đến khi ông bà Huyện Xuân qua đời thì người kế nghiệp là Cẩm Hồng. Người ta lại càng quá đỗi ngạc nhiên khi thấy cơ nghiệp nhà đó càng ngày càng phát đạt. Hỏi bí quyết nào giúp cho một cô gái chỉ biết hưởng thụ lại thành công được như vậy thì Cẩm Hồng đáp:

- Nhờ nhà tôi!

HẾT

Chia sẻ ebook: <https://downloadsach.com>

Follow us on Facebook: <https://facebook.com/caphebuoitoi>